เฮ็บราย

ยาโคโบ

๑–๒ เปโตร

๑-๒-๓ โยฮัน

ยูดา

วิวรณ์

คู่มือพระคัมภีร์ใหม่

เล่ม ๕

คู่มือพระคัมภีร์ใหม่

โดย

ดอน เฟล็มมิ่ง

เล่ม 5

จัดพิมพ์โดย

กองบรรณศาสตร์ของประเสริฐบรรณาคาร

228 ซอยปราโมทย์ ถนนสีลม ก.ท. 10500

โทร 2342382

คำนำ

จุดประสงค์ในการเขียนหนังสือเล่มนี้ เพื่อจะช่วยตีความหมายของข้อพระคัมภีร์เท่านั้นไม่ค่อยได้สั่งสอนหรือชี้แจงบทเรียนต่าง ๆ เหมือนที่ท่านอาจรับฟังตามคริสตจักร แต่ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่าเมื่อท่านเข้าใจคำที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้โปรดเขียนไว้ในพระคัมภีร์ได้ดีมากแล้ว พระวิญญาณองค์เดียวกันนั้นจะตรัสกับจิตใจของท่านด้วย ถ้าท่านผู้อ่านไม่อ่านข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงในเล่มนี้ ก็จะไม่ค่อยเข้าใจเรื่องและจะได้ผลเพียงเล็กน้อย ฉะนั้นขอแนะนำว่า ก่อนอ่านแต่ละบท ควรจะอ่านข้ออ้างของพระคัมภีร์ที่เขียนไว้ตามหัวข้อเสียก่อน เสร็จแล้วจึงจะเริ่มศึกษาคำอธิบายในบทเรียน และกลับไปอ่านข้อพระคัมภีร์ที่อธิบายไว้นั้นอีกครั้งหนึ่ง ตัวเลขในวงเล็บลงท้ายทุกข้อหมายถึงข้อพระคัมภีร์ที่อธิบายไว้นั้น ในการศึกษาพระคัมภีร์ไม่ว่าเล่มไหน สมควรอย่างยิ่งที่จะต้องดูแผนที่ซึ่งอยู่ข้างในปกหน้าและปกหลังของหนังสือพระคัมภีร์เพื่อจะทำให้ท่านเข้าใจแน่นอนยิ่งขึ้น

ดอน เฟล็มมิ่ง

สารบัญ

ฮีบรู

เหตุที่เขียนพระธรรมฮีบรู

ราว ๆ สมัย ค.ศ.60 คริสเตียนถูกกดขี่ข่มเหงหนักขึ้นเรื่อย ๆ เป็นเหตุให้คริสเตียนชาวยิวบางคนท้อถอย เขาเห็นว่าพระเมสสิยาห์เยซูมิได้เสด็จมาตั้งแผ่นดินของพระองค์ มิได้ทรงทำให้ประเทศยิวเป็นอิสระจากโรมและมิได้ทำลายพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ (มัทธิว 24:1-2) มีชาวยิวเป็นอันมากผิดหวังคิดว่า การที่เขารับเชื่อในพระองค์คงเป็นการผิด ใน ค.ศ.62 ยากอบผู้นำในคริสตจักรกรุงเยรูซาเล็มถูกชาวยิวฆ่าตาย และคริสเตียนชาวยิวถูกเคี่ยวเข็ญหนักขึ้น บางคนถึงกับเสียกำลังใจ ไม่อยากไปร่วมประชุมกับพี่น้องคริสเตียนต่อไป ไม่ค่อยปฏิบัติตามที่เขาเคยเชื่อนั้น จนกระทั่งมีบางคนละทิ้งพระเยซูกลับไปถือศาสนายิวตลอดจนถวายสัตวบูชาด้วย

มีคริสเตียนผู้ใหญ่คนหนึ่งได้ยินเรื่องนี้ จึงคิดจะเขียนไปเตือนคริสเตียนชาวยิว เพื่อจะไม่ให้ความเชื่อไขว้เขวไป เราไม่ทราบว่าท่านผู้นี้คือใคร แต่หนังสือที่ท่านเขียนนั้นเรียกว่าพระธรรมฮีบรู คำว่าฮีบรูเป็นชื่ออีกชื่อหนึ่งของชาวอิสราเอล ซึ่งตรงกับคำว่าชาวยิวหรือชาวยูดาย

ท่านผู้เขียนได้ชี้ให้เห็นว่า ศาสนายิวเป็นศาสนาที่ไม่สมบูรณ์ การถวายบูชาสัตว์ซึ่งเขาเคยยึดถือเป็นการปฏิบัติอย่างร้อนรน เป็นเพียงภาพฉายเล็งถึงพระเยซูคริสต์ ผู้ได้เสด็จมาเป็นเครื่องถวายบูชาที่พอพระทัยพระเจ้าทุกประการ การถวายบูชาสมัยพระคัมภีร์เดิมเป็นเพียงตัวอย่าง การถวายบูชาของพระเยซูคริสต์ (คือการสิ้นพระชนม์) เป็นของแท้ ที่พิธีศีลของศาสนายิวสมัยก่อนเล็งถึงทั้งสิ้น บัดนี้พิธีเหล่านั้นไม่มีความหมายอีกต่อไปแล้ว

ถ้าคริสเตียนถูกข่มเหงเพราะเชื่อพระเจ้า ก็ไม่แปลกอะไรนัก คนสมัยพระคัมภีร์เดิมตลอดจนถึงพระเยซูคริสต์ ก็ถูกทรมานเพราะเห็นแก่พระเจ้าเหมือนกัน และเมื่อเร็ว ๆ นั้นทิโมธีก็ได้ถูกจำคุก เพราะเห็นแก่พระกิตติคุณ (ฮีบรู 13:23)

พันธสัญญาเก่า

ในพระธรรมฮีบรูกล่าวถึงพันธ์สัญญาเก่าและพันธสัญญาใหม่ คำว่าพันธสัญญาหมายถึงคำสัญญาระหว่างสองฝ่าย ซึ่งประกอบด้วยเงื่อนไขเกี่ยวกับการผูกมัดและการให้พร พันธสัญญาเก่าหมายถึงความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับชนชาติอิสราเอลสมัยพระคัมภีร์เดิม พระเจ้าทรงเลือกชาตินี้ให้เป็นพลไพร่ของพระองค์ด้วยพระเมตตา แต่ถ้าชาวอิสราเอลจะได้รับพระพรที่พระเจ้าทรงประสงค์นั้น เขาก็ต้องปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระองค์เสมอ

ชนชาติอิสราเอลเข้าใจเรื่องนี้ดี และสาบานตัวต่อพระพักตร์พระเจ้าที่ภูเขาซีนายว่า จะปฏิบัติตามทั้งหมด เขารู้สึกขอบพระคุณพระเจ้าที่พระองค์ทรงเลือกเขาไว้ และทรงนำออกจากการเป็นทาสในประเทศอียิปต์เขาจึงสัญญาว่า จะรักษาธรรมบัญญัติทั้งหมดที่พระเจ้าประทานให้โดยทางโมเสส เราอาจกล่าวได้ว่า การรักษาธรรมบัญญัติเป็นความรับผิดชอบฝ่ายชาวยิว เพื่อผลสำเร็จตามพันธสัญญา ฉะนั้นคำว่าพันธสัญญาเก่า และคำว่าธรรมบัญญัติของโมเสสอาจใช้แทนกันได้ หมายถึงศาสนายิวสมัยพระคัมภีร์เดิมนั่นเอง

ถึงแม้ว่าพันธสัญญาเก่านี้ได้มาด้วยการสถาปนาของพระเจ้า แต่พระองค์ไม่เคยประสงค์ให้เป็นพันธสัญญาตลอดกาล ทรงประสงค์ให้มีไว้ชั่วคราวเท่านั้น เพื่อเตรียมทางไว้สำหรับพระเยซูที่จะมาทีหลัง พอพระเยซูมาแล้วพันธสัญญาเก่าก็ไม่มีความหมายอีกต่อไป สิ่งที่ศาสนายิวกระทำไม่ได้สิ่งนั้นสำเร็จครบบริบูรณ์ได้ โดยการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ พระองค์ได้ทรงลบล้างความบาปทั้งหมดและทรงเปิดทางให้มนุษย์เข้าถึงที่ประทับของพระเจ้า โดยไม่มีอะไรกีดกั้นไว้อีกต่อไป ทั้งนี้จะเรียกได้ว่าพันธสัญญาใหม่ มีขึ้นด้วยการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์

จุดประสงค์ของผู้เขียนหนังสือฮีบรูคือ จะชี้ให้เห็นว่าพันธสัญญาเก่า (ศาสนายิว) ใช้การไม่ได้มันหมดสมัยเสียแล้ว ส่วนพันธสัญญาใหม่ (ศาสนาคริสต์) เข้ามาแทนที่ แล้วจะไม่มีวันหมดสมัย เป็นพันธสัญญาซึ่งจะไม่รู้สิ้น

ความรอดในสมัยพันธสัญญาเก่า

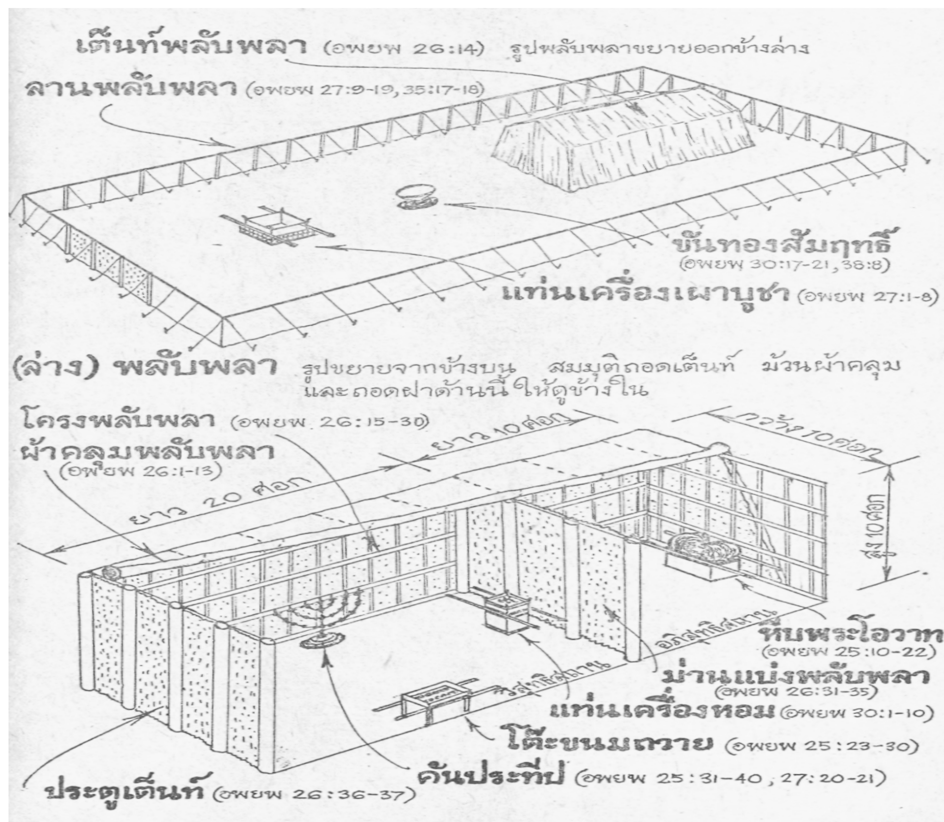
บางคนอาจถามว่า ถ้าพันธสัญญาเก่าไม่สามารถกระทำให้ได้รับการลบล้างบาป หรือให้เข้าถึงพระเจ้าได้แล้ว คนที่อยู่สมัยพันธสัญญาเก่านั้นจะรอดได้อย่างไร ขอตอบว่าเนื่องจากพระคุณของพระเจ้าเขาจะรอดได้โดยความเชื่อ เช่นเดียวกับคนเราสมัยนี้ พระเจ้าไม่ได้ประทานพันธสัญญาเก่าให้เป็นทางรอด อับราฮัมมีชีวิตอยู่ก่อนพระเจ้าประทานพันธสัญญาเก่าหลายร้อยปี แต่ท่านรอดโดยความเชื่อ (โรม 4:1-25 กาลาเทีย 3:17-18)

พระเจ้าไม่เคยมีพระประสงค์ที่จะให้มนุษย์รอดโดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติ ธรรมบัญญัติมีไว้ให้มนุษย์รู้ถึงความบาปของตนและความบริสุทธิ์ของพระเจ้า เพื่อเขาได้เลิกพึ่งการกระทำของตนหันไปพึ่งพระเจ้า ขอพระองค์ทรงโปรดยกโทษบาปให้ (โรม 3:19-20, กาลาเทีย 3:19) ธรรมบัญญัติไม่เคยเป็นรากฐานแห่งความรอด แต่เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงเพิ่มขึ้นไว้ชั่วคราว เพื่อช่วยมนุษย์ให้รู้ว่าอะไรผิดอะไรถูก มันไม่สามารถช่วยให้คนได้รับอภัยโทษบาป เพียงแต่เตรียมไว้ให้พระเยซู ผู้ได้ทรงกระทำสิ่งซึ่งธรรมบัญญัติไม่สามารถทำได้ (โรม 8:3-4, กาลาเทีย 3:23-25)

แม้พระองค์จะโปรดช่วยมนุษย์ให้รอดเพราะความเชื่อของเขา แต่การปฏิบัติพิธีบูชาต่าง ๆ ที่กล่าวถึงในธรรมบัญญัติก็ยังมีประโยชน์อยู่บ้างสิ่งเหล่านี้เป็นอีกขั้นหนึ่งในการที่พระเจ้าทรงสำแดงให้

มนุษย์ทราบว่า ทำไมพระองค์ผู้ทรงยุติธรรมจึงสามารถโปรดให้คนบาปเป็นผู้ชอบธรรมต่อพระพักตร์พระองค์ได้ การสำแดงนี้ได้บรรลุถึงขั้นสุดท้ายโดยพระเยซูคริสต์ การสิ้นพระชนม์ของพระองค์เป็นรากฐานแห่งการทรงโปรดของพระเจ้าโดยการสิ้นพระชนม์นั้นพระเจ้าได้ทรงโปรดอภัยโทษให้แก่ทุกคนที่เชื่อ ไม่ว่าคนในอดีต ปัจจุบันหรืออนาคตเป็นภาพเล็งถึงพระเยซูทั้งสิ้น (โรม 3:25-26, ฮีบรู 9:15)

ฉะนั้นการที่จะเข้าใจหนังสือฮีบรูจึงต้องเข้าใจศาสนายิวบ้างเพราะผู้เขียนเปรียบเทียบระหว่างพันธสัญญาแห่งศาสนายิวกับพันธสัญญาแห่งพระเยซูคริสต์ตลอดเกือบทั้งเล่ม

พลับพลา

ชาวอิสราเอลถือว่าพลับพลาเป็นที่ประทับของพระเจ้า และเป็นที่นมัสการของพวกเขา เป็นที่สำหรับกระทำพิธีทางศาสนาแทบทุกอย่าง เขาสร้างพลับพลาด้วยโครงไม้รูปสี่เหลี่ยม พาดผ้าเป็นฝาและเพดาน ข้างนอกพลับพลานี้เขากางเต็นท์คลุมไว้ทั้งหมดเพื่อกันแดด ดูจากข้างนอกแล้วพลับพลาก็เป็นเต็นท์เท่านั้น แต่ข้างในสวยมาก งดงามด้วยทองคำและผ้าสีต่าง ๆ ทออย่างประณีต พลับพลาไม่เหมือนตึกถาวร แต่ถอดออกได้เป็นชิ้น ๆ ขนไปไหนได้สะดวก ชาวอิสราเอลเดินทางจากภูเขาซีนายไปประเทศคานาอัน หยุดพักที่ไหนก็ตั้งพลับพลาที่นั่น

พลับพลาแบ่งออกเป็นสองห้องกั้นด้วยม่านไว้ ห้องหน้าเรียกว่าวิสุทธิสถาน (หรือที่บริสุทธิ์) ในห้องนี้มีคันประทีปคันหนึ่ง โต๊ะตัวหนึ่งและแท่นเผาเครื่องหอมแท่นหนึ่ง อีกห้องหนึ่งข้างหลังม่านเล็กกว่าห้องหน้าเพียงครึ่งหนึ่ง ห้องนี้เรียกว่าอภิสุทธิสถาน (หรือที่บริสุทธิ์ที่สุด) ในห้องมีหีบพระโอวาท หรือที่เรียกว่าหีบพันธสัญญา ฝาหีบเรียกว่าพระที่นั่งกรุณา อภิสุทธิสถานนี้เป็นที่พระเจ้าทรงโปรดให้เป็นสัญลักษณ์ว่าเป็นที่ประทับของพระองค์

ตัวพลับพลาตั้งอยู่ในลานกว้างใหญ่ มีรั้วบังตาล้อมรอบ ในลานนี้มีแท่นสำหรับเผาเครื่องบูชาและขันใหญ่ซึ่งเป็นที่ล้างชำระของพวกปุโรหิต เมื่อชาวอิสราเอลหยุดเดินทางตั้งค่ายพัก เขาก็ตั้งพลับพลาขึ้นตรงกลาง และกางเต็นท์ของประชาชนไว้รอบ ๆ เป็นระเบียบทั้งสี่ด้าน

พวกปุโรหิต และพวกเลวี

ชนชาติอิสราเอลแบ่งออกเป็น 12 ตระกูล (หรือ 12 เผ่า) ใน 12 เผ่านี้พระเจ้าทรงเลือกเผ่าหนึ่งคือเผ่าเลวี ให้รับผิดชอบเรื่องพลับพลาทุกอย่าง ทั้งการสร้าง การบำรุงรักษา การปรนนิบัติพิธีต่าง ๆ และการรื้อขนย้ายเวลาประชาชนเดินทาง พระเจ้าทรงแต่งตั้งคนหนึ่งในเผ่าเลวีนี้ให้เป็นมหาปุโรหิต คนนั้นคืออาโรนพี่ชายของโมเสส ลูกชายสี่คนของอาโรนเป็นปุโรหิตช่วยท่าน ดังนั้นในพระคัมภีร์อาจเรียกระบอบปุโรหิตของชาวยิวว่าระบอบอาโรน หรือระบอบเลวีก็ได้ ตลอดประวัติศาสตร์ของอิสราเอลลูกหลานของอาโรนเท่านั้นที่จะเป็นปุโรหิต และเผ่าเลวีเท่านั้นที่จะทำหน้าที่เกี่ยวกับพลับพลา

พวกปุโรหิตนี้อาจเปรียบเหมือนสงฆ์ มีหน้าที่ทำพิธีกรรมทางศาสนา โดยเฉพาะเผาสัตว์ถวายบูชาพระเจ้า เหมือนกับพวกเขาเป็นคนกลางระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า เป็นสื่อให้มนุษย์ติดต่อกับพระเจ้าได้ นอกจากนั้นเขามีกิจวัตรประจำวันเช่นดูแลคันประทีปและเผาเครื่องหอมในวิสุทธิสถาน พวกปุโรหิตเท่านั้นที่จะเข้าวิสุทธิสถานได้ คนธรรมดาเข้าไม่ได้เด็ดขาด มหาปุโรหิตคนเดียวที่จะเข้าอภิสุทธิสถานซึ่งเป็นที่ประทับของพระเจ้า และจะเข้าเฉพาะวันเดียวในปีหนึ่งคือวันไถ่โทษ ในวันไถ่โทษนั้นท่านเข้าเฝ้าพระเจ้าแทนประชาชน นำเอาเลือดของสัตว์ที่บูชาไถ่โทษไปพรมที่พระที่นั่งกรุณา ขอพระเจ้าทรงกรุณาอภัยโทษแก่ชนชาติอิสราเอล

เครื่องบูชา

เครื่องบูชามีหลายชนิด ซึ่งกำหนดไว้ให้ชาวยิวแสดงความขอบพระคุณบ้าง ความสามัคคีบ้าง ความเสียใจสารภาพบาปบ้าง การอุทิศตัวให้พระเจ้าบ้าง แต่แบบบูชาซึ่งสำคัญมากกว่าชนิดอื่น ๆ คือแบบบูชาไถ่โทษ

คนที่รู้สึกเสียใจในความผิดบาปของตนได้นำเอาสัตว์ตัวหนึ่งฆ่าถวายบนแท่นบูชา มีความหมายว่าเขายอมรับว่าเป็นคนบาป สมควรถูกทำโทษถึงตาย เขารู้ว่าไม่มีทางที่จะพ้นโทษได้ง่าย ๆ

พระเจ้าผู้ทรงยุติธรรมจะปล่อยความบาปไปโดยไม่มีการลงโทษไม่ได้ เขาก็เอาสัตว์มา เอามือวางบนหัวมัน เพื่อแสดงว่ามันเป็นตัวแทนรับโทษของเขา จัดการกับความบาปเสร็จแล้วเขาก็ขอให้พระเจ้ายกโทษ นี่เป็นวิธีหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงโปรดประทานให้มนุษย์ เพื่อเป็นภาพแสดงถึงการอภัยโทษบาป

สัตว์ตัวแทนต้องไม่มีรอยตำหนิ เป็นสัญลักษณ์ว่าบริสุทธิ์ คนทำพิธีถวายมีรอยตำหนิคือมีความบาป แต่ตัวแทนที่จะรับโทษของเขาต้องบริสุทธิ์ ถ้ามีรอยตำหนิเป็นตัวแทนไม่ได้ เมื่อสัตว์นั้นถูกฆ่าเลือดไหลออกมา เลือดจึงเป็นสัญลักษณ์ถึงความตาย การไถ่โทษด้วยเลือดหมายความว่า ได้รับการไถ่โทษด้วยตัวแทนที่ถูกฆ่าตายแทนคนบาป (ทำนองเดียวกันการลบล้างความบาปด้วยพระโลหิตของพระเยซูคริสต์หมายความว่า การลบล้างความบาปด้วยการสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน)

ระบอบการบูชาสัตว์ของชาวยิวแสดงถึงความชั่วร้ายของความบาป ความบาปมีโทษ จะเฉย ๆ ต่อมันไม่ได้ พระเจ้าจะเฉย ๆ ก็ไม่ได้เช่นกันจึงทรงจัดพิธีบูชาไว้ให้แสวงหาอภัยโทษบาป แต่ต้องถวายบูชาด้วยความเชื่อ ถ้าทำไปเป็นกิจวัตรโดยไม่จริงใจจะช่วยอะไรไม่ได้

หัวข้อ

1:1-2:18 ความรอดโดยพระเยซูคริสต์

3:1-5:10 พลไพร่แท้ของพระเจ้า

5:11-6:20 ตักเตือนให้คริสเตียนก้าวหน้าและอดทน

7:1-10:18 พระเยซูคริสต์พระมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่

10:19-12:29 ความเชื่อแท้ต้องคู่กับความอดทน

13:1-25 หน้าที่ของคริสเตียนบางประการ

1:1-2:18 ความรอดโดยพระเยซูคริสต์

พระเจ้าตรัสทางพระบุตร (1:1-4)

ในโครงการอันใหญ่หลวงของพระเจ้าสำหรับมนุษย์ ศาสนายิวเปรียบเหมือนขั้นเตรียมการ แต่พระเยซูคริสต์เปรียบเหมือนขั้นบรรลุผลสำเร็จ การสำแดงพระเจ้าในสมัยหลังพระเยซู จึงชัดเจนกว่าการสำแดงในสมัยก่อนพระองค์ ในสมัยพระคัมภีร์เดิมพระเจ้าได้กล่าวพระคำผ่านผู้เผยพระวจนะ แต่สมัยพระคัมภีร์ใหม่พระองค์ได้ตรัสทางพระบุตรของพระองค์ ซึ่งเป็นการให้เห็นพระเจ้าโดยตรง พระเยซูไม่เพียงแต่เป็นทางให้มนุษย์เห็นพระเจ้าเท่านั้น แต่ยังเป็นทางให้มนุษย์กลับคืนดีกับพระองค์ด้วย พระเยซูได้ชำระได้ลบล้างความบาปของเขาแล้วโดยสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน พระองค์ได้รับการยกย่องให้ได้รับตำแหน่งสูงสุดเหนือสรรพสิ่งทั้งปวงและเหนือกว่าทูตสวรรค์อีกด้วย (1:1-4)

พระเยซูทรงยิ่งใหญ่เหนือบรรดาทูตสวรรค์ (1:5-14)

ชาวยิวถือว่า ทูตสวรรค์มีบทบาทสำคัญมากในการประทานธรรมบัญญัติให้แก่โมเสส (กิจการ 7:53, กาลาเทีย 3:19) เพราะฉะนั้น ผู้เขียนจึงมีเจตนาที่จะแสดงให้เห็นว่า พระเยซูยิ่งใหญ่กว่าทูตสวรรค์ เขาเน้นหนักในพระคัมภีร์เดิมมาก เพราะชาวยิวยึดถือพระคัมภีร์เดิมเป็นพระคำของพระเจ้า การที่พระเยซูบังเกิดเป็นมนุษย์ มิได้หมายความว่าพระองค์ด้อยกว่าทูตสวรรค์ ตรงกันข้ามทูตสวรรค์นอบน้อมนมัสการพระองค์ เพราะพระองค์เป็นพระเจ้า พระบุตรเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระบิดาเจ้าแยกกันไม่ได้เลย (5-6)

ทูตสวรรค์เป็นเพียงผู้รับใช้ของพระเจ้าเท่านั้น พระองค์ทรงใช้พวกท่านเหมือนทรงใช้ลมและไฟ ส่วนพระเยซูทรงเป็นกษัตริย์แห่งกษัตริย์ทั้งหลาย ตลอดชีวิตในโลกพระองค์ทรงกระทำอย่างชอบธรรมเสมอพระบิดาจึงยกย่องให้ครองตำแหน่งสูงสุด (7-9) สิ่งทั้งปวงที่พระเจ้าทรงเนรมิตขึ้นจะสูญเสียสลายไป แต่พระบุตรผู้ทรงเนรมิตจะดำรงอยู่ชั่วกัปป์ชั่วกัลป์ (10-12) พระบุตรชนะความตายแล้วก็ขึ้นครองราชบัลลังก์ คอยวันแห่งชัยชนะศัตรูทั้งปวง ส่วนทูตสวรรค์เป็นแต่ผู้รับใช้คนที่ได้รับความรอดจากพระบุตรนั้น (13-14)

ตักเตือนไม่ให้ละทิ้งความรอดในพระเยซูคริสต์ (2:1-4)

ถ้าหากว่าจำเป็นต้องเชื่อฟังธรรมบัญญัติของโมเสส การเชื่อฟังพระเยซูคริสต์ก็จำเป็นยิ่งกว่านั้นมากมายนัก พระเจ้าได้ประทานธรรมบัญญัติโดยผ่านทูตสวรรค์ แต่ความรอดซึ่งมีในพระเยซูคริสต์มาจากพระเจ้าโดยตรง คนที่เห็นเป็นพยานในการอัศจรรย์ต่าง ๆ ของพระเยซู และการกระทำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในคริสตจักรสมัยแรกนั้นเป็นหลักฐานว่า ความรอดในพระคริสต์เป็นสิ่งที่มาจากพระเจ้าอย่างไม่ต้องสงสัย (2:1-4)

พระเยซูทนทุกข์เพื่อช่วยมนุษย์ให้รอด (2:5-18)

ชาวยิวถือว่ามนุษย์ต่ำกว่าทูตสวรรค์ และไม่สมควรจะได้รับการยกย่องเป็นพระเจ้า ผู้เขียนกล่าวว่าฐานะของมนุษย์ปัจจุบันนี้ต่ำกว่าทูตสวรรค์ก็จริง แต่ก็เป็นเพียงชั่วคราวเท่านั้น พระประสงค์เดิมของพระเจ้าเพื่อมนุษย์ก็คือ พระองค์ให้เกียรติและอำนาจปกครองเหนือเหล่าทูตสวรรค์แต่เพราะมนุษย์หลงกระทำผิดบาป เขาก็หาได้บรรลุถึงเป้าหมายของพระองค์ไม่ (5-8) การที่พระเยซูรับสภาพเป็นมนุษย์ในโลกนี้ เป็นการรับตำแหน่งต่ำกว่าทูตสวรรค์ชั่วระยะหนึ่ง เพื่อรับแบกความผิดบาปของมนุษย์โดยการสิ้นพระชนม์ ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงยกพระองค์ขึ้นไปสู่พระที่นั่งอันสูงสุด (9)

เมื่อมนุษย์ทำบาป เขาได้ทำสง่าราศีซึ่งพระเจ้าประทานให้แต่เดิมนั้นหลุดมือไป และได้รับความทุกข์ทรมาน พระเยซูก็ร่วมทุกข์กับมนุษย์ตลอดจนรับโทษบาปแทนเขา ในเมื่อพระองค์เป็นผู้แทนของมนุษย์ การที่พระองค์ชนะความตายและขึ้นสู่สง่าราศีในสวรรค์ ทำให้มนุษย์ไปสู่ตำแหน่งสูงกว่าทูตสวรรค์โดยทางพระเยซู (10) ผู้เขียนยกข้ออ้างในพระคัมภีร์เดิมสามข้อ ชี้แจงการเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันระหว่างพระเยซูกับผู้เชื่อ หนึ่ง พระองค์ทรงเรียกเขาว่าพี่น้อง สอง พระองค์ทรงไว้วางใจพระเจ้าเหมือนพวกเขา สาม พระองค์ทรงรวบรวมผู้เชื่อทั้งหลายไว้กับพระองค์ให้เป็นพลไพร่ใหม่ของพระเจ้า (11-13)

พระเยซูได้ทรงรับสภาพของมนุษย์ เพื่อช่วยมนุษย์ให้รอด การสิ้นพระชนม์ของพระองค์เป็นการชนะ ไม่ใช่การแพ้ เพราะพระองค์ได้ช่วยมนุษย์ให้พ้นจากความกลัวตาย และพ้นจากพันธนาการแห่งความบาปซึ่งมารซาตานได้มัดเขาไว้ (14-15) การที่พระเยซูยอมรับตำแหน่งอันต่ำต้อยเป็นมนุษย์นั้น ไม่ใช่พระองค์เองต่ำต้อยไปกว่าทูตสวรรค์เลย แต่พระองค์ทรงตั้งพระทัยช่วยมนุษย์ให้รอดนั่นเอง เป็นความรอดซึ่งเกี่ยวกับมนุษย์ ไม่ได้เกี่ยวข้องอะไรกับทูตสวรรค์ (16) เพราะฉะนั้นพระองค์จำเป็นต้องเข้าสู่ประสบการณ์ของมนุษย์อย่างแท้จริง จึงจะไถ่โทษแทนเขา และพระองค์ยังทรงสามารถช่วยให้เขาชนะการล่อลวงของมารอีกด้วยเพราะพระองค์เคยได้รับการล่อลวงเหมือนมนุษย์ทั่ว ๆ ไป (17-18)

3:1-5:10 พลไพร่ของพระเจ้า

พระเยซูทรงเป็นใหญ่กว่าโมเสส (3:1-6)

โมเสสเป็นอัครทูตผู้หนึ่งที่พระเจ้าส่งไปนำพลไพร่ของพระองค์ (อิสราเอล) อาโรนเป็นมหาปุโรหิตใหญ่ เพื่อทำการไถ่โทษความบาปแทนเขา ให้กลับคืนดีกันกับพระเจ้า แต่พระเยซูคริสต์ยิ่งใหญ่กว่าทั้งสองคนนี้ (3:1)

พระเยซูทรงสัตย์ซื่อต่อหน้าที่ ที่พระเจ้าได้ทรงมอบหมายให้ โมเสสก็สัตย์ซื่อต่อหน้าที่ของท่านด้วย แต่พระเยซูดีกว่าโมเสสมาก เพราะโมเสสเป็นเพียงผู้รับใช้ในครอบครัวของพระเจ้า แต่พระเยซูเป็นหัวหน้าครอบครัว ในพระคัมภีร์เดิมครอบครัวของพระเจ้าก็คือชาติอิสราเอล ครอบครัวของพระองค์ที่ได้ดำรงอยู่ในพระคัมภีร์ใหม่คือคริสตจักร และได้ดำรงอยู่ตราบจนกระทั่งทุกวันนี้ ประกอบด้วยผู้เชื่อทั้งปวงยึดมั่นในพระเยซูคริสต์ (2-6)

เตือนให้ระวังใจแข็งกระด้าง (3:7-4:13)

ผู้เขียนเตือนคริสตจักรชาวยิว ให้ระลึกถึงเหตุการณ์ที่ชาวยิวได้ประสบมาในถิ่นทุรกันดาร (อพยพ 17:1-17, กันดารวิถี 20:1-13) พวกเขากระทำตนให้เป็นพลไพร่ของพระเจ้า แต่เนื่องด้วยใจแข็งกระด้างพวกเขาก็ไม่ได้เข้าไปรับมรดกของพระเจ้าที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ (7-11)

ทั้งนี้เป็นข้อตักเตือนไม่ให้คริสเตียนมีใจแข็งกระด้าง แต่จงให้กำลังใจกันและเตือนซึ่งกันและกันอยู่เสมอ เพื่อว่าเขาจะได้รักษาความเชื่อเอาไว้อย่างมั่นคง (12-15) ผู้ที่ไม่เชื่อพระองค์ต้องตกอยู่ในป่าเป็นเวลาถึงสี่สิบปี แล้วก็ไม่สามารถจะเข้าไปในแผ่นดินแห่งคำสัญญาของพระเจ้าได้ เพราะความดื้อรั้นของพวกเขา พวกนี้ไม่ใช่ใครอื่นก็คือพวกชาวอิสราเอลที่ท่านโมเสสได้นำออกจากประเทศอียิปต์นั่นเอง ให้คนทั้งหลายจดจำคำตักเตือนไว้ว่า ผู้ที่อ้างว่าเชื่อพระเจ้าแล้ว ต้องยึดมั่นในพระองค์ตลอดไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่ (16-19)

เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า ที่ทรงช่วยชนชาติอิสราเอลให้รอดจากการเป็นทาสในประเทศอียิปต์ และไปอยู่ที่พำนักใหม่ในประเทศคานาอัน คือแผ่นดินที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ แต่เพราะพวกเขาไม่มีความเชื่อจึงไม่ได้เข้าไปยังที่พำนักนั้น เหตุการณ์ในประวัติศาสตร์แห่งชาติอิสราเอลเป็นตัวอย่างสำหรับคริสเตียน ความรอดโดยพระคริสต์เป็นการพำนักโดยรอดจากพันธนาการแห่งความบาป มนุษย์ก็จะปีติยินดีในพระพรที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ เพียงแต่เขาเชื่อและไว้วางใจพระองค์อย่างแท้จริงแต่ถ้าเขาไม่เชื่อฟัง ก็จะไม่ได้เข้าไปยังที่พำนักในแผ่นดินสวรรค์ของพระเจ้า (4:1-2)

พระเจ้าทรงประสงค์ให้มนุษย์เข้าที่พำนัก ตั้งแต่ครั้งสมัยที่ทรงสร้างโลกให้เป็นที่อาศัยของมนุษย์ แต่มนุษย์พลาดโอกาสเพราะความบาปคนที่จะกลับไปยังที่พำนักนั้นก็คือ คนที่เชื่อและวางใจพระเยซูคริสต์เจ้าเท่านั้น (3-5)

ชนชาติอิสราเอลที่ดื้อรั้นและไม่เชื่อฟัง จึงไม่ได้เข้าประเทศคานาอัน แต่คนที่มีอายุต่อมาก็เข้าไปได้โดยการนำของโยชูวา อย่างไรก็ตามหลังจากสมัยโยชูวาหลายร้อยปี ดาวิดได้กล่าวถึงที่พำนักแห่งคำสัญญาไว้ซ้ำ ๆ (สดุดี 95:7-8) ชี้ให้เห็นว่าการเข้าไปอยู่ในคานาอันนั้นพระสัญญาของพระเจ้ายังไม่สำเร็จสมบูรณ์ หมายความว่า พระสัญญาของพระเจ้าที่จะสำเร็จสมบูรณ์ก็คือที่พำนักอันแสนสุขเกษม คือความรอดที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้สำหรับผู้เชื่อทุกคน (6-8) พระเจ้าทรงพักหลังจากที่พระองค์ได้ทรงกระทำพระราชกิจในการสร้างโลกเสร็จแล้ว ทำนองเดียวกันมนุษย์จะพักผ่อนในที่พำนักที่แท้จริงเมื่อเขาเลิกหาความรอดด้วยตนเอง หันมาพึ่งการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู (9-10 ดูมัทธิว 11:28)

พระเจ้าประทานพระวจนะให้มนุษย์ เพื่อใช้กำจัดกวาดล้างทุกสิ่งในชีวิตที่ขัดขวาง ไม่ให้เข้าที่พำนักของพระเจ้า พระวจนะเหล่านี้เข้าถึงจิตใจลึกซึ้ง เพื่อวินิจฉัยว่าอยู่ฝ่ายพระเจ้าหรือไม่ ทุกสิ่งทุกอย่างจึงปรากฏอย่างเปิดเผยต่อพระพักตร์พระบิดา (11-13)

พระมหาปุโรหิตของผู้เชื่อ (4:14-5:10)

เพราะคริสเตียนชาวยิวจำนวนมากมีจิตใจไม่มั่นคง ก็อาจจะกลับไปหาศาสนายิวอีก ผู้เขียนเตือนว่า ปุโรหิตตามระบอบอาโรนต่ำกว่าปุโรหิตระบอบของพระเยซูมาก จนไม่อาจจะเทียบกันได้ ปุโรหิตชาวยิวทำงานในพลับพลา ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ถึงที่ประทับของพระเจ้า แต่พระเยซูทำพระราชกิจโดยไม่เกี่ยวกับพลับพลา เพราะพระองค์ผ่านฟ้าสวรรค์เข้าไปถึงพระพักตร์ของพระเจ้าเลยทีเดียว ผู้เชื่อทั้งหลายจะเข้าเฝ้าพระองค์ได้เช่นเดียวกัน และขอให้พระองค์ทรงช่วยเหลือในระหว่างที่ถูกทดลองใจ พระองค์ทรงช่วยเขาได้ เพราะพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ และยังทรงเป็นมนุษย์ผู้ได้เคยอยู่ในโลกนี้ ก็ย่อมเห็นใจในความเป็นอยู่ของมนุษย์ดี (14-16)

ปุโรหิตชาวยิวกระทำตนเป็นตัวแทนประชาชน เขาจึงต้องมีนิสัยอ่อนโยนเห็นใจเพื่อนมนุษย์ และสังวรไว้เสมอว่าตัวเขาเองก็เป็นคนบาปต้องได้รับการยกโทษเช่นเดียวกัน เขาไม่มีสิทธิ์ตั้งตนเองเป็นปุโรหิต แต่พระเจ้าเป็นผู้แต่งตั้งขึ้น (5:1-4) ทั้งหมดนี้เป็นความจริงสำหรับพระเยซูเว้นแต่ข้อเดียว คือ พระองค์ไม่มีความบาป จึงไม่จำเป็นต้องถวายเครื่องบูชายัญเพื่อชำระลบล้างความบาปของพระองค์เอง (ดู 7:26-28) พระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า ที่พระองค์ทรงแต่งตั้งให้เป็นพระมหาปุโรหิตเป็นนิตย์ (5-6 เรื่องการเป็นมหาปุโรหิตตามแบบอย่างของเมลคีเซเดคจะอธิบายในบทที่ 7)

พระองค์ทรงเป็นมนุษย์ในโลกนี้ จึงทราบถึงสภาพชีวิตของมนุษย์ดี พระองค์ทรงนบน้อมยอมฟังพระเจ้าเสมอ ถึงแม้จะอยู่ท่ามกลางความทุกข์ทรมานก็ตาม (7-8) ในเมื่อพระเยซูดำเนินชีวิตบรรลุถึงเป้าหมายของพระเจ้าอย่างแท้จริงแล้ว พระองค์มีสิทธิ์ประทานความรอด และช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่เชื่อฟังพระองค์ (9-10)

51:1-6:20 ตักเตือนให้คริสเตียนก้าวหน้าและอดทน

ตักเตือนไม่ให้ทิ้งความเชื่อ (5:11-6:8)

ผู้เขียนอยากจะอธิบายเรื่องความเป็นมหาปุโรหิตของพระเยซูให้ละเอียดกว่านี้ แต่เกรงว่าผู้อ่านจะไม่เข้าใจ เพราะพวกเขายังอ่อนฝ่ายวิญญาณเสมือนทารก ไม่เคยเจริญเติบโตในชีวิตคริสเตียน พวกเขาได้รับพระคำของพระเจ้ามานานแล้ว จึงน่าจะเป็นครูสอนพระวจนะให้คนอื่น (11-12) เขาไม่ตั้งใจที่จะทำความเข้าใจพระวจนะ เลยไม่สามารถจะนำพระคำนั้นไขปัญหาชีวิตได้ เขาเหมือนทารกที่เลี้ยงตนเองไม่ได้ แต่ต้องพึ่งผู้อื่นเสมอ ส่วนคริสเตียนที่เป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ ได้ฝึกตนให้ชำนาญใช้พระวจนะตัดสินปัญหาชีวิตทุกอย่าง (13-14)

ชาวยิวจำนวนมากได้พากันเข้าไปเป็นสมาชิกอยู่ในคริสตจักร แล้วก็บอกว่าเป็นคริสเตียน แต่พวกเขาไม่เจริญขึ้นเลย เขาเพียงเอาชื่อของคริสเตียนเข้าไปรวมอยู่ในศาสนายิวที่เขาเชื่ออยู่ก่อนแล้ว ข้อ

สำคัญต่าง ๆ ในศาสนายิวก็มีการกลับใจใหม่ ความเชื่อ พิธีล้างชำระ พิธีวางมือ การฟื้นขึ้นจากความตาย และการถูกพิพากษาโทษ แต่ข้อเหล่านี้เป็นเพียงขั้นแรกของศาสนาคริสต์ ถ้าไม่เจริญก้าวหน้าต่อไปจากขั้นนี้ พอมีการข่มเหงเกิดขึ้น ก็อาจจะเปลี่ยนกลับไปยังศาสนายิวอีกเพื่อความสบาย โดยหลอกตนเองว่าทั้งสองศาสนาเหมือนกัน (6:1-3)

มิใช่ศาสนาคริสต์เป็นแต่ชื่อใหม่ของศาสนายิว ศาสนาคริสต์เป็นของใหม่ เป็นสิ่งมีชีวิต ศาสนายิวเป็นของเก่าที่ใช้ไม่ได้แล้ว ถ้าคนเข้ารวมภายในคริสตจักร และได้รับพระพรของพระเจ้า แต่กลับปฏิเสธละทิ้งพระคุณของพระองค์ ผลลัพท์ในการที่เขาปฏิเสธก็คือการพิพากษา เพราะเขาไม่ต้องการพระเยซู เขาทำให้พระองค์ได้รับความอับอาย เขาทำเหมือนกับคนเหล่านั้นที่จับพระองค์ตรึงบนไม้กางเขน (4-6) แผ่นดินโลกได้รับน้ำฝนฉันใด คริสตจักรก็ได้รับพระพรของพระเจ้าอย่างมากมายฉันนั้น แต่ต่อไปปรากฏว่าแผ่นดินโลกบางแห่งไม่มีปุ๋ยใช้ประโยชน์ไม่ได้ ก็เหมือนบางคนในคริสตจักร ไม่มีชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณที่จะทำให้เขาเติบโตขึ้น การที่คนจะก้าวหน้าหรือถอยหลังนั้นแสดงว่ามีความเชื่อที่แท้หรือไม่ (7-8)

ให้กำลังใจแก่ผู้ที่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้า (6:9-20)

ไม่ใช่ทุกคนในคริสตจักรนั้นเป็นคริสเตียนปลอม คริสเตียนแท้ยังมีมากมาย ซึ่งพิสูจน์ได้โดยชีวิตที่ได้รับการเปลี่ยนแปลง (9-10) ผู้เขียนหนุนกำลังน้ำใจพวกนี้ ให้ขยันขันแข็งและอดทนจนกว่าจะสิ้นชีวิต (11-12)

คำตักเตือนต่าง ๆ เหล่านี้ไม่ควรทำให้คริสเตียนสงสัยความรอดของตน ความรอดที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้เป็นสิ่งแน่นอน ซึ่งพระองค์ได้กระทำให้ผู้เชื่อแน่ใจมากขึ้นด้วยคำสาบานของพระองค์เอง ความมั่นใจในพระวจนะของพระเจ้านั้น ได้ทำให้อับราฮัมมีชีวิตยืนยงคงอยู่อย่างอดทนจนกระทั่งพระสัญญาของพระเจ้าสำเร็จลง (13-15) การที่มนุษย์กล่าวคำสบถสาบาน ก็เพื่อจะให้ผู้อื่นแน่ใจว่าเขาจะต้องทำดังนั้นจริง พระเจ้าต้องการให้มนุษย์แน่ใจในพระสัญญาของพระองค์ จึงได้โปรดยืนยันพระสัญญาโดยใช้วิธีสาบาน (16-18)

อีกอย่างหนึ่งที่ทำให้คริสเตียนแน่ใจว่า เขาจะเข้าไปอยู่กับพระเจ้าคือ การกระทำของพระเยซูคริสต์พระมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ มหาปุโรหิตของชาวยิวได้ผ่านผ้าม่านเข้าอภิสุทธิสถานเพื่อเฝ้าพระเจ้าแทนประชาชนฉันใด พระเยซูคริสต์ก็ได้เข้าสวรรค์อยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้าฉันนั้น ไม่เพียงแต่เป็นตัวแทนของผู้เชื่อเท่านั้น แต่เป็นผู้นำหน้าอีกด้วย ทำให้ผู้เชื่อแน่ใจว่าสักวันหนึ่งเขาจะอยู่กับพระเจ้าเช่นเดียวกัน (19-20)

7:1-10:18 พระเยซูคริสต์พระมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่

ระบอบปุโรหิตของเมลคีเซเดค (7:1-10)

พระเยซูคริสต์เป็นพระมหาปุโรหิต ที่อยู่ในฐานะสูงกว่าปุโรหิตระบอบของอาโรนมาก จนนำมาเปรียบเทียบกันไม่ได้ พระองค์เป็นพระมหาปุโรหิตตามระบอบเมลคีเซเดค ซึ่งระบอบปุโรหิตเมลคีเซเดคได้เป็นอยู่ก่อนระบอบปุโรหิตอาโรน (เรื่องเมลคีเซเดค อ่านปฐมกาล 14:17-24 ,สดุดี 110:4)

เมลคีเซเดคเป็นภาพแสดงถึงพระเยซู ท่านเป็นทั้งปุโรหิตและมหากษัตริย์ในศาสนายิวถือว่าคนหนึ่งจะมีตำแหน่งสองตำแหน่งนี้ไม่ได้ อีกอย่างหนึ่งสำหรับปุโรหิตในระบอบอาโรน ต้องมีการบันทึกวันเกิดวันตายและเชื้อสาย แต่เรื่องเมลคีเซเดคไม่มีการบันทึกรายละเอียดเหล่านี้เลย เพราะระบอบปุโรหิตของเมลคีเซเดคไม่ได้ถูกจำกัดเฉพาะยุคหนึ่งยุคใด และไม่เกี่ยวกับศาสนายิว แต่เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้นก่อนศาสนายิว โดยพระประสงค์ของพระองค์เอง จึงเป็นภาพแสดงถึงพระเยซูคริสต์เป็นอย่างดี (7:1-3)

ชาวยิวยกย่องอับราฮัมเป็นพิเศษ เพราะท่านเป็นบิดาของชนชาติอิสราเอล ถึงกระนั้นก็ตามอับราฮัมก็ยังยอมรับว่า เมลคีเซเดคมีฐานะยิ่งใหญ่กว่าท่านอีก เพราะฉะนั้นเมลคีเซเดคก็ต้องยิ่งใหญ่กว่าปุโรหิตเลวี ซึ่งสืบเชื้อสายมาจากอับราฮัม ชนชาติอิสราเอลถวายหนึ่งในสิบของสิ่งทั้งปวงให้พวกเลวี ผู้ได้เป็นตัวแทนของพวกเขาด้านศาสนา แต่พวกเลวีถวายหนึ่งในสิบให้เมลคีเซเดคโดยผ่านอับราฮัม ดังนั้นก็เป็นที่ยอมรับกันว่า หน้าที่และตำแหน่งของเมลคีเซเดคก็ต้องยิ่งใหญ่กว่าบรรดาพวกเลวี (4-10)

พระคริสต์เป็นมหาปุโรหิตตามระบอบเมลคีเซเดค (7:11-28)

การที่ต้องมีระบอบปุโรหิตใหม่ของพระเยซูคริสต์ แสดงให้เห็นว่าระบอบปุโรหิตเลวี รวมธรรมบัญญัติของโมเสสทั้งหมด ไม่สมบูรณ์ในการที่จะให้มนุษย์เป็นผู้ชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้าได้เลย (11-12) พระเยซูไม่ได้ขึ้นต่อกฎของเลวี เพราะพระองค์ไม่ใช่ตระกูลของเลวี แต่พระองค์สืบเชื้อสายมาจากยูดา ตามธรรมบัญญัติของโมเสสคนในตระกูลยูดานี้จะเป็นปุโรหิตไม่ได้ (13-14)

ชาวยิวที่เกิดในตระกูลเลวี มีสิทธิ์เป็นปุโรหิตตามอายุที่บ่งไว้ในธรรมบัญญัติ แต่พระเยซูมีสิทธิ์เป็นพระมหาปุโรหิตของพระเจ้าชั่วนิรันดร์เพราะพระองค์มีชีวิต ซึ่งไม่มีการเริ่มต้นและไม่มีการดับได้ (15-17) พระเยซูทรงกระทำสิ่งซึ่งกฎบัญญัติของชาวยิวทำไม่ได้ คือพระองค์ทรงทำให้คนเข้าไปอยู่ต่อพระพักตร์ของพระเจ้าได้ (18-19)

ระบอบปุโรหิตของพระเยซู มีคำสาบานของพระเจ้าเป็นหลักฐานจึงไม่ทำให้ผิดหวังเหมือนระบอบเลวี (20-22 ดู 6:13-18) เมื่อปุโรหิตเลวีตายไป ก็มีคนอื่นเข้ารับตำแหน่งเป็นปุโรหิตแทนและก็

ต้องตายอีกและมีคนมาแทนเรื่อย ๆ แต่พระเยซูคริสต์ทรงดำรงอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าเป็นนิตย์ เพื่อช่วยคนเหล่านั้นที่จะเข้าเฝ้าพระองค์ (23-25)

พระเยซูเป็นผู้ที่ดีเลิศทุกประการ สมควรที่จะได้รับการยกย่องให้รับตำแหน่งสูง ปุโรหิตเลวีไม่ทำให้คนบาปเป็นผู้บริสุทธิ์ได้ เพราะพวกเขาเองก็เป็นคนบาป พระเยซูเป็นพระมหาปุโรหิตใหญ่เป็นนิตย์ผู้ไม่มีความบาป พระองค์ได้ทรงชำระมนุษย์ให้บริสุทธิ์หมดจดไม่มีด่างพร้อยโดยทรงถวายบูชาพระองค์เองเพื่อคนทั้งปวงครั้งเดียว พระองค์ไม่ต้องถวายเครื่องบูชาอีก (26-28)

มหาปุโรหิตแห่งพันธสัญญาใหม่ (8:1-13)

มหาปุโรหิตในระบอบเลวี จะเข้าสถานศักดิ์สิทธิ์อันถือเป็นที่ประทับของพระเจ้าเพียงครั้งต่อหนึ่งปี แต่พระเยซูคริสต์พระมหาปุโรหิตผู้สมบูรณ์ดีเลิศ ได้เสด็จเข้าที่ประทับแท้ของพระเจ้า และยังประทับอยู่ที่นั่น (8:1-2) ปุโรหิตเลวีถวายบูชาสัตว์ แต่พระเยซูเอาพระองค์เองถวายเป็นเครื่องบูชา พระองค์ไม่ได้ทำในฐานะเป็นปุโรหิตเลวี (เพราะพระองค์เป็นเชื้อสายยูดา ไม่ใช่เลวี) ถึงอย่างไรก็ตาม การถวายบูชาสัตว์ของปุโรหิตเลวี เป็นภาพของการถวายบูชาของพระเยซู หมายถึงการเสียสละพระชนม์ชีพ (3-5) พันธสัญญาเก่าดำรงอยู่โดยปุโรหิตเป็นผู้ที่สำคัญที่สุด แต่พระเยซูคริสต์เป็นพระมหาปุโรหิตที่ดีกว่ามหาปุโรหิตเลวี พันธสัญญาใหม่จึงต้องดีกว่าพันธสัญญาเก่า (6-7)

พันธสัญญาเก่าได้ล้มเหลวลง ก็เพราะชนชาติอิสราเอลไม่ได้ทำตามธรรมบัญญัติ ฉะนั้นพระเจ้าจึงประทานพันธสัญญาใหม่ให้ พันธสัญญาใหม่นี้ไม่ล้มเหลวแน่นอน เพราะไม่ได้ประกอบด้วยการบังคับให้ปฏิบัติตามธรรมบัญญัติ แต่ประกอบด้วยการขอร้องจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าภายในจิตใจ (8-10) พันธสัญญาเก่าหมดสมัยเสียแล้ว ไม่ต้องมีพวกปุโรหิตเป็นคนกลางอีกแล้ว เพราะผู้เชื่อทั้งปวงรู้จักพระเจ้า และเข้าถึงพระองค์ได้ เพราะพระองค์ได้ชำระล้างบาปของเขาแล้ว (11-12) คำสัญญาต่าง ๆ เรื่องพันธสัญญาใหม่ที่ผู้เขียนได้กล่าวไว้นี้ พระเจ้าได้ประทานให้มนุษย์ทางผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์เมื่อ 600 ปีก่อน ตั้งแต่นั้นมาจึงรู้ว่า พันธสัญญาเก่าต้องสูญสิ้นไป (13)

ศาสนกิจแห่งพันธสัญญาเก่า (9:1-10)

ก่อนกล่าวเรื่องพระราชกิจของพระเยซูคริสต์ ผู้เขียนได้กล่าวเรื่องศาสนกิจของพลับพลา (ดูคำนำหัวข้อ “พลับพลา”) (9:1-5 ข้อ 3-4 กล่าวว่าอภิสุทธิสถานมีแท่นทองคำสำหรับเผาเครื่องหอม ที่จริงแท่นเผาเครื่องหอมตั้งอยู่ในวิสุทธิสถาน ไม่ใช่อยู่ในอภิสุทธิสถาน แต่ในวันไถ่โทษของชาวยิว การปฏิบัติของมหาปุโรหิตที่แท่นนี้ เกี่ยวกับการปฏิบัติในอภิสุทธิสถานมากกว่า จึงกล่าวได้ว่าเป็นของอภิสุทธิสถาน ดูอพยพ 30:6, เลวีนิติ 16:12-14,18,19)

มหาปุโรหิตเท่านั้นที่จะเข้าไปในอภิสุทธิสถานชั้นในได้ และก็เป็นเพียงปีละครั้งเท่านั้น คือวันที่ไถ่โทษ กฎการนมัสการนี้แสดงว่า ภายใต้พันธสัญญาเก่าไม่ใช่ทุก ๆ คนจะได้เข้าไปอยู่ต่อหน้าพระพักตร์ของพระเจ้า (6-8) การที่คนเข้าถึงไม่ได้ แสดงให้เห็นชัดว่า การถวายบูชายัญของผู้ที่ถวายนั้น ไม่อาจชำระลบล้างมลทินแห่งความบาปได้ สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงการจัดเตรียมชั่วคราวเท่านั้น เพื่อปิดบังความบาปไว้ จนกระทั่งพระเยซูคริสต์เสด็จมาชำระล้างบาปในที่สุด (9-10)

พระราชกิจของพระเยซูมหาปุโรหิตแห่งพันธสัญญาใหม่ (9:11-14)

เมื่อมหาปุโรหิตเลวีเข้าเฝ้าพระเจ้ากระทำพิธีไถ่บาป ท่านต้องนำเอาเลือดสัตว์ที่บูชาเข้าไป เพื่อเป็นสัญลักษณ์ถึงการไถ่บาป เพราะความบาปเป็นเครื่องกีดขวางไม่ให้เข้าถึงพระพักตร์พระองค์ พระเยซูคริสต์พระมหาปุโรหิตยิ่งใหญ่ได้ถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา โดยพระโลหิตของพระองค์ (คือการสิ้นพระชนม์) จึงสามารถจะเข้าไปถึงพระเจ้าได้ พระองค์ได้ทรงไถ่คนบาปให้รอดจากความบาปชั่วนิรันดร์ การชำระแต่ภายนอกตามพิธีถวายบูชาหมดสิ้นไป การชำระภายในอย่างแท้จริงโดยการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู เข้ามาแทนที่ (11-14)

การถวายบูชาของพันธสัญญาเก่า (9:15-22)

ทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งพันธสัญญาเก่าไม่สามารถทำได้ พระเยซูได้กระทำสำเร็จทั้งสิ้น โดยเฉพาะการยกโทษบาป ไม่ใช่เฉพาะคนที่ทำบาป ภายใต้พันธสัญญาใหม่เท่านั้น แต่คนที่ทำบาปภายใต้พันธสัญญาเก่าด้วยซึ่งเพียงปิดบังไว้รอคอยพระเยซูเสด็จมาปลดเปลื้องความบาปของพวกเขาอย่างแน่นอน นี่เป็นมรดกแห่งความรอดของพระเจ้า ที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ (15)

ไม่มีใครจะได้รับมรดกจนกว่าเจ้าของมรดกตายไปแล้ว ทำนองเดียวกัน การยกโทษบาปจะเป็นไปได้ ก็ต้องผ่านความตายของพระคริสต์ (16-17) พันธสัญญาเก่าเริ่มต้นด้วยการฆ่าบูชาสัตว์ที่ภูเขาซีนาย พันธสัญญาใหม่ก็เริ่มต้นด้วยการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ เลือดโปรยพรมของสัตว์ที่ถวายบูชาที่ภูเขาซีนาย เป็นเครื่องหมายถึงการชำระมลทินของประชาชน การถวายบูชาเพื่อการชำระบาปจึงเป็นรากฐานของพันธสัญญาเก่า (18-22, อพยพ 24:3-8)

การถวายบูชาของพันธสัญญาใหม่ (9:23-10:18)

เครื่องบูชาไม่อาจล้างบาปได้ เป็นแต่เพียงภาพเท่านั้น เปรียบเหมือนแบบจำลอง ไม่ใช่ของจริง ของจริงคือการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ ซึ่งลบล้างความบาปเป็นผลสำเร็จ (23) มหาปุโรหิตเลวีเข้าเฝ้าพระเจ้าพร้อมด้วยเลือดของสัตว์ที่บูชา พิธีนี้ต้องทำกันอยู่เป็นประจำทุกปีแต่พระเยซูเข้าถึงพระเจ้าอย่างแท้จริงด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง และพระองค์ทำเพียงครั้งเดียวเท่านั้น เพราะการ

สิ้นพระชนม์ของพระองค์เป็นการเพียงพอแล้ว ที่จะปลดเปลื้องความบาปของโลกโดยสิ้นเชิง ทั้งอดีต ปัจจุบัน และอนาคต (24-26)

มนุษย์ตายครั้งเดียวแล้วไปสู่การพิพากษา พระเยซูก็ทรงสิ้นพระชนม์ครั้งเดียวเช่นกันและทรงจัดความรอดไว้เป็นนิตย์ พระองค์ทรงจัดการกับความบาปเป็นที่เรียบร้อย ผู้เชื่อจะรอดโดยสมบูรณ์ครบถ้วนเมื่อพระองค์เสด็จกลับมา (27-28)

การที่พวกเลวีถวายเครื่องบูชาซ้ำ ๆ แสดงว่าเขาไม่สามารถชำระล้างความบาป หรือไม่อาจทำให้ผู้ถวายบูชารอดจากความผิดได้เลย (10:1-4) พระเจ้าไม่มีพระประสงค์ให้ถือการถวายบูชาสัตว์ต่อไปเป็นประจำเรื่อย ๆ แต่ทรงประสงค์ให้มนุษย์ผู้หนึ่ง คือพระเยซู มอบชีวิตปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้าโดยตลอด จนในที่สุดพระองค์ถวายชีวิตเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปมนุษย์ เพื่อมนุษย์จะเข้าถึงพระเจ้าได้โดยไม่มีอุปสรรคใด ๆ กีดกันต่อไป ระบอบการถวายบูชาสัตว์จึงยกเลิกไป เพราะการถวายบูชาของพระเยซูคริสต์มีคุณสมบูรณ์ตลอดไปชั่วกัปป์ชั่วกัลป์ (5-10)

ปุโรหิตชาวยิวรับใช้พระเจ้าอยู่ในวิสุทธิสถาน ไม่มีโอกาสนั่งเลยเพราะงานของพวกท่านไม่มีวันที่จะจบสิ้นลงได้ พระเยซูคริสต์พระมหาปุโรหิตใหญ่ยิ่ง ได้ทรงกระทำพระราชกิจสำเร็จสิ้นแล้ว โดยถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา ชำระล้างบาปให้หมดสิ้นไป ฉะนั้นพระเจ้าจึงทรงยกพระองค์ขึ้นประทับอยู่บนบัลลังก์ที่สูงสุดในสวรรค์ (11-14) พระเจ้าได้ทรงยกโทษบาปภายใต้ทั้งพันธสัญญาเก่าและพันธสัญญาใหม่เนื่องจากการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ ไม่จำเป็นที่จะเอาสัตว์มาฆ่าถวายบูชาต่อไปอีกแล้ว (15-18)

10:19-12:29 ความเชื่อแท้ต้องคู่กับความอดทน

ความมั่นใจของผู้เชื่อ (10:19-25)

ผ้าม่านระหว่างวิสุทธิสถานและอภิสุทธิสถาน ที่กั้นขวางพระพักตร์ของพระเจ้าไว้นั้น ได้ขาดออกจากกันแล้วเพราะการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ จึงเป็นการเปิดทางให้ทุกคนเข้าถึงพระเจ้าได้โดยตรง ดังนั้นคริสเตียนไม่ต้องขาดที่จะเข้าเฝ้าพระองค์ (19-22 มัทธิว 27:51-53) อย่าให้คริสเตียนเสียกำลังใจ แต่จงเชื่อพระสัญญาของพระเจ้า ร่วมสามัคคีธรรมและหนุนใจซึ่งกันและกัน (23-25)

เตือนให้อย่าหันกลับ (10:26-39)

ถ้าทิ้งพระคริสต์กลับไปถือศาสนาเก่า ก็ไม่มีทางที่จะได้รับการไถ่บาป จะมีก็คือการพิพากษาเท่านั้น (26-27) ถึงแม้คนที่อยู่ภายใต้พันธสัญญาเก่า ถ้าเขากบฏต่อพระองค์ก็จะพบกับความตาย แล้วผู้ที่รู้แล้วซึ่งอยู่ภายใต้พันธสัญญาใหม่ยังปฏิเสธละทิ้งพระองค์ จะต้องถูกลงโทษสักเท่าใด (28-31)

ผู้เขียนให้กำลังใจผู้อ่านต่อไป เพื่อไม่ให้ละทิ้งพระเจ้า พวกเขาอดทนเพื่อพระเจ้ามากอยู่แล้ว โดยเชื่อมั่นในพระสัญญาของพระองค์ซึ่งจะได้รับมรดกในสวรรค์ (32-35) ความอดทนเป็นสิ่งจำเป็น เพราะต้องรอคอยเพื่อได้รับสิ่งที่สัญญาไว้นั้น เมื่อพระองค์เสด็จมา พระองค์จะพิพากษาระหว่างคนที่ยึดมั่นในพระองค์ และผู้ที่ปฏิเสธละทิ้งพระองค์ (36-39)

ตัวอย่างความเชื่อที่แท้จริง (11:1-22)

ตัวอย่างต่าง ๆ จากพระคัมภีร์เดิมต่อไปนี้ สนับสนุนคำที่กล่าวมาแล้วว่า ความเชื่อต้องคู่กับความอดทน จึงจะได้รับมรดกที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ ความเชื่อจะทำให้แน่ใจว่าสิ่งเหล่านี้จะสำเร็จทุกประการตามที่หวังไว้ ทั้งแน่ใจว่า ฤทธานุภาพอันใหญ่ยิ่งซึ่งไม่มีตัวตนมองเห็นได้นั้นมีจริง ความเชื่อมองข้ามสิ่งที่มองเห็น ถ้าจะหาเหตุผลทุกอย่างโดยทางสิ่งที่มองเห็นเท่านั้น ก็จะไม่พบแน่นอน (11:1-3)

การถวายบูชาของอาแบล ชีวิตประจำวันของเอโนค และความเชื่อฟังของโนอาห์เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า เพราะสืบเนื่องมาจากความเชื่อทั้งสิ้นเป็นความเชื่อว่าพระเจ้าที่มองไม่เห็นมีจริง ๆ และพระองค์จะประทานบำเหน็จให้ทุกคนที่แสวงหาพระองค์ (4-7)

อับราฮัมก็มีความเชื่อ จึงออกไปหาแผ่นดินที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ ท่านยังเชื่อมากกว่านี้อีกว่าคำสัญญาของพระเจ้าคงไม่หมดเพียงแผ่นดินในโลกนี้ แต่คงมีแผ่นดินสวรรค์ซึ่งพระเจ้าทรงสร้างไว้ให้อยู่ชั่วนิรันดร์อีกด้วย (8-10) นางซาราห์ภรรยาของท่านเชื่อพระเจ้าเช่นกัน ถึงแม้ท่านทั้งสองอยู่ในวัยชราแล้ว ท่านก็เชื่อคำสัญญาของพระเจ้าที่ว่า ท่านจะมีบุตรและโดยทางบุตรนั้นท่านจะมีเชื้อสายต่อไปเป็นล้าน ๆ คน (11-12) เมื่อเกิดยากลำบาก ท่านมิได้ท้อใจหรือหันหลังกลับไปบ้านเมืองเก่า แต่ท่านมองข้ามอุปสรรคทั้งหมดโดยเห็นว่า ไม่ว่าพระสัญญาของพระเจ้าจะสำเร็จได้ในชีวิตนี้ หรือในอนาคต ท่านก็ยังเชื่อพระเจ้าอยู่ (13-16)

อิสอัคเป็นบุตรคนเดียวของอับราฮัม ถ้าอับราฮัมจะมีผู้สืบเชื้อสายเป็นล้าน ๆ คน ก็จำเป็นต้องอาศัยอิสอัคเป็นคนต้นตระกูล ฉะนั้นเมื่อพระเจ้าทรงสั่งให้อับราฮัมเอาอิสอัคถวายบูชา ท่านก็พร้อมที่จะทำโดยเชื่อว่า ถ้าถวายบุตรไปแล้ว พระเจ้าจะทรงบันดาลให้บุตรคืนชีวิตมาใหม่ เพื่อคำสัญญาของพระองค์จะสำเร็จ (17-19) ทั้งอิสอัค ยาโคบ และโยเซฟแน่ใจว่า คำสัญญาที่พระเจ้าได้ให้ไว้กับอับราฮัมเรื่องแผ่นดินคานาอัน ต้องบรรลุผลแน่นอน ดังนั้นเมื่อโยเซฟตายในประเทศอียิปต์ท่านก็สั่งให้นำเอาศพของท่านไปฝังในประเทศคานาอัน โดยเชื่อว่าลูกหลานจะต้องอยู่คานาอันแน่นอน (20-22)

ตัวอย่างอื่น ๆ ของความเชื่อแท้ (11:23-40)

บิดามารดาของโมเสสคงทราบว่า บุตรของนางจะมีบทบาทสำคัญในโครงการของพระเจ้าสำหรับชนชาติอิสราเอล จึงซ่อนบุตรไว้ ไม่ให้กษัตริย์ฟาโรห์ฆ่า (23) พอโมเสสโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว ท่าน

ก็มีความเชื่อด้วยแต่เพราะความเชื่อนั้นท่านต้องเสี่ยงชีวิตต่อการยากลำบากนานาประการ ท่านอดทนได้เพราะมั่นใจในพระเจ้าที่มองไม่เห็นจะนำไปสู่มรดกที่ทรงสัญญาไว้ (24-27) เพราะเหตุความเชื่อของชาวอิสราเอล พระเจ้าจึงทรงคุ้มครองรักษาไว้ในประเทศอียิปต์ ตอนที่บุตรหัวปีทุกครอบครัวถูกฆ่าตาย พระองค์ช่วยชาวอิสราเอลให้พ้นเงื้อมมือของอียิปต์ ทั้งทรงนำเข้าประเทศคานาอันโดยตีเมืองเยรีโคชนะอย่างเด็ดขาด ซึ่งเป็นไปด้วยความเชื่อทั้งสิ้น (28-31)

ผู้เขียนเห็นว่าตัวอย่างดี ๆ แบบนี้มีมากมายเหลือประมาณ จะบรรยายไม่ทั่วถึง จึงเลือกเอาชื่อบางคนและการกระทำบางอย่าง นำมาให้ผู้อ่านเห็นลักษณะของความเชื่อที่แท้ (32-34) เราไม่อาจวาดภาพถึงความทุกข์ทรมานของพวกนี้ได้ แต่เราทราบว่าเขาไม่ยอมละทิ้งพระเจ้าไปความเชื่อของเขายังมั่นคงอยู่ ไม่สะทกสะท้าน (35-38) เขาเหล่านั้นตรากตรำฝ่าคลื่นแห่งความทุกข์ อดทนเสมอเพราะเชื่อว่า พระเจ้ายังสัตย์ซื่ออยู่และจะประทานมรดกให้ เขาคงไม่ได้รับมรดกในชีวิตนี้ แต่สักวันหนึ่งจะได้รับมรดกด้วยกันกับคนทั้งปวงที่เชื่อทุกยุคทุกสมัย (39-40)

เหตุที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตีสอน (12:1-11)

กล่าวถึงความเชื่อที่เข้มแข็งอย่างน่าซาบซึ้งแล้ว ก็ได้ไปเตือนซ้ำอีก ให้คริสเตียนอดทนด้วยความเชื่อแบบนี้เช่นกัน ขออย่าให้เขาท้อใจอย่าล้ม แต่ให้เพ่งดูพระเยซูคริสต์ ผู้ได้ทรงทนเอาความทุกข์ยากเหลือจะพรรณนา และเดี๋ยวนี้ได้ประทับอยู่ท่ามกลางความชื่นชมยินดีในสวรรค์ (12:1-2)

คริสเตียนสมัยนั้นถูกข่มเหงมาก แต่ถ้าเปรียบเทียบพวกเขากับพระเยซู ความทุกข์ยากของเขาก็เพียงเล็กน้อย ยังไม่ถึงขนาดต้องถูกตรึงบนไม้กางเขนอย่างพระองค์ (3-4) พระเจ้าได้ทรงใช้ความยากลำบากเหล่านี้อบรมสั่งสอนบรรดาบุตรของพระองค์ เป็นการพิสูจน์ว่า พระบิดารักบุตรและอยากให้โตเป็นคนดีรอบคอบ ถ้าไม่มีการตีสอนก็แสดงว่าไม่ใช่บุตรของพระองค์ (5-8) เด็กอยู่ใต้การบังคับตีสอนของบิดา แล้วคริสเตียนก็ควรยอมอยู่ใต้บังคับตีสอนของพระบิดา พระองค์ทรงใช้สิ่งเหล่านี้ทำให้บุตรโตขึ้นฝ่ายจิตวิญญาณ เป็นผู้บริสุทธิ์เหมือนพระองค์ (9-10) ในระหว่างที่ได้เผชิญประสบการณ์ดังกล่าวนี้ คงไม่รู้สึกชื่นบานเลย แต่ถ้าไม่ขุ่นใจต่อพระองค์แต่ยอมให้พระองค์ดัดแปลงชีวิตให้ดีขึ้น ก็จะได้รับผลประโยชน์ โดยมีชีวิตซึ่งพอพระทัยพระเจ้ามากยิ่งขึ้น (11)

ความอดทนต้องปราศจากความขมขื่น (12:12-17)

พวกคริสเตียนชาวยิวที่ได้รับจดหมายฉบับนี้ได้รับคำตักเตือนมากแล้ว เพื่อไม่ให้พ่ายแพ้ต่อการเคี่ยวเข็ญต่าง ๆ แต่ให้ตั้งใจก้าวหน้าในชีวิตคริสเตียนอย่างแข็งแรงและกล้าหาญ (12-13) วิธีหนึ่งที่จะป้องกันการเสื่อมภายในพวกเขาก็คือ จงให้ทุกคนตั้งใจประพฤติให้บริสุทธิ์ อย่าให้ใครในพวกเขาก่อ

การขมขื่นขึ้น (14-15) เรื่องเอซาวเป็นตัวอย่างแสดงถึงความหมดหวังขมขื่นของคนที่ปัดทิ้งมรดก เพื่อเห็นแก่ประโยชน์อันชั่วคราวฝ่ายเนื้อหนัง (16-17)

พระเมตตาและพระอาชญาของพระเจ้า (12:18-29)

เมื่อพระเจ้าประทานธรรมบัญญัติที่ภูเขาซีนาย มีเหตุการณ์น่ากลัวตัวสั่น เป็นตัวอย่างแสดงว่าพันธสัญญาเก่าเป็นสิ่งที่น่ากลัว และเกี่ยวพันกับชีวิตฝ่ายโลกทั้งนั้น (18-21 ดูอพยพ 19:12-13, 20:18-19)

ส่วนพันธสัญญาใหม่เป็นสิ่งน่าปีติยินดี และเกี่ยวพันกับชีวิตฝ่ายสวรรค์ เมื่อคนกลับใจเชื่อ เขาไม่ต้องผ่านประสบการณ์อันน่ากลัวเหมือนชาวยิวที่ภูเขาซีนาย แต่เขาเข้าถึงพระเจ้าได้ทันที แม้เขายังอยู่ในโลกนี้เขาก็ได้เป็นพลเมืองของเมืองสวรรค์แล้ว รวมกับทูตสวรรค์และผู้เชื่อที่เสียชีวิตขึ้นสวรรค์ไปแล้ว (22-23) เขาไม่ต้องกลัวพระอาชญาของพระเจ้าเหมือนคาอินได้กลัวเมื่อฆ่าอาแบล ความตายของอาแบลคนละอย่างกับความตายของพระเยซู ความตายของพระองค์นั้นเป็นทางให้อภัยคนผิดบาปไม่ใช่เรียกร้องให้ลงโทษคนผิดบาปเหมือนความตายของอาแบล (24)

พระเจ้าที่เมื่อก่อนได้ตรัสกับชาวอิสราเอลที่ภูเขาซีนาย ขณะนี้ได้ตรัสกับมนุษย์ทั้งปวงจากสวรรค์ คนที่ไม่ยอมฟังพระสุรเสียงของพระองค์ก็จะถูกพระพิโรธเหมือนชาวอิสราเอลที่ภูเขานั้น เมื่อพระองค์ตรัสเวลานั้นพระสุรเสียงของพระองค์ได้ทำให้แผ่นดินหวั่นไหว แต่แผ่นดินโลกจะหวั่นไหวมากกว่านั้นอีก เมื่อพระองค์ตรัสพิพากษาทั้งโลกในครั้งสุดท้าย (25-26) ทุกสิ่งที่ชั่วคราวและอยู่ฝ่ายโลกจะสูญสลายไป ทุกสิ่งที่ถาวรและอยู่ฝ่ายพระเจ้าก็จะดำรงอยู่ เมื่อคริสเตียนตระหนักดีว่า เขาอยู่ฝ่ายแผ่นดินสวรรค์ซึ่งไม่มีทางสูญสลายไป เขาก็ย่อมกราบลงนมัสการพระเจ้าด้วยความยำเกรง (27-29)

13:1-25 หน้าที่ของคริสเตียนบางประการ

เรื่องความรัก การแต่งงาน และความโลภ (13:1-6)

ผู้เขียนจะจบจดหมายลง โดยเตือนคริสเตียนในเรื่องเบ็ดเตล็ดบางอย่าง ประการแรกคริสเตียนต้องรักคนอื่น ไม่ใช่เฉพาะคนในคริสตจักรของเขาเท่านั้น แต่ต้อนรับคริสเตียนที่มาจากคริสตจักรอื่นด้วย หากว่าคนเหล่านั้นเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงใช้มากล่าวพระคำของพระองค์ (13:1-3 ดู ปฐมกาล 18:1-8, 19:1-3) ประการที่สองการร่วมทางเพศเป็นสิ่งบริสุทธิ์เฉพาะคู่สมรสแล้วเท่านั้น (4) ประการที่สาม การใคร่จะเป็นคนมั่งมีหรือคนมีหน้ามีตา แสดงว่าขาดความเชื่อในพระเจ้า พระองค์เป็นพระผู้ช่วยและพระผู้บำรุงเลี้ยงทุกคนที่เชื่อ พระองค์จะไม่ละทิ้งเขาเลย (5-6)

การถวายแบบยิวและแบบคริสเตียน (13:7-16)

ในระบอบการบูชาของชาวยิว มีเครื่องบูชาบางชนิดซึ่งเมื่อถวายแล้ว ก็รับประทานทีหลัง ชาวยิวบางคนเข้าคริสตจักรสอนผิด ๆ ว่า คริสเตียนชาวยิวควรรับประทานอาหารที่ถวายบูชาแล้ว เพื่อรับพระพรพิเศษผู้เขียนจึงคัดค้านโดยบอกว่าไม่ควรจะเอาเยี่ยงเอาอย่างคนที่มีคำสอนใหม่ ๆ แปลก ๆ แต่ควรเอาอย่างพวกผู้ใหญ่ที่นำเขาให้รับเชื่อแต่แรก พระเยซูที่เขาประกาศนั้นไม่ได้เปลี่ยนแปลงพระองค์ยังเหมือนเดิม คำสอนของพระองค์ก็เช่นกัน (7-9) จะเอาคำสอนจากศาสนายิวปะปนกับคำสอนของคริสเตียนไม่ได้ คนที่ยังเกี่ยวพันกับแท่นบูชาของศาสนายิว จะมีส่วนเกี่ยวข้องกับแท่นบูชาคริสเตียนไม่ได้ มีความหมายว่า ถ้ายังถือศาสนายิวการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูช่วยเขาไม่ได้ (10)

เครื่องบูชาของชาวยิวที่รับประทานไม่ได้คือ สัตว์เหล่านั้นที่นำเอาเลือดเข้าไปทำพิธีประพรมไถ่โทษในพลับพลา และนำเอาซากไปเผานอกค่าย (เลวีนิติ 4:1-12:6,30) พระเยซูเป็นเครื่องบูชาแบบนั้น โลหิตของพระองค์ใช้ไถ่โทษ ส่วนพระกายถูกตรึงบนไม้กางเขนนอกค่าย คือนอกเขตกรุงเยรูซาเล็ม (11-12) ถ้าจะเชื่อในพระองค์ ก็จะต้องพร้อมที่จะถูกทิ้งนอกค่ายด้วย หมายความว่า ต้องพร้อมที่จะถูกเพื่อนฝูงชาวยิวปัดทิ้งดูถูกเหยียดหยามและใส่ร้าย เหมือนที่ได้ทำต่อพระเยซูมาแล้ว ชาวยิวถือว่ากรุงเยรูซาเล็มเป็นศูนย์กลางศาสนาของเขา แต่เมืองซึ่งเป็นศูนย์กลางของคริสเตียนคือเมืองสวรรค์ (13-14)

เครื่องบูชาของคริสเตียนไม่ใช่สัตว์ถวาย แต่เป็นชีวิตที่พระเยซูเป็นพระผู้เป็นเจ้า เป็นชีวิตที่เต็มไปด้วยการสรรเสริญพระเจ้า และการรับใช้เพื่อนมนุษย์ (15-16)

เรื่องบุคคลบางคน (13:17-25)

แทนที่จะตามคนที่สอนแปลก ๆ และชักชวนให้กลับไปถือศาสนายิว ก็ควรตามผู้นำคริสตจักรที่เชื่อและรับใช้พระเจ้าอย่างจริงใจ (17) ผู้เขียนได้เน้นถึงใจบริสุทธิ์ของท่าน ที่ได้เขียนจดหมายฉบับนี้และขอให้อธิษฐานเผื่อท่าน ท่านคิดว่าอีกไม่นานจะมาหาพวกเขาอีก (18-19)

ท่านผู้เขียนขอให้พระเจ้าผู้ได้ทรงทำพันธสัญญาใหม่ขึ้นด้วยพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ ทรงโปรดทำงานในชีวิตของพวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้รับพระพรให้มากขึ้น (20-21) เมื่อกล่าวถึงความเป็นอยู่ของทิโมธี และฝากความคิดถึงจากพี่น้องคริสเตียนชาวอิตาลีแล้ว ท่านก็จบจดหมายลงด้วยแต่เพียงนั้น (22-25).

ยากอบ

เหตุที่เขียนจดหมายฉบับนี้

ยากอบน้องของพระเยซู

เป็นที่เข้าใจกันว่าผู้เขียนจดหมายฉบับนี้คือ ยากอบน้องของพระเยซู เมื่อพระเยซูอยู่ในโลกนี้ ยากอบไม่เชื่อพระองค์ (มาระโก 6:3, ยอห์น 7:5) แต่ต่อมาท่านก็เชื่อ อาจเป็นหลังจากที่พระเยซูทรงคืนพระชนม์ (1 โครินธ์ 15:7) ท่านเป็นคนหนึ่งในพวกสาวกร้อยยี่สิบคน ที่เป็นสมาชิกเดิมของคริสตจักรเริ่มแรกในกรุงเยรูซาเล็ม (กิจการ 1:14) ในปีต่อ ๆ มา ท่านได้กลายเป็นคนที่สำคัญมากในคริสตจักรกรุงเยรูซาเล็มเป็นที่นับถือของคนทั่วไปทั้งในคริสตจักรและนอกคริสตจักร (กิจการ 12:17,15:13, กาลาเทีย 2:9,12)

จุดมุ่งหมายของผู้เขียน

มีปัญหาใหญ่สองอย่างเกิดขึ้นกับชาวยิวเหล่านั้นที่กลับใจเป็นคริสเตียน ประการแรกคือ ชาวยิวเป็นคนชอบถือตามธรรมบัญญัติของโมเสส เป็นคนใจแคบ นิสัยกระด้าง เป็นเหตุที่ชีวิตคริสเตียนของพวกเขาคลายความรักต่อพระเจ้าลง ไม่มีความกระตือรือร้น เขาเห็นว่าถ้ามีความเชื่อและปฏิบัติตามระเบียบกฎเกณฑ์ของศาสนาก็เพียงพอแล้ว ปัญหาประการที่สองเกี่ยวกับชาวยิวเหล่านั้นที่ประพฤติล่วงเกินในทางตรงกันข้าม พวกเขาเห็นว่าเป็นอิสระจากธรรมบัญญัติแล้ว ก็ปล่อยตนไปประพฤติเหมือนชาวโลกทั่วไปก็ได้

ท่านยากอบเขียนตอบปัญหาสองอย่างนี้โดยสอนว่า คนที่เชื่ออย่างแท้จริงจะไม่มัวแต่คิดถึงตนเองว่า ปฏิบัติตามระเบียบศาสนาอย่างถูกต้องหรือไม่ แต่จะมีชีวิตเต็มไปด้วยความรัก ซึ่งจะแผ่ออกไปเมตตากรุณาเพื่อนมนุษย์ด้วย อย่างไรก็ดีการที่จะรักเพื่อนมนุษย์ไม่ได้หมายความว่าจะตามความประพฤติของเขา คริสเตียนควรมีอิทธิพลเหนือฝ่ายโลก ไม่ใช่ให้ฝ่ายโลกมีอิทธิพลเหนือเขา

หัวข้อ

1:1-27 เรื่องความทุกข์ยากลำบากต่าง ๆ

2:1-5:6 ความผิดบางอย่างที่ต้องระวังให้มาก

5:7-20 ต้องอดทนและอธิษฐาน

1:1-27 รื่องความทุกข์ยากลำบากต่าง ๆ

ทำอย่างไรเมื่อพบกับการยากลำบาก (1:1-18)

คริสเตียนที่ท่านยากอบเขียนถึงเหล่านี้ กระจัดกระจายไปทั่วประเทศปาเลสไตน์ (1:1) ท่านเตือนพวกเขาให้ทำอะไรอย่างหนึ่งซึ่งยากเย็นมากคือ ให้รู้สึกยินดีเวลาประสบความทุกข์ยากลำบากต่าง ๆ คริสเตียนที่ดีย่อมตระหนักดีว่า ประสบการณ์แบบนั้นทำให้เข้มแข็ง มีความอดทนมากขึ้น เหมือนต้นไม้ที่ถูกลมพัดแรง ๆ ยิ่งแข็งแรงขึ้น เพราะส่งรากลึกลงไปในดินอีก (2-4)

บ่อยครั้งคริสเตียนประสบปัญหาต่าง ๆ จนไม่รู้จะทำอย่างไรดี ตัดสินใจไม่ถูก พระเจ้าทรงเข้าใจเรื่องนี้ดีและทรงพร้อมที่จะช่วยทุกเวลาโดยประทานสติปัญญาให้ แต่พระองค์จะประทานเฉพาะคนเหล่านั้นที่จะถ่อมใจลงอย่างจริงใจ ส่วนคนที่ถือว่าตัวเองมีความรู้สูงแล้วไม่ต้องพึ่งพระเจ้าหรือคนที่สงสัยพระองค์จะไม่ได้รับอะไรจากพระองค์เลย (5-8)

ในคริสตจักรที่ยากอบเขียนถึงเหล่านี้ มีทั้งคนจนและคนรวย คงมีการตึงเครียดกันอยู่บ้าง ท่านเตือนทั้งสองฝ่ายให้ร่วมใจกันยินดีที่มีฐานะสูงเท่ากันในพระเยซูคริสต์ คนจนจะรับสง่าราศีกับพระเจ้าเท่าเทียมกับคนรวย ส่วนคนรวยจะต้องเลิกพึ่งพาอาศัยความมั่นคงฝ่ายโลก ถ่อมตนลงเหมือนคนจน เพื่อรับเอาพระเยซูเป็นพระผู้ช่วย การแสวงหาฐานดีฝ่ายโลกเป็นการโง่เขลา เพราะทรัพย์สินเงินทองเป็นของไม่ถาวร เหมือนหญ้าที่จะเหี่ยวแห้งไป (9-11)

ความทุกข์ยากลำบากต่าง ๆ เป็นการทดลองใจจริง ๆ แต่ยิ่งทนเอาก็ยิ่งเข้าใจว่า พระเจ้าทรงใช้สิ่งเหล่านี้ให้ชีวิตสมบูรณ์ดียิ่งขึ้น (12) คริสเตียนจำต้องเข้าใจความแตกต่างกันระหว่างการทดลองใจ ซึ่งเกิดจากความยากลำบากภายนอก และการล่อให้หลงซึ่งเกิดขึ้นในจิตใจ เมื่อคนกำลังได้รับความยากลำบาก มารซาตานมักล่อลวงเขามากกว่าธรรมดา จะให้แพ้มันโดยหลงทำผิด พอหลงผิดแล้วบางคนกลับต่อว่าพระเจ้าว่าพระองค์ทำให้หลงแต่นี่ย่อมเป็นไปไม่ได้ พระองค์ผู้บริสุทธิ์จะล่อให้หลงไม่ได้หรือพระองค์เองจะถูกล่อให้หลงก็ไม่ได้เช่นกัน (13) ถ้าหลงผิดจะโทษใครไม่ได้นอกจากตัวเองเท่านั้น (14-15)

ไม่ใช่พระเจ้าเป็นเหตุให้หลงผิด ตรงกันข้าม พระองค์เป็นต้นเหตุแห่งความดีทุกอย่าง พระประสงค์ของพระองค์ทั้งดีทั้งบริสุทธิ์เสมอ แสงจากดวงอาทิตย์เปลี่ยนไปเรื่อย ๆ แต่พระเจ้าเปลี่ยนไม่ได้เด็ดขาด พระองค์ไม่เคยประสงค์ความชั่ว คริสเตียนจึงไม่ควรขุ่นใจเรื่องความทุกข์ยากลำบากเพราะพระเจ้าทรงหวังแต่ดีทั้งนั้น (16-17) พระประสงค์ของพระเจ้าคือให้พวกคริสเตียนดีที่สุดในบรรดาสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างขึ้น เหมือนข้าวฟ่อนแรกที่ชาวอิสราเอลถวาย เป็นข้าวดีที่สุดในนาของเขา (18)

พระคัมภีร์กับชีวิตประจำวัน (1:19-27)

เมื่อกำลังทนความลำบากอยู่ คงรู้สึกหงุดหงิดบ้าง ขัดเคืองบ้าง จนพูดด่าคนบ้างโดยอ้างว่าต่อสู้ความบาปเพื่อพระเจ้า แต่พระเจ้าจะสนับสนุนความโมโหโกรธแค้นของมนุษย์ไม่ได้ ต้องขับไล่สิ่งชั่วร้ายเหล่านี้ออกจากชีวิตเสีย เพื่อพระวจนะของพระเจ้าจะได้ทำงานในจิตใจ โดยไม่มีอะไรถ่วงความเจริญเติบโตเลย (19-21)

ถ้าศึกษาพระคัมภีร์แต่ไม่ประพฤติตาม ไม่มีประโยชน์เลย พระวจนะนี้เป็นต้น "พระบัญญัติแห่งเสรีภาพ" หมายความว่าเป็นคำสั่งซึ่งคริสเตียนเชื่อฟัง ไม่ใช่เพราะถูกบังคับแต่เพราะเต็มใจทำ ตัวอย่างคนอาจดูหน้าตาในกระจกเงาเห็นว่ามอมแมม เขามีเสรีภาพ ไม่มีใครบังคับให้ล้างแต่เขาย่อมอยากจะล้าง จะได้สะอาดสดใส เช่นเดียวกันนั่นแหละ เมื่อคริสเตียนดูพระคัมภีร์เห็นสภาพชีวิตของเขาก็ย่อมอยากจัดการเพื่อชีวิตจะได้ไม่สกปรก (22-25)

ยังมีคนพวกอื่นที่ถือตัวว่า มีธรรมะเพราะเคร่งถือข้อปฏิบัติข้อห้ามตามระเบียบศาสนา แต่ศาสนาแบบนี้พระเจ้าไม่สนพระทัยเลย คริสเตียนที่มีธรรมะโดยแท้แล้วสังเกตได้ง่าย เขาจะควบคุมคำพูด จะพิสูจน์ความเชื่อไม่ใช่โดยการโอ้อวด แต่โดยการกระทำดี เขาจะไม่ทำตามใจตนเองเหมือนคนทั่ว ๆ ไปทำ (26-27)

2:1-5:6 ความผิดบางอย่างที่ต้องระวังให้มาก

ตักเตือนไม่ให้ลำเอียง (2:1-13)

มีบางคนที่แบ่งชั้นวรรณะระหว่างพี่น้องคริสเตียน ให้เกียรติคนร่ำรวยดูถูกคนจน ท่านยากอบกล่าวโทษพวกเขาอย่างรุนแรงว่า ฐานะฝ่ายโลกไม่เกี่ยวกับฐานะฝ่ายคริสตจักรเลย (2:1-4) พระองค์ทรงโปรดคนเท่ากันหมด โดยไม่ดูชั้นวรรณะ น่าแปลกประหลาดจริงที่คริสเตียนจะยกยอคนร่ำรวย เพราะคนที่กดขี่ข่มเหงคริสเตียนส่วนมากเป็นคนร่ำรวยนั่นแหละ (5-7)

หลักเกณฑ์ในการปฏิบัติต่อคนอื่นคือ จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง (8, มัทธิว 22:34-40) คนที่ลำเอียงได้ทำผิดข้อนี้ จึงนับว่าเป็นคนผิดธรรมบัญญัติ ทั้ง ๆ ที่เขาอาจทำดีอย่างอื่น ตัวอย่างเช่น คนอาจไม่ผิดประเวณี แต่ถ้าฆ่าคนก็นับว่าผิดธรรมบัญญัติแล้ว (9-11) คริสเตียนเป็นอิสระจากกฎของธรรมบัญญัติโมเสส แต่เขามีบัญญัติยิ่งใหญ่กว่านั้นอีกคือ บัญญัติแห่งเสรีภาพ ซึ่งมีพลังในจิตใจทำให้รักคนอื่น ถ้าไม่มีเมตตากรุณาคนจน ก็จะถูกพระเจ้าพิพากษาโดยไม่ทรงเมตตากรุณาเช่นกัน แต่ถ้าเมตตาปรานีทุก ๆ คนเท่ากันโดยไม่ลำเอียง ก็จะไม่ถูกพระเจ้าพิพากษาในเรื่องนี้ (12-13)

อ้างว่าเชื่อแต่ไม่ประพฤติตามไร้ผล (2:14-26)

ความเชื่อของคริสเตียนไม่เป็นเพียงแต่ความคิดในมันสมอง ต้องปฏิบัติตามด้วยถึงจะเป็นคริสเตียนที่แท้ ถ้าอ้างว่าเชื่อก็ต้องมีหลักฐานด้วย หลักฐานนั้นคือการประพฤติ จะยกตัวอย่างย้อนกลับพูดถึงคริสเตียนคนจนที่กล่าวถึงมาแล้ว อาจพูดหวาน ๆ ปลอบใจเขา แต่ถ้าไม่ให้อาหารและเครื่องนุ่งห่มช่วยเขาก็ไร้ประโยชน์ ถ้าอ้างว่าเชื่อแต่การประพฤติไม่เปลี่ยนแปลง ความเชื่อนั้นก็ใช้ไม่ได้ เป็นความเชื่อที่ตาย ไม่มีชีวิต (14-17)

ความเชื่อและการประพฤติจะแยกออกจากกันไม่ได้ การประพฤติพิสูจน์ความเชื่อ ถึงจะเชื่อว่าพระเจ้ามีจริง ๆ แต่นั่นก็ยังไม่พอ แม้พวกของมารก็เชื่อ แต่ความเชื่อแบบนั้นจะไม่ช่วยมันให้พ้นการพิพากษา (18-19)

ท่านอับราฮัมก็มีความเชื่อ แต่เป็นความเชื่อซึ่งทำให้การกระทำของท่านเปลี่ยนแปลงไป พระเจ้าทรงนับว่าอับราฮัมเป็นคนชอบธรรมเพราะท่านเชื่อคำสัญญาของพระเจ้า ทั้ง ๆ ที่ท่านไม่เห็นคำสัญญานั้นจะสำเร็จได้อย่างไร (ปฐมกาล 15:6, โรม 4:1-3, 16-25) แต่เรื่องที่ท่านยากอบกล่าวถึงในตอนนี้เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งเกิดขึ้นหลังจากอับราฮัมรับเชื่อครั้งแรกประมาณ 30 ปี เรื่องนี้คือการถวายอิสอัค อับราฮัมไม่เพียงแต่บอกเฉย ๆ ว่าเชื่อ ท่านแสดงออกด้วย โดยถวายบุตรคนเดียวที่พระเจ้าประทานให้แล้ว ท่านเชื่อว่า พระองค์จะให้บุตรนั้นคืนชีวิตขึ้นมาอีก เพื่อจะเป็นบิดาของชนชาติใหญ่ตามที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ (20-24 ดู ปฐมกาล 22:1-18, ฮีบรู 11:17-19)

อับราฮัมเป็นสหายของพระเจ้า ราหับเป็นหญิงแพศยา แต่ทั้งสองแสดงความเชื่อออกมาโดยการกระทำ จะแยกชีวิตจิตใจออกจากร่างกายให้อยู่ต่างหากไม่ได้ฉันใด ก็จะแยกความเชื่อออกจากการประพฤติให้อยู่ต่างหากไม่ได้ฉันนั้น (25-26 เรื่องราหับ ดู โยชูวา 2:1-24, 6:15-25)

ต้องควบคุมปากอย่างเข้มงวด (3:1-12)

หลายคนคงนึกอยากเป็นอาจารย์สอนพระคัมภีร์ในคริสตจักร ท่านยากอบเตือนให้คิดให้รอบคอบเสียก่อนว่า ถ้าสอนคนอื่นให้กระทำอย่างไรแต่ตัวเองไม่ทำ ก็จะมีโทษหนักกว่าเขา ฉะนั้นการเป็นผู้สอนอันตรายมาก เพราะเขาย่อมทำอะไรซึ่งผิดกับที่เขาสอนบ้าง (3:1-2) การบังคับวาจาจึงสำคัญมาก คนบังคับม้าโดยเอาบังเหียนใส่ปากมันไว้ บังคับเรือโดยจับหางเสือ ทำนองเดียวกันถ้าจะให้ตัวเองดีรอบคอบ ก็จำเป็นต้องควบคุมคำพูด มิฉะนั้นมันอาจจะทำการเสียหายมากมาย เหมือนดังไฟนิดเดียวอาจเผาป่าใหญ่ให้เสียหายวายวอดได้ (3-5)

โลกเต็มไปด้วยความบาปอย่างไร ลิ้นก็อย่างนั้น ลิ้นคงทำบาปมากกว่าอวัยวะใดในร่างกายทั้งหมด ทำลายความดีทุกอย่างเพราะได้รับการดลใจจากมารซาตาน ยิ่งพูดชั่ว ก็ยิ่งประพฤติชั่ว (6)

มนุษย์สามารถจับสัตว์ร้ายบังคับมันเลี้ยงจนเชื่อง แต่ไม่เห็นมีมนุษย์คนใดสามารถบังคับลิ้นให้เชื่องได้ ยังดุร้ายอยู่เสมอ (7-8) ผู้เขียนยกตัวอย่างต่าง ๆ เพื่อแสดงว่า การใช้ปากสรรเสริญพระเจ้าแล้วยังใช้ปากแช่งดามนุษย์ เข้ากันไม่ได้เลย (9-12)

ปัญญาจากพระเจ้า และปัญญาแบบชาวโลก (3:13-18)

ปัญญาซึ่งมาจากพระเจ้าไม่เหมือนปัญญาซึ่งมาจากโลก บางคนฉลาดมาก รู้ดีทุกอย่าง ไม่ว่าประสงค์อะไร ก็สำเร็จตามปรารถนาทุกที แต่ถึงจะก้าวหน้าในชีวิตทางโลกนี้สักแค่ไหน ความเฉียบแหลมตามแบบชาวโลกจะไม่นำพระพรมาสู่จิตใจเลย วิธีต่าง ๆ เหล่านั้นมาจากมารทั้งสิ้น ปัญญาฝ่ายโลกประกอบด้วยความโอ้อวดและความทุจริต ปัญญาฝ่ายพระเจ้าประกอบด้วยความอ่อนสุภาพและความสุจริต (13-16)

คนที่อาศัยปัญญาซึ่งมาจากพระเจ้า ก็จะไม่มักใหญ่ใฝ่สูงเหมือนชาวโลกธรรมดา เขาจะไม่ทำโดยเห็นแก่ตัวฝ่ายเดียว จะไม่ใจแข็งหรือดื้อด้านแต่จะคิดถึงความรู้สึกและความประสงค์ของเพื่อน ๆ เขาจะไม่เลือกที่รักมักที่ชัง หรือทำดีเพียงต่อหน้าเท่านั้น (17) ชาวนาหว่านพืชอย่างไร ก็จะเกี่ยวเก็บผลอย่างนั้น ทำนองเดียวกันคนที่หว่านเพื่อสันติสุขดังกล่าว ก็จะเกี่ยวเก็บผลในความชอบธรรม ทั้งในชีวิตของเขาและของผู้อื่น (18)

การเป็นมิตรกับโลก (4:1-12)

ต่อไปผู้เขียนขยายความเรื่องฝ่ายโลกกับฝ่ายพระเจ้าออกไปอีก เพื่อคริสเตียนจะเห็นปลายทางของชีวิตซึ่งดำเนินตามแบบของชาวโลก โดยปราศจากพระเจ้า ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใหญ่เช่นการต่อสู้ระหว่างประเทศ หรือเรื่องเล็กเช่นการทะเลาะกันระหว่างพี่น้องคริสเตียน ก็มีสาเหตุอย่างเดียวกันคือกิเลสตัณหาซึ่งไม่ยอมอยู่อย่างพอใจ คิดใฝ่สูง อยากเป็นใหญ่ ไม่อธิษฐานเพราะอยากได้ตามตัวเองปรารถนา หากว่าอธิษฐานแต่พระเจ้าไม่ทรงตอบก็ยังหาทางทำให้ได้ (4:1-3) ทั้งนี้เรียกว่าชีวิตฝ่ายโลกเป็นการต่อสู้กับชีวิตซึ่งพระเจ้าประสงค์ พระเจ้าได้ประทานพระวิญญาณของพระองค์ให้นำในชีวิตของคริสเตียน พระองค์ไม่อยากให้สิ่งผิดบาปเช่นนิสัยแบบชาวโลก ขัดขวางการทรงนำของพระองค์ (4-5)

พระเจ้าจะขัดขวางต่อสู้คริสเตียนคนใดที่ดำเนินชีวิตตามแบบชาวโลก แต่คนที่ถ่อมใจยอมฟังพระเจ้า และไม่ประนีประนอมต่อมารซาตานหรือวิธีต่าง ๆ ของมัน ก็จะประสบชีวิตเพิ่มพูน (6-8) ขอให้เขาละทิ้งชีวิตซึ่งลืมพระเจ้าปล่อยตนสนุกสนานไป และกลับมาหาพระองค์อีกด้วยความโศกเศร้าเสียใจสำนึกในความบาปของตน (9-10)

สิ่งสำคัญที่สุดที่คริสเตียนส่วนมากควรรีบกลับใจเปลี่ยนใหม่คือเรื่องการติฉินนินทา การพูดซุบซิบเสียดสี การกล่าวหาติเตียนผู้อื่นแสดงถึงความเย่อหยิ่งจองหองของตนเอง เพราะแทนที่จะใช้พระบัญญัติเป็นแนวทางชีวิตของตน ก็ตั้งตัวเองเป็นผู้ตัดสินพระบัญญัติในชีวิตของผู้อื่น ซึ่งสิทธิ์นี้เป็นของพระเจ้าแต่ผู้เดียว (11-12)

ความเจริญก้าวหน้าซึ่งปราศจากพระเจ้า (4:13-5:6)

ชาวโลกธรรมดาย่อมจัดอะไรต่ออะไรในชีวิตโดยไม่คิดถึงพระเจ้าเขาวางโครงการต่าง ๆ เหมือนดังไม่มีพระเจ้าเสียเลย คริสเตียนไม่ควรคิดเรื่องชีวิตของตนตามแบบชาวโลก เขาควรเห็นว่าชีวิตในโลกนี้เป็นสิ่งชั่วคราวเท่านั้น สิ่งที่สำคัญคือให้ทำทุกสิ่งตามน้ำพระทัยของพระเจ้า ซึ่งมีคุณค่าชั่วนิรันดร์ การมีชื่อเสียง มีหน้ามีตา มีเงินมีทอง ไม่สำคัญเท่าไรนัก ถ้ารู้ว่าควรดำเนินชีวิตอย่างไรแต่ไม่ทำก็ยิ่งเป็นการกระทำที่ผิด (13-17)

ต่อไปก็ได้กล่าวโทษคนร่ำรวยที่เบียดเบียนคนจน พวกเขาไม่เคยเอาใจใส่สภาพยากจนแร้นแค้นของเพื่อนมนุษย์ ไม่เคยรู้สึกเห็นใจคนที่ไม่มีอาหารกินไม่มีเสื้อผ้าใส่ ยิ่งกว่านั้นเขาก็เก็บเงินเก็บของไว้เป็นกอง ตัวเองไม่ใช้ทั้งยังไม่แจกให้คนอื่นด้วย จนสิ่งเหล่านั้นผุพังเน่าเปื่อยไป ยิ่งรวยเข้าก็ยิ่งโกงลูกจ้างมากขึ้น ๆ ทั้งหมดเหล่านี้พระเจ้าทรงจดจำไว้ จะเป็นหลักฐานใช้กล่าวโทษเขาในวันพิพากษา (5:1-4) เขากินเติบเหมือนสัตว์ ก็จะถูกฆ่าเหมือนสัตว์ ความมั่งมีเป็นอำนาจของเขา เขาจึงทำอะไร ๆ ได้ตามใจชอบแต่พอถึงวันพิพากษา ความมั่งมีจะไม่ช่วยเขาเลย จะกลับเป็นเหตุให้เขาได้รับทุกข์ทรมานยิ่งกว่าคนอื่นเสียอีก (5-6)

5:7-20 ต้องอดทนและอธิษฐาน

เวลานั้น คริสเตียนส่วนมากเป็นคนจน ท่านยากอบจึงหนุนน้ำใจเขาให้อดทนต่อไปเรื่อยจนพระเยซูจะเสด็จกลับมา เหมือนกับชาวนาอดทนคอยฝน ซึ่งจะทำให้พืชผลออกผลมาก (7-8) บางครั้งเวลาเผชิญความยากลำบาก ก็เกิดการบ่นกันขึ้น แบบนี้พระเจ้าไม่พอพระทัย พระองค์ทรงอยากให้อดทนโดยเห็นว่า เป็นประสบการณ์ซึ่งจะช่วยให้แข็งแรงขึ้น (9) ตัวอย่างต่าง ๆ จากพระคัมภีร์เดิมแสดงว่า พระองค์ทรงเมตตากรุณาพิเศษเวลาทุกข์ยาก ผู้ที่อดทน ผลที่สุดจะมีความสุขมากกว่าเดิม (10-11)

เมื่อตกระกำลำบาก เป็นการง่ายทีเดียวที่จะพูดหยาบช้า ด่าคนหรือสบถสาบานว่าจะทำอย่างนั้นอย่างนี้ ทั้งนี้ก็ไม่สมควร แต่ควรตระหนักดีเสมอถึงพระประสงค์ของพระเจ้า ในการพิสูจน์ทดลองใจดังกล่าวมาแล้ว (12)

วิธีแก้ใจขุ่นไม่ใช่การบ่นการด่า แต่เป็นการอธิษฐาน แล้ววิธีแสดงใจยินดี ไม่ใช่การสนุกสนานเฮฮา แต่เป็นการร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า (13) คริสเตียนควรรู้ถึงอำนาจของการอธิษฐาน ถ้าเขามี

โรคภัยไข้เจ็บ ก็ควรขอให้พวกผู้ปกครองมาอธิษฐานเผื่อเขา (การเจิมน้ำมันในข้อนี้คงเป็นเครื่องหมายช่วยคนไข้ให้รู้ว่า เขาขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าอย่างจริงจัง) มีบางกรณีที่โรคภัยไข้เจ็บคงเกิดขึ้นเพราะกระทำผิดบาป ถ้ากรณีนี้การหายโรคก็แสดงถึงการยกโทษบาปด้วย (14-15)

เมื่อสารภาพผิดบาปให้พี่น้องรู้ถึงจุดอ่อน พี่น้องก็จะอธิษฐานเผื่ออย่างเฉพาะเจาะจงในเรื่องนั้น การอธิษฐานจึงจะได้ผลมากขึ้น (16) ท่านเอลียาห์เป็นตัวอย่างที่ดี ทำให้ผู้เชื่อแน่ใจว่าพระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐาน (17-18) คริสเตียนควรจะหาโอกาสเสมอที่จะช่วยคนอื่นให้กลับมาหาพระเจ้า จะได้รับการยกโทษบาป (19-20).

1 เปโตร

คำนำเกี่ยวกับเรื่องจดหมายของเปโตรฉบับต้น

ตอนที่ท่านเปโตรเขียนจดหมายฉบับนี้ ท่านมีผู้ร่วมงานสองคนคือมาระโกและสิลาส (1 เปโตร 5:12-13, บางทีเรียกสิลาสว่า ซีลูอาโน) ผู้ช่วยสองคนนี้เคยทำงานกับท่านเปาโล ถ้าย้อนถึงเหตุการณ์ตั้งแต่เวลาทำงานกับเปาโลนั้น จะทำให้เข้าใจพื้นฐานและเรื่องราวของจดหมายเปโตรฉบับต้นนี้ดีขึ้น

เปโตร มาระโก และสิลาส

หลายปีก่อนโน้น เมื่อได้เกิดการขัดแย้งกันระหว่างท่านเปาโลกับท่านบารนาบัส บารนาบัสได้พามาระโกไปประกาศข่าวประเสริฐที่เกาะไซปรัส ส่วนเปาโลได้พาสิลาสไปประกาศตามเอเซียไมเนอร์ (เอเซียน้อย) และทวีปยุโรปภาคตะวันออก (กิจการ 15:36-41) จากบันทึกประวัติศาสตร์เข้าใจว่าหลังจากบารนาบัสกับมาระโกประกาศที่เกาะไซปรัส มาระโกก็ไปรวมกับเปโตรประกาศข่าวประเสริฐตามแคว้นต่าง ๆ ในเอเซียไมเนอร์ภาคเหนือ ที่เป็นแคว้นต่าง ๆ ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงห้ามเปาโลประกาศ (กิจการ 16:7-8, 1 เปโตร 1:1)

บันทึกประวัติศาสตร์กล่าวไว้อีกว่า ต่อมาเปโตรกับมาระโกก็ไปอยู่กรุงโรมประมาณหนึ่งปีและได้สอนคริสตจักรที่นั่น เมื่อเปโตรออกจากกรุงโรมแล้ว มาระโกก็ยังอยู่ และคริสเตียนชาวโรมวิงวอนมาระโกให้เขียนเรื่องราวของพระเยซูคริสต์ ซึ่งเขาได้ยินเปโตรสอน มาระโกก็ทำหนังสือที่ท่านเขียนนั้นคือ พระกิตติคุณมาระโกในพระคัมภีร์ของเรา ต่อมาไม่นานท่านเปาโลมาที่กรุงโรมเป็นครั้งแรก แต่ท่านได้ถูกขังไว้ (กิจการ 28:16, 30)

เมื่อท่านเปาโลถูกขังอยู่สองปีเขาก็ปล่อยท่าน ท่านจึงไปประกาศตามประเทศต่าง ๆ ส่วนมาระโกก็ออกจากกรุงโรมด้วย คงไปเอเซียไมเนอร์อีกครั้งหนึ่ง ต่อมาอีกสองสามปี เมื่อเปาโลถูกจำคุกในกรุงโรมครั้งสุดท้ายท่านก็เขียนขอให้มาระโกรีบมาหาท่าน (2 ทิโมธี 4:11) เป็นที่เข้าใจกันแล้วว่ามาระโกไปกรุงโรมไม่ทัน ท่านเปาโลถูกประหารชีวิตเสียก่อนไม่นานท่านเปโตรก็มากรุงโรมอีกครั้งหนึ่ง พาสิลาสมาด้วย เมื่อท่านเปโตรอยู่ที่กรุงโรมคราวนี้ก็เขียนจดหมายเปโตรฉบับต้น โดยสิลาสเป็นเสมียนที่เขียนให้ แล้วส่งถึงคริสตจักรตามแคว้นต่าง ๆ ในเอเซียไมเนอร์ภาคเหนือ (1 เปโตร 1:1, 5:12-13 ข้อนี้ประชดกรุงโรมโดยเรียกว่าบาบิโลน)

การข่มเหงร้ายแรงขึ้น

เวลานั้นคือราวสมัย ค.ศ.62 คริสเตียนถูกข่มเหงรุนแรงขึ้นทุกที ทั่วมหาอาณาจักรโรม เมื่อก่อนนั้นเจ้าหน้าที่โรมคิดว่า พวกคริสเตียนเป็นเพียงนิกายหนึ่งของศาสนายิว จึงเป็นศาสนาที่ได้รับอนุมัติแล้ว ต่อมาเมื่อมีคริสเตียนในหลายประเทศ และคริสเตียนเหล่านั้นเป็นชาวต่างประเทศเสียเป็นส่วนมาก ไม่ใช่ชาวยิว ทางโรมก็คิดสงสัยว่า พวกคริสเตียนคงถือศาสนาใหม่ซึ่งไม่เกี่ยวกับชาวยิว

ในปีเดียวกันที่เปาโลถูกประหารชีวิตที่กรุงโรม ยากอบน้องของพระเยซู ที่เป็นคนสำคัญในคริสตจักรกรุงเยรูซาเล็ม ก็ได้ถูกประหารชีวิตที่กรุงเยรูซาเล็ม และคนที่ฆ่าท่านนั้นคือชาวยิว ทุกคนต้องแน่ใจว่าคริสเตียนไม่ใช่ศาสนายิว แต่เป็นศาสนานอกกฎหมาย

ส่วนคนธรรมดาเกลียดชังคริสเตียน หาว่าเป็นคนดื้อดึงนอกลู่นอกทาง ไม่คบค้าสมาคมกับใครนอกจากพวกของเขาเอง เพราะคริสเตียนไม่ยอมกราบไหว้รูปเคารพ ไม่ยอมร่วมในพิธีของศาสนาประจำชาติ จึงโดนการข่มเหงอย่างรุนแรงที่สุด ถูกขโมยของ ถูกแกล้งเผาบ้าน ถูกไล่ออกจากงาน ถูกเฆี่ยน ถูกจำคุก ถูกตัดหัว ถูกตรึงบนไม้กางเขน ถูกโยนให้สัตว์ร้ายกิน ฯลฯ จอมจักรพรรดิเนโรส่งเสริมการข่มเหงและเมื่อกรุงโรมถูกไฟไหม้สมัย ค.ศ.64 เนโรก็กล่าวโทษคริสเตียน คริสเตียนจึงถูกเคี่ยวเข็ญหนักขึ้น

นี่เป็นสภาพการณ์ทั่วโลก เมื่อท่านเปโตรเขียนจดหมายเปโตรฉบับต้น ท่านเขียนเพื่อจะสอนพวกคริสเตียนให้มีกำลังใจไว้ ท่านสอนเรื่องความหวังใจอันแน่นอน และมรดกอันถาวรซึ่งคริสเตียนมีในพระคริสต์ เป็นเหตุให้อดทนต่อการข่มเหงและความทุกข์ยาก โดยไม่ล้มหรือย่อท้อ

คำนำ

1:1-2:10	ฐานะอันมีเกียรติของคริสเตียน
2:11-3:12	คริสเตียนควรปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างไร
3:13-4:19	การทนทุกข์ทรมานเพื่อเห็นแก่พระคริสต์
5:1-14	ตักเตือนให้ถ่อมใจและระวังตนเสมอ

1:1-2:10 ฐานะอันมีเกียรติของคริสเตียน

ลักษณะของการไถ่บาป (1:1-12)

ถึงแม้ว่าผู้รับจดหมายฉบับนี้ กระจัดกระจายอยู่ตามภาคต่าง ๆ ในเอเซียไมเนอร์ พระเจ้าก็ยังทรงรักเขาทุกคน พระองค์ทรงเลือกเขา และทรงล้างชำระ เพื่อพวกเขาจะบริสุทธิ์ และเชื่อฟังพระองค์ตลอดไป (1:1-2)

พระเจ้าได้ประทานชีวิตใหม่ให้ผู้เชื่อโดยทางพระเยซูคริสต์ และจะคุ้มครองชีวิตนั้นต่อไปจนถึงวันรับมรดกในสวรรค์ ตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ เป็นการทรงนำไปสู่ความรอดและความปีติยินดีเต็มเปี่ยม (3-5) ถึงแม้จะได้รับความทุกข์ลำบากต่าง ๆ นานา แต่ก็ยังมีความสุขภายในเพราะยิ่งทุกข์ก็ยิ่งเข้าสนิทกับพระเจ้า ยิ่งมีความอดทนมากขึ้น สิ่งเหล่านี้พิสูจน์ความเชื่อจริงของเขา ซึ่งผลในบั้นปลายคือความรอดอันถ่องแท้ (6-9)

ผู้เผยพระวจนะสมัยพระคัมภีร์เดิม ได้พยากรณ์ถึงความรอดเหล่านี้ล่วงหน้า แต่ไม่ค่อยได้เข้าใจว่า สง่าราศีแห่งความรอดของพระเมสสิยาห์กับการทนทุกข์ทรมานของพระองค์ จะเข้ากันได้อย่างไร เขาก็ได้พบรายละเอียดเหลือที่จะเข้าใจได้ (10-11) พระเจ้าทรงโปรดให้เขาเหล่านั้นเห็นว่าคนในอนาคตจะเข้าใจคำพยากรณ์ของเขาคือ เมื่อคนเห็นพระเยซูคริสต์สิ้นพระชนม์และคืนพระชนม์ เขาก็เข้าใจความหมายของคำพยากรณ์สมัยก่อน และได้ประกาศให้คนอื่นโดยฤทธิ์แห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ (12)

ผลแห่งความรอด (1:13-2:3)

ผู้เชื่อทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระเมตตากรุณาของพระเจ้า ก็ได้ถูกกระตุ้นเตือนให้เคร่งครัดต่อการบังคับควบคุมความคิด และความประพฤติของตัว ให้อยู่ในระเบียบวินัย (13) หลักธรรมใหม่ของเขา สืบเนื่องมาจากการเชื่อฟังพระเจ้าแทนโลกียวิสัยเดิมแห่งชีวิต เขาไม่เอาอย่างชาวโลก แต่เอาอย่างพระลักษณะอันบริสุทธิ์ของพระเจ้า (14-16)

เหตุอีกอย่างหนึ่งที่คริสเตียนต้องดำเนินชีวิต ให้แตกต่างจากชาวโลกธรรมดาคือ พระเจ้าเป็นบิดาของเขาแล้ว เขาต้องเคารพและยำเกรงพระองค์ ไม่ใช่เพราะพระองค์เป็นพระบิดาเท่านั้น แต่เพราะพระองค์เป็นผู้พิพากษาที่ไม่เห็นแก่หน้าผู้ใดอีกด้วย (17) การที่ได้รับการไถ่บาปก็เป็นเหตุอีกอย่างหนึ่งซึ่งผู้เชื่อควรเป็นผู้บริสุทธิ์ เพราะการไถ่บาปนี้ได้เกิดขึ้นจากน้ำพระทัยของพระเจ้าชั่วนิรันดร์ และทำให้พระเยซูสละพระชนม์ชีพ พระเจ้าแสดงความพอพระทัยในการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู โดยบันดาลให้พระองค์คืนพระชนม์ (18-21)

คริสเตียนได้รับการชำระและชีวิตใหม่จากพระเจ้า จึงแสดงออกมาโดยมีความรักพี่น้อง ชีวิตใหม่นี้มาจากพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งดำรงอยู่เป็นนิตย์ ไม่เหมือนสิ่งฝ่ายโลกนี้ ซึ่งมีแต่จะต้องสูญสิ้นไปทั้งนั้น (22-25) ผู้เชื่อถูกกระตุ้นเตือนให้รักพี่น้อง เขาก็จำเป็นต้องละทิ้งนิสัยชั่วต่าง ๆ ที่เป็นอุปสรรคต่อความรัก เขามีชีวิตใหม่ก็เพราะพระวจนะของพระเจ้าก็ต้องมีความเจริญเติบโตด้วยพระวจนะเช่นกัน จะต้องมีอาหารที่ดีมาบำรุงเลี้ยงร่างกายฉันใด ก็จะต้องมีพระวจนะบำรุงจิตวิญญาณให้เติบโตฉันนั้น (2:1-3)

พระวิหารที่มีชีวิต (2:4-10)

ผู้ที่มาหาพระเยซู ทำให้เขาทั้งหลายเป็นศิลาที่มีชีวิตอยู่ และก่อเป็นวิหารสำหรับนมัสการพระเจ้า หมายความว่าคริสเตียนทั้งหลายทุกยุคทุกสมัยรวมเป็นคริสตจักรของพระเจ้า อีกอย่างหนึ่งพระองค์ทรงโปรดแต่งตั้งผู้เชื่อทั้งหลายเป็นปุโรหิต ที่จะถวายนมัสการพระองค์ (4-5)

พระเยซูเป็นหัวหน้าของคริสตจักร เปรียบเสมือนศิลาหัวมุมในพระวิหารดังกล่าว ผู้วางใจในพระองค์จึงจะไม่ประสบความล้มเหลว (6) ตามน้ำพระทัยเดิมของพระเจ้านั้น ชาวอิสราเอลควรจะเป็นผู้ก่อสร้างวิหารนี้ แต่เขาปฏิเสธพระเยซู เปรียบเหมือนเขาได้ละทิ้งศิลาเสีย ศิลานั้นจึงกลายเป็นอุปสรรคต่อเขา เหมือนหินเกะกะขวางทาง ไม่ให้ช่างก่อสร้างได้รับความสำเร็จในการกระทำของเขา ศิลาที่ถูกสลัดทิ้งนี้ ได้ถูกนำเอาไปทำเป็นมุมศิลาเอกในพระวิหารใหม่ของพระเจ้า หมายความว่าพระเยซูเป็นประมุขของคริสตจักร (7-8)

ผู้ที่รับพระเยซูไว้ ก็ได้เข้าเป็นสมาชิกของคริสตจักร เป็นประชาชนที่แท้ของพระเจ้า เขาถูกนำออกจากความมืดไปสู่ความสว่างหน้าที่ของเขาต่อไปคือ ประกาศข่าวประเสริฐให้คนอื่นทราบ (9-10)

2:11-3:12 คริสเตียนควรปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างไร

คริสเตียนในสังคม (2:11-25)

ในเมื่อคริสเตียนเป็นประชาชนของพระเจ้า ก็เปรียบเหมือนเป็นคนสัญชาติสวรรค์ โลกนี้ไม่เป็นบ้านเมืองของเขาแล้ว อย่างไรก็ดีสัญชาติสวรรค์นี้ มิได้หมายความว่าเขาจะประพฤติตามใจในโลก เขาต้องมีวินัยในชีวิต โดยเว้นกระทำสิ่งตามนิสัยเดิม ตั้งใจกระทำตามชีวิตใหม่ จะได้ไม่มีด่างพร้อยในสายตาสาธารณชน (11-12)

พระเจ้าประสงค์ให้สังคมมนุษย์มีระเบียบวินัยด้วย คริสเตียนจึงต้องยอมอยู่ในอำนาจการปกครอง ผู้มีอำนาจฝ่ายพลเรือน มีหน้าที่ทำโทษผู้กระทำผิด และยกย่องผู้กระทำดี (13-14) ถ้าผู้เชื่อประพฤติถูกในเรื่องนี้ พวกต่อต้านจะไม่มีช่องทางตำหนิหาเรื่อง คริสเตียนมีเสรีภาพ แต่ต้องใช้เสรีภาพนั้นให้ถูกต้อง (15-17)

คริสเตียนที่เป็นผู้รับใช้ทั้งหลาย ไม่ว่านายจะใจดีหรือใจร้าย ก็จะต้องยอมเชื่อฟังนาย เมื่อมีความทุกข์ลำบากยากเข็ญ เขาต้องตระหนักว่าการทนทุกข์ทรมานเป็นส่วนหนึ่งในการเป็นสาวกของพระเยซูคริสต์ (18-21) พระเยซูเป็นแบบอย่างที่ดี พระองค์ไม่มีความบาปทั้งในวาจาและการกระทำ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังอดทนต่อการกระทำที่ไม่ยุติธรรม มอบพระองค์เองต่อพระเจ้าผู้เที่ยงธรรม (22-23) ไม่ใช่ความโหดร้ายของคนใจอำมหิตเท่านั้น ที่ทำให้พระองค์ต้องทนทุกข์ทรมาน แต่ความบาปของ

บรรดาผู้เชื่อด้วยซึ่งพระองค์ยอมแบกบนไม้กางเขน โดยการสิ้นพระชนม์นั้นคริสเตียนจึงพ้นอำนาจของความบาป และได้รับความพิทักษ์รักษาจากพระเจ้า (24-25)

คริสเตียนในบ้านและในคริสตจักร (3:1-12)

กล่าวเรื่องชีวิตคริสเตียนในสังคมแล้ว ก็ไปกล่าวเรื่องชีวิตในครอบครัว ภรรยาจะต้องยอมอ่อนน้อมต่อสามี ถึงแม้ว่าสามีจะไม่ได้เป็นคริสเตียนก็ตาม เมื่อภรรยาดำเนินชีวิตที่ดีแล้ว สามีอาจจะกลับใจเชื่อก็เป็นได้ (3:1-4) ภรรยาบางคนในสมัยพระคัมภีร์เดิม ได้เป็นตัวอย่างแสดงการประพฤติที่สมควร (5-6) สามีที่เป็นคริสเตียนไม่ควรทำอย่างแข็งกระด้างต่อภรรยา มิใช่เพราะเธออ่อนแอกว่าฝ่ายร่างกายเท่านั้น แต่เพราะผู้หญิงได้รับพระพรจากพระเจ้าเท่าเทียมผู้ชาย ถ้าหากสามีภรรยาตึงเครียดเข้าหากันเสมอ คำอธิษฐานของเขาจะไร้ผลแน่ (7)

ในคริสตจักรด้วย จะต้องรู้จักวางตนให้ดี เขาต้องรักและช่วยทุกคน ไม่ว่าคนนั้นทำอย่างไรต่อเขา (8-9) ความปลาบปลื้มยินดีแห่งชีวิตจะต้องอาศัยการละทิ้งความชั่ว แล้วกลับมาแสวงหาแต่ความดี สิ่งเหล่านี้แหละ ทำให้พระเจ้าทรงโปรดช่วยเหลือและคุ้มครองรักษา (10-12)

3:13-4:19 การทนทุกข์ทรมานเพื่อเห็นแก่พระคริสต์

ตัวอย่างของพระเยซู (3:13-22)

การข่มเหงไม่มีการทำลายฝ่ายดีในคนที่มุ่งแต่จะให้พระเจ้าพอพระทัย เพราะในคนประเภทนี้ การข่มเหงมีแต่จะทำให้เข้มแข็งขึ้นฝ่ายวิญญาณ (13) ถ้าคนที่รักความดีถูกคนชั่วข่มเหง ก็ไม่ใช่เรื่องโศกเศร้าเสียใจ คนที่ยำเกรงพระเจ้า และพร้อมเสมอที่จะบอกคนอื่นถึงเหตุผลที่เขาเชื่อพระเจ้านั้น จะไม่กลัวมนุษย์ (14-15) ถ้าไม่ทำชั่วแต่ประพฤติดีเสมอ ผู้ใส่ร้ายอาจรู้สึกอับอายและเลิกหาเรื่อง (16-17)

การทุกข์ยากเพื่อการดี ทำให้เปโตรคิดถึงตัวอย่างที่ดียอดเยี่ยม คือองค์พระเยซูคริสต์ พระองค์ไม่สมควรที่ได้รับความทุกข์ทรมาน เพราะพระองค์บริสุทธิ์ชอบธรรม แต่พระองค์ก็ได้เสียสละแม้แต่พระชนม์ชีพเพื่อจะนำคนบาปกลับเข้ามาหาพระเจ้า เมื่อพระองค์ได้รับความทุกข์ทรมานจนถึงความมรณะ วิญญาณของพระองค์ได้ฟื้นขึ้น เสด็จออกจากพระกายไปประกาศชัยชนะของพระองค์ต่อวิญญาณคนเหล่านั้นในสมัยโนอาห์ที่กบฏต่อพระเจ้า และเดี๋ยวนี้รอการพิพากษาอยู่ (18-19) เรื่องโนอาห์รอดจากน้ำท่วมนี้ เป็นตัวอย่างของคริสเตียนรอดจากการพิพากษา (20) ส่วนในพระคัมภีร์ใหม่ก็มีตัวอย่างแสดงถึงความรอดเช่นเดียวกัน คือการรับศีลบัพติศมา การที่พระเยซูรับความบาปและชนะความตายหมายความว่า ผู้เชื่อก็ได้รับการชำระบาป และมีชีวิตใหม่กับพระเจ้า (21-22)

ชีวิตที่เปลี่ยนแปลง (4:1-11)

พระเยซูคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อความบาปครั้งเดียว นับจากนี้ไปพระองค์ไม่เกี่ยวพันกับความบาปอีก ทำนองเดียวกันคนที่เชื่อในพระองค์นับว่าตายต่อความบาป เขาจึงไม่ควรเกี่ยวพันกับความบาปต่อไปอีก เสมือนว่าเขาตายไปกับพระองค์แล้ว และกลับคืนมามีชีวิตใหม่ร่วมกันกับพระองค์ เขาไม่ควรจะมีชีวิตอยู่เพื่อตัวเอง แต่ควรจะมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า (4:1-2) เมื่อครั้งก่อนที่เขายังไม่ได้เป็นคริสเตียน เขาได้ทำอะไร ๆ ลงไปโดยขาดสติสัมปชัญญะ แต่เดี๋ยวนี้เขาต้องเลิกประพฤติเลว ๆ อย่างนั้นเสีย ถึงแม้ว่าเพื่อน ๆ อาจจะเยาะเย้ยก็ตาม (3-4)

เมื่อเวลาการพิพากษาของพระเจ้ามาถึง คนบาปจะต้องให้การต่อพระเจ้า และเผชิญต่อการลงโทษตลอดไปเป็นนิตย์ แต่ผู้วางใจในพระเยซูจะไม่มีการพิพากษาลงโทษเหมือนเช่นคนบาป เพราะเป็นเรื่องที่ได้ผ่านพ้นไปแล้ว โทษของความบาปที่คริสเตียนได้รับมีเพียงความทุกข์ลำบากฝ่ายโลกนี้เหมือนอย่างมนุษย์ทั่ว ๆ ไป ซึ่งจะถึงจุดจบในวันตาย ฉะนั้นคนที่ฟังการประกาศข่าวประเสริฐและเชื่อไว้วางใจพระเยซูคริสต์ ถึงแม้เขาอาจตายไปฝ่ายร่างกาย แต่ฝ่ายวิญญาณเขาอยู่ร่วมกับพระเจ้าชั่วนิรันดร์ (5-6)

ในเมื่อสิ่งทั้งปวงจะอวสานลงในเวลาใดก็ได้ คริสเตียนต้องมีชีวิตอยู่อย่างถูกต้องเสมอ ไม่ตื่นเต้นหรือโศกเศร้าเสียใจมากเกินไป แต่ต้องอธิษฐานและปฏิบัติด้วยความรักต่อทุกคนแม้แต่คนที่ทำผิดต่อเขา (7-9) ทุกคนควรปรนนิบัติพระเจ้าตามความสามารถที่พระองค์ประทานให้ ไม่ว่าจะเป็นด้วยวาจาหรือการกระทำก็ตาม ในทุกสิ่งทุกอย่าง เขาก็ต้องแสวงหาทางที่จะถวายเกียรติแด่พระเจ้า (10-11)

ความปีติยินดีท่ามกลางการข่มเหง (4:12-19)

การที่คริสเตียนทนทุกข์ยากลำบากเพราะความเชื่อของเขา ไม่ควรจะถือว่าเป็นเรื่องแปลกอะไรเลย แต่ควรถือเสียว่า เป็นวิธีการที่พระเจ้าทรงทดลองความเชื่อว่าจะแท้หรือไม่เพียงใด ผู้ที่มีส่วนในความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ ก็จะมีส่วนร่วมในสง่าราศีของพระองค์ด้วย (12-14) ถ้าหากได้รับการยากลำบากเพราะเป็นคริสเตียนไม่เป็นไร แต่ขออย่าให้ได้รับการยากลำบากเพราะการกระทำผิดโดยจงใจ (15-16)

ถ้าการถูกข่มเหงนี้ ถือเป็นการพิพากษาพลไพร่ของพระองค์เพื่อพระประสงค์ดีแล้ว ผู้ที่กบฏต่อพระองค์จะต้องถูกลงโทษยิ่งกว่านี้สักเท่าใด ดังนั้นคริสเตียนที่รู้ความทุกข์ทรมานของเขา อันเนื่องมาจากพระประสงค์ของพระเจ้า ไม่ใช่อันเนื่องมาจากการกระทำผิดของตัวเอง ต้องเชื่อมั่นว่าพระเจ้าจะใช้สิ่งเหล่านั้นเพื่อประโยชน์ของเขา (17-19)

5:1-14 ตักเตือนให้ถ่อมใจและระวังตนเสมอ

บรรดาผู้ปกครองคริสตจักร มีหน้าที่ให้ความอารักขาดูแลสมาชิกด้วยความจริงใจ เขาเป็นเหมือนผู้เลี้ยงแกะ ที่ทำงานโดยเห็นแก่ฝูง มิใช่โดยเห็นแก่เงินทอง (5:1-2) เขาไม่ควรใช้อำนาจปกครองอย่างรุนแรงแต่ควรวางตนให้เป็นตัวอย่างของการประพฤติแบบคริสเตียน (3-4)

คริสเตียนไม่เพียงจะอ่อนน้อมต่อผู้ปกครองคริสตจักรเท่านั้น แต่ที่สำคัญกว่านั้นอีกคือ อ่อนน้อมถ่อมใจลงต่อพระเจ้าด้วย พระองค์ไม่พอพระทัยคนที่เชื่อตัวเอง แต่พระองค์จะช่วยเหลือเจือจุนคนที่เชื่อฟังพระองค์ (5-6) เพราะพระเจ้าทรงคุ้มครองดูแล คริสเตียนก็ควรไว้วางใจพระองค์ เขาควรบังคับควบคุมตนเอง เพราะว่ามีมารชั่วกำลังจ้องคอยจะทำลายความเชื่อและชีวิตดีของเขาเสมอ (7-8) เขาต้องอดทนต่อการข่มเหงของมารซาตาน โดยทราบว่าคริสเตียนทั่ว ๆ ไปถูกข่มเหงเช่นกันอย่างไรก็ดี พระเจ้าทรงใช้ความทุกข์ทรมานฝ่ายโลกนี้ เป็นเครื่องทำให้แข็งแรงและมั่นคงดียิ่งขึ้น จะได้มีส่วนร่วมในสง่าราศีนิรันดร์ของพระเยซูคริสต์ (9-11)

เปโตรให้สิลาสเขียนจดหมายฉบับนี้ เพื่อจะให้กำลังใจบรรดาคริสเตียนที่กำลังกดขี่รังแก กรุงโรมที่ท่านเปโตรอยู่ขณะนั้น เปรียบเหมือนกรุงบาบิโลนสมัยพระคัมภีร์เดิม เพราะมันใช้มหาอำนาจของมันต่อสู้พระเจ้า ถึงกระนั้นยังมีคริสตจักรตั้งอยู่ในกรุงโรม คริสตจักรนี้รวมทั้งท่านมาระโกก็ได้ฝากความคิดถึงพี่น้อง ขอให้เขาทั้งหลายรักซึ่งกันและกันและมีความสุขสันติ (12-14)

2 เปโตร

เหตุที่เขียนจดหมายฉบับนี้

หลังจากได้เขียนจดหมายฉบับแรกฝากถึงคริสตจักรต่าง ๆ ในเอเซียไมเนอร์ ท่านเปโตรได้ข่าวคนสอนผิด ๆ ตามคริสตจักรเหล่านั้น (2 เปโตร 3:1, และดู 1 เปโตร 1:1) ขณะนั้นเปโตรคงรอการประหารชีวิตอยู่ในกรุงโรม (2 เปโตร 1:14-15) คนที่สอนผิด ๆ เหล่านั้น เยาะเย้ยการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์ และพูดว่าความเชื่อในพระเยซูเป็นการเพียงพอสำหรับความรอดแล้ว คริสเตียนจึงใช้ชีวิตตามใจ ถึงแม้สิ่งที่เขาพอใจนั้นชั่วร้ายก็ตาม

ฉะนั้นท่านเปโตรจึงส่งจดหมายฉบับที่สองนี้ไปที่คริสตจักรต่าง ๆ ดังกล่าว เพื่อคัดค้านการสอนผิด ๆ โดยเน้นถึงการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์ ซึ่งเป็นการเตือนผู้สอนผิด ๆ ถึงการพิพากษาโทษ และเป็นการเร่งเร้าให้คริสเตียนขยันประพฤติดีทุกเวลา

ในหนังสือ 2 เปโตรมีอยู่หลายตอนที่มีความหมายเหมือนกันกับหนังสือยูดา ดูเหมือนว่าผู้เขียนทั้งสองคนคัดค้านพวกเดียวกัน วิธีสอนของท่านทั้งสองนี้ คงถือเป็นหลักในการต่อสู้การสอนผิด ๆ ที่ชั่วร้ายนั้น

หัวข้อ

1:1-21 ฤทธิ์เดชของพระเจ้า

2:1-22 เตือนให้ระวังคนสอนผิด ๆ

3:1-18 การเสด็จกลับมาของพระเยซู

1:1-21 ฤทธิ์เดชของพระเจ้า

ความเชื่อที่แท้จะต้องมีผลแห่งธรรมะ (1:1-15)

พระเจ้าได้ประทานฐานะเป็นผู้ชอบธรรมให้ผู้เชื่อทั้งหลายอย่างเสมอภาค ไม่ว่าคนเพิ่งเชื่อใหม่ ๆ หรืออัครทูตผู้ชราเหมือนท่านเปโตร (1:1-2) ผู้เชื่อเหล่านี้อาศัยอยู่ในโลกที่ไม่บริสุทธิ์ แต่พระเจ้าประทานทุกสิ่งทุกอย่างที่จำเป็นให้มีชีวิตประจำวันอย่างบริสุทธิ์ (3-4)

ความเชื่อจะต้องมีผลเป็นคุณธรรมในชีวิต คริสเตียนที่แท้ย่อมปรารถนาที่จะเข้าใจเรื่องพระเจ้ามากยิ่งขึ้น เพื่อจะได้บังคับควบคุมการประพฤติของตน ให้มีความอดทนและธรรมะ แล้วเมื่อเข้าใจเรื่องพระเจ้าและวิถีทางของพระองค์มากขึ้นแล้ว ก็ย่อมมีผลในความรักต่อคนอื่น (5-7) ใครขยันแสวงหาสิ่ง

เหล่านี้ เขาจะเป็นผู้รับใช้พระเจ้าและมีชีวิตสมบูรณ์พูนสุข ใครละเลยสิ่งเหล่านี้ เขาก็ขาดความเกรงกลัวต่อความบาปที่พระเจ้าได้ช่วยเขาออกมา (8-9) คนที่แสวงหาลักษณะคริสเตียนที่แท้จะทำให้เขามั่นใจขึ้นว่า ขณะนี้เขาเป็นของพระเจ้า และในวันข้างหน้าเขาจะเข้าร่วมในราชอาณาจักรนิรันดร์ของพระเยซูเมื่อพระองค์เสด็จกลับมา (10-11)

เปโตรทราบดีว่าจะต้องเตือนคริสเตียนต่อไปเรื่อย ๆ เพราะแม้แต่คนที่ร้อนรนก็อาจเฉื่อยชาลง ท่านเขียนจดหมายฉบับนี้ เพื่อให้คริสเตียนเก็บเอาไว้เป็นคำเตือนสอนหลังจากที่ท่านถูกประหารชีวิตลงไปแล้ว (12-15)

พยานรู้เห็นฤทธิ์เดชและพระศิริของพระคริสต์ (1:16-21)

การกล่าวถึงอำนาจของพระเจ้าที่เปลี่ยนแปลงชีวิตมนุษย์ เปโตรไม่ได้คิดแต่งเรื่องขึ้นด้วยตนเอง ตัวของท่านเองได้เห็นเป็นพยานในอำนาจของพระเจ้ามาแล้ว และได้แลเห็นพระสิริ ซึ่งพระเจ้าสำแดงในวันที่พระเยซูคริสต์จะเสด็จกลับมา เพราะท่านเปโตรเป็นคนหนึ่งในสามคนซึ่งอยู่กับพระเยซูในตอนที่พระกายของพระองค์เปลี่ยนแปลงไปที่บนภูเขา มิใช่เปโตรได้เห็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าเท่านั้น ท่านได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้ากล่าวเป็นพยานต่อพระเยซูด้วย ท่านจึงขอย้ำอีกว่า เรื่องฤทธิ์เดชและพระสิริของพระเจ้าเป็นเรื่องจริง ไม่ใช่เรื่องนิยาย (16-18 เรื่องทรงจำแลงพระกาย ดู มาระโก 9:2-8)

นอกจากการเป็นพยานของเปโตรเกี่ยวกับอำนาจและสง่าราศีของพระเจ้าแล้ว ยังมีคำพยานในพระคัมภีร์เดิมคือ คำพยากรณ์เกี่ยวกับการประสูติของพระเยซูสำเร็จลงไปแล้ว ฉะนั้นคำพยากรณ์เกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองจะต้องสำเร็จจริง ๆ เป็นแน่เช่นเดียวกัน คำพยากรณ์ในพระคัมภีร์เดิมเหมือนกับแสงประทีป ซึ่งช่วยคนให้มองเห็นในความมืด การเสด็จกลับมาของพระเยซูเปรียบเสมือนแสงสว่างอันเจิดจ้า เมื่อยามรุ่งอรุณของวันใหม่ (19) คำพยากรณ์ในพระคัมภีร์เดิมเป็นที่เชื่อถือได้ทีเดียว เพราะเป็นเรื่องจริงมาจากพระเจ้า ไม่ใช่นิยายที่มนุษย์แต่งขึ้นเอง พระเจ้าทรงสำแดงคำพยากรณ์นี้โดยพระวิญญาณของพระองค์ ดังนั้นไม่มีใครตีความหมายของคำพยากรณ์นั้นได้อย่างแน่นอน นอกเสียจากพระวิญญาณองค์เดียวกันนั้นทรงนำ (20-21)

2:1-22 เตือนให้ระวังคนสอนผิด ๆ

ทรงพิพากษาคนชั่ว ทรงช่วยผู้ชอบธรรม (2:1-10)

กล่าวเรื่องคำพยากรณ์ซึ่งเป็นความจริงเสร็จแล้ว ก็หันไปเตือนให้ระวังคำพยากรณ์เท็จที่คนจะกล่าวขึ้น ประวัติศาสตร์ของอิสราเอลชี้ให้เห็นว่า ทุกยุคทุกสมัยย่อมมีผู้พยากรณ์เท็จ (2:1) ผู้สอนผิด ๆ

เหล่านี้ไม่ว่าสมัยไหน จะต้องถูกพระเจ้าพิพากษาแน่นอน เขาปฏิเสธปัดทิ้งพระเยซูคริสต์ นำผู้อื่นหลงไปสู่ความบาป และยังหลอกลวงคนเพื่อเอาผลประโยชน์ทางด้านการเงินอีกด้วย (2-3)

ในพระคัมภีร์เดิมมีตัวอย่างแสดงให้เห็นว่า พระเจ้าทรงช่วยผู้เชื่อให้รอดพ้น และทรงลงโทษผู้ที่ต่อต้านพระองค์ พระองค์ทรงลงโทษทูตสวรรค์ที่ได้กระทำผิดบาป ทรงขังเอาไว้จนถึงวันพิพากษา ซึ่งในวันนั้นพระองค์จะทรงจัดการกับบรรดาผู้มักกบฏ (5) ส่วนโนอาห์และโลทก็เป็นตัวอย่างให้เห็นว่าพระเจ้าได้ช่วยคนที่เชื่อพระองค์ให้รอด แต่ทรงทำลายคนที่ต่อสู้พระองค์ (5-8) คริสเตียนจึงควรเชื่อไว้วางใจในการปกครองอย่างยุติธรรมของพระเจ้า และไม่กลัวการโจมตีของผู้สอนผิด ๆ (9-10)

ลักษณะของผู้สอนผิด ๆ (2:10-22)

ผู้สอนผิด ๆ ขาดความยำเกรงพระเจ้า ดูถูกคนถ่อม และใช้คำพูดหมิ่นประมาทแม้แต่ทูตสวรรค์ผู้ได้รับใช้พระเจ้าและมีฐานะใกล้ชิดพระเจ้ามากกว่ามนุษย์ ฝ่ายทูตสวรรค์ยำเกรงพระเจ้าเหลือเกิน ถึงขนาดไม่กล้าใช้วาจาตำหนิติเตียนกล่าวร้ายพวกสอนเท็จนั้น (10-11)

คนชั่วเหล่านี้ขาดการควบคุมความคิดและการกระทำ เขาทำเหมือนสัตว์คือ ทำตามสัญชาตญาณของมันปราศจากการเหนี่ยวรั้ง เขาปล่อยตัวประพฤติลามกโดยไม่รู้สึกอาย การกินเลี้ยงของคริสเตียน เขาก็ทำให้กลับกลายเป็นการดื่มสุราสนุกสนานกันมากมาย และเต็มไปด้วยตัณหาราคะ เขากระทำเยี่ยงสัตว์ เขาก็จะต้องตายเยี่ยงสัตว์ (12-14) เขาทำเหมือนบาลาอัมคือ ทำลายธรรมะและความเชื่อของพลไพร่ของพระเจ้า เพื่อหาประโยชน์ใส่ตัวเขาเท่านั้น (15-16, ดู กันดารวิถี 22:1-25:9, 31:16)

เขาชักจูงคนที่เพิ่งเชื่อใหม่ ๆ สอนให้เขาปล่อยตัวประพฤติอย่างปราศจากการยึดเหนี่ยว เขาสัญญาจะนำคนเชื่อใหม่ ๆ เหล่านี้ไปสู่อิสระแต่แล้วผลก็คือ เขาจูงพวกนั้นกลับไปสู่พันธนาการแห่งความบาปอีก คนสอนผิด ๆ เหล่านี้เหมือนบ่อน้ำที่ปราศจากน้ำ และเมฆที่ปราศจากฝนหมายความว่าทำได้แต่สัญญาและล่อลวง แต่แล้วผลในบั้นปลายก็มีแต่ความผิดหวังตลอดไป (17-19) คนเหล่านี้เมื่อก่อนเขาเคยปฏิบัติเหมือนคริสเตียน แต่เขาได้ละทิ้งทางอันชอบธรรมของพระเจ้าเสีย กลับไปสู่ความบาปอันสกปรกโสมมมากเสียกว่าเมื่อสมัยที่เขาไม่รู้ทางของพระเจ้า ฉะนั้นการพิพากษาที่เขาจะได้รับนั้นจะต้องร้ายแรงกว่า (20-22)

3:1-18 การเสด็จกลับมาของพระเยซู

คำสัญญาที่แน่นอน (3:1-7)

บางคนอาจจะยุ่งยากเพราะคำสอนผิด ๆ ของคนที่ละทิ้งความเชื่อ ฉะนั้นท่านเปโตรจึงเตือนพวกคริสเตียนว่า คำสอนของท่านเป็นคำสอนที่แท้จริง เพราะสอดคล้องกับคำสอนของผู้เผยพระวจนะในสมัยพระคัมภีร์เดิม และคำสอนของพวกอัครทูตในพระคัมภีร์ใหม่ (3:1-2)

คริสเตียนจึงไม่ควรย่อท้อเพราะผู้ที่โต้เถียงกันว่า เหตุการณ์แปลกประหลาดเช่นพระเยซูเสด็จลงพิพากษาโลกอย่างอัศจรรย์นั้น ไม่เคยมีในอดีต และคงจะไม่มีในอนาคต (3-4) แต่ว่าพวกเขาลืมเหตุการณ์ผิดปกติที่ได้เกิดขึ้นมาแล้วในประวัติศาสตร์เสียโดยสิ้นเชิง เช่นพระเจ้าทรงพิพากษากระทำให้เกิดน้ำท่วมโลกในสมัยโนอาห์ ในทำนองเดียวกันพระเยซูก็จะเสด็จมาทำลายคนชั่วให้พินาศไป (5-7)

ทำไมการเสด็จกลับมาจึงชักช้า (3:8-18)

ถ้าการเสด็จมาของพระคริสต์ดูชักช้านัก ก็เพราะพระเจ้าไม่นับเวลาเหมือนมนุษย์นับ เหตุการณ์ทุกยุคปรากฏต่อพระพักตร์พระองค์เสมออย่างไรก็ดีการที่มนุษย์เห็นว่าพระองค์ชักช้านั้น ก็เพราะพระองค์อดกลั้นพระทัยไว้ ประทานโอกาสให้มนุษย์กลับใจสำนึกผิดและมาหาพระองค์ (8-9) พอถึงกำหนดพระเยซูจะเสด็จมาโดยที่คนไม่คาดฝันเหมือนขโมยมา และมนุษย์ทั้งหลายจะถูกแยกออกเป็นสองพวก คนบาปจะถูกทำลายล้างคนเชื่อจะรับชีวิตในสภาพใหม่ ทั้งนี้เป็นข้อเตือนให้รักษาชีวิตให้บริสุทธิ์จนวันนั้นจะมาถึง (10-13)

เหตุอีกอย่างหนึ่งที่คริสเตียนจะร้อนรนเพื่อพระเจ้าคือ เขากตัญญูรู้คุณพระองค์ที่ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ ท่านเปาโลก็สอนเช่นนี้มาแล้ว แต่บางตอนในจดหมายของท่านเข้าใจยาก ซึ่งบางคนพลิกแพลงทำให้ความหมายที่ท่านพูดกล่าวเป็นอย่างอื่น การที่เปาโลสอนว่าคนรอดโดยความเชื่อไม่ใช่โดยการประพฤติ เขาก็บิดเบือนให้มีความหมายว่าจะประพฤติอย่างไรก็ได้ตามใจ (14-16) ทางที่ดีที่สุดจะป้องกันตัวให้พ้นจากผลร้ายจากการสอนที่ไม่ดีนั้นก็คือ จะต้องเอาใจจดจ่ออยู่ที่ความดีเช่นพระเยซูทรงกระทำ (17-18)

1 ยอห์น

เหตุที่เขียนจดหมายฉบับนี้

เมื่อเขียนพระกิตติคุณยอห์นจบแล้ว ท่านยอห์นก็เขียนอีกเล่มหนึ่งเพื่อจะให้คนที่อ่านกิตติคุณแล้วเชื่อนั้น มีความเชื่อที่มั่นคง หนังสือเล่มนี้เรียกว่า จดหมายของท่านยอห์นฉบับต้น ขณะนั้นยอห์นอยู่แถวเมืองเอเฟซัส แต่คริสเตียนในละแวกนั้นหลายคนไม่มั่นใจในความรอด เพราะมีอาจารย์คนหนึ่งชื่อเซอรินทุส มาอยู่เอเฟซัสสอนผิดอย่างร้ายแรงมาก

เซอรินทุสเป็นคนถือลัทธินอสติก ที่คิดเอาว่า พระเจ้าผู้บริสุทธิ์จะบังเกิดในโลกนี้ไม่ได้ เพราะโลกเต็มไปด้วยความบาป ดังนั้นเขาจึงปฏิเสธไม่เชื่อว่าพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าอย่างเต็มที่ ตามคำสอนของเซอรินทุส ผู้ที่ตายบนไม้กางเขนก็ไม่ใช่พระบุตรของพระเจ้า ท่านยอห์นเห็นว่าคำสอนนี้บั่นทอนรากฐานแห่งความเชื่อของคริสเตียน เพราะการที่พระเยซูเป็นพระเจ้าและเป็นมนุษย์อย่างเต็มที่ในเวลาเดียวกัน เป็นหัวใจของคริสตศาสนา ท่านจึงเขียนจดหมายฉบับนี้ เพื่อจะต่อต้านคำสอนผิดของเซอรินทุส

อีกอย่างหนึ่งซึ่งท่านต้องสอนคือเรื่องชีวิตคริสเตียน โดยเฉพาะเรื่องการที่จะต้องเชื่อฟังทำตามคำสั่งสอนของพระเจ้า ทั้งรักซึ่งกันและกันด้วย เหตุที่ท่านต้องสอนเรื่องเหล่านี้ ก็เพราะพวกนอสติกมัวแต่หาความรู้อย่างเดียว ไม่พยายามที่จะประพฤติชอบธรรม เขากล่าวว่าจิตวิญญาณเท่านั้นที่สำคัญ การกระทำภายนอกไม่เกี่ยวข้อง เขาจึงปล่อยตัวทำการชั่วโดยไม่รู้สึกอับอายเลย

หัวข้อ

1:1-2:17	ดำเนินชีวิตในความสว่าง
2:18-29	ปฏิปักษ์ของพระคริสต์
3:1-5:5	ดำเนินชีวิตโดยความรัก
5:6-21	ความแน่ใจในชีวิตนิรันดร์

1:1-2:17 ดำเนินชีวิตในความสว่าง

การร่วมสามัคคีธรรมกับพระเจ้า (1:1-2:6)

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า ไม่มีการเริ่มต้นไม่มีการสิ้นสุด ทั้งยังเป็นมนุษย์ด้วย ซึ่งยอห์นจะพิสูจน์ได้ เพราะท่านเองเคยเห็นเคยจับต้องพระกายของพระองค์ เคยสนทนาสังสรรค์กับพระองค์ (1:1-

2) ยอห์นปรารถนาให้บรรดาพี่น้องคริสเตียนร่วมสามัคคีธรรมกับท่าน เพื่อพวกเขาทั้งหลายจะร่วมสามัคคีธรรมกับพระบิดาและพระบุตรอีกทีหนึ่ง (3-4)

พระเจ้าทรงเป็นความสว่างคือ เป็นผู้บริสุทธิ์และสัจจธรรม (5) แต่ว่าความสามัคคีธรรมดังกล่าวนี้ อาจจะขาดไปเพราะความบาปของมนุษย์ไม่ใช่ว่าจะเสียชีวิตนิรันดร์ไป เพราะเมื่อพระเจ้าประทานชีวิตนิรันดร์ให้แล้วพระองค์จะไม่ยึดเอากลับคืนมาอีก คริสเตียนบางคนไม่เข้าใจเรื่องนี้อาจแบ่งออกเป็นสามจำพวก ตามที่ท่านยอห์นเขียนไว้ต่อไป

พวกที่หนึ่งคิดว่า เขาอาจจะปล่อยตนไปทำบาปแล้วยังร่วมสามัคคีธรรมกับพระเจ้าได้ ซึ่งเป็นไปไม่ได้เลย เพราะพระเจ้าเป็นความสว่าง ถ้าจะร่วมสามัคคีธรรมกับพระองค์ ก็ต้องดำเนินชีวิตในความสว่าง คือต้องระมัดระวังความบาปอย่างเข้มงวด อาจมีความผิดพลาดบ้างซึ่งทำไปโดยไม่รู้ตัว แต่ความผิดแบบนี้พระเจ้าจะทรงโปรดอภัยให้ (6-7)

พวกที่สองเป็นคนที่ไม่รู้ว่าเขายังมีนิสัยเก่าติดตัวอยู่ เขาคิดว่าพอเป็นคริสเตียนแล้ว จะไม่มีบาปที่ต้องสารภาพอีกต่อไป เป็นการเข้าใจผิดถนัด เขาจึงต้องพิจารณาดูตนเองอย่างถี่ถ้วน และสารภาพผิดบาป เพื่อจะได้รับการยกโทษและชำระให้บริสุทธิ์ปราศจากราคี (8-9) พวกที่สามอวดตัวว่าไม่ทำบาปซึ่งไม่เกี่ยวกับความคิดผิด แต่เกี่ยวกับความโอ้อวดมากกว่า เขาจึงควรยอมให้ความสว่างแห่งพระวจนะของพระเจ้าส่องเข้ามาในชีวิต ให้ความบาปปรากฏขึ้น จะได้สารภาพตั้งตัวใหม่ (10)

ในทั้งสามรายนี้จะมีการลบล้างบาปได้ เพราะพระเยซูทูลขอเพื่อผู้เชื่อ การสิ้นพระชนม์ของพระองค์ระงับพระพิโรธของพระเจ้าต่อความบาป พระองค์จึงยุติธรรมในการยกโทษบาปให้คนที่สารภาพโดยใจจริง (2:1-2) ถ้าจะเป็นคริสเตียนโดยแท้จริง ก็จะต้องเชื่อฟังทำตามที่พระเจ้าได้ทรงสั่งสอนไว้ในพระคัมภีร์ การเชื่อฟังนี้จะทำให้มั่นใจในความรอดมากยิ่งขึ้นและปฏิบัติด้วยความรักอย่างบริสุทธิ์ใจ ทำให้ชีวิตประจำวันยิ่งเหมือนชีวิตพระเยซู (3-6)

พระบัญญัติใหม่ (2:7-17)

ข้อบัญญัติที่ว่าจงรักซึ่งกันและกันเป็นข้อบัญญัติเก่า เพราะได้สั่งสอนตั้งแต่โมเสสถึงพระเยซู (เลวีนิติ 19:18, มัทธิว 5:43-44, ยอห์น 13:34) แต่ก็ยังเป็นข้อบัญญัติใหม่ เพราะเป็นของยุคใหม่คือ ยุคแห่งความสว่างซึ่งมีมาโดยทางพระเยซูคริสต์ ชีวิตและการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ทำให้คำว่าความรักมีความหมายมากขึ้น (7-8) ความรักนี้แหละ ซึ่งคริสเตียนควรมีต่อคนอื่น คนที่มีความรักแบบนี้ดำเนินชีวิตในทางที่ถูก เพราะเขาอยู่ในความสว่าง แต่คนที่เกลียดชังผู้อื่นดำเนินชีวิตในทางผิด เพราะเขาอยู่ในความมืด เขาเหมือนคนตาบอด คนที่อ้างว่าเป็นคริสเตียน แต่ยังชิงชังคนอื่น จึงหลอกตัวเอง (9-11)

คำสอนนี้อาจทำให้คนบางคนสะดุ้ง วิตกว่าไม่ใช่คริสเตียนเสียแล้วยอห์นจึงกล่าวหนุนกำลังใจเขาทุกคนไม่ว่าเป็นคริสเตียนใหม่ (“ลูก”) คริสเตียนเก่า (“บิดา”) หรือคริสเตียนที่กำลังเติบโตแข็งแรง

(“หนุ่ม”) แม้แต่คริสเตียนใหม่ก็ยังรู้แน่ว่า พระเจ้าเป็นพระบิดาและได้ทรงยกโทษบาปให้แล้ว ส่วนคริสเตียนเก่ามีประสบการณ์มากมาย เพราะคุ้นกับพระเจ้าตลอดชีวิต ฝ่ายคริสเตียนที่กำลังเติบโต มีกำลังกายกำลังใจรับใช้พระเจ้าและต่อสู้กับมารซาตาน โดยไม่ล้มง่าย (12-14) ทุกคนต้องคอยระวังอยู่เสมอ ไม่ให้นิสัยแบบชาวโลกธรรมดามีอิทธิพลเหนือเขา ไม่ว่าเป็นความอยากได้ ความประพฤติ ความอยากมีชื่อเสียง หรือความคิดเห็นโดยทั่วไปก็ตาม (15-17)

2:18-29 ปฏิปักษ์ของพระคริสต์

บางคนอวดอ้างว่าเขามีความรู้สูงกว่าคนอื่น จึงปลีกตัวออกจากคริสตจักร ทั้งพยายามดึงสมาชิกบางคนไปกับพวกเขาด้วย การที่เขาอ้างว่าพระเยซูไม่ใช่พระบุตรของพระเจ้าที่เกิดเป็นมนุษย์ เป็นการทำลายรากฐานแห่งความเชื่อคริสเตียน พวกที่สอนผิด ๆ นี้จึงเป็นศัตรูของพระเยซูคริสต์เขามีวิญญาณของมารอยู่ในจิตใจของเขา (18-19)

พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าอยู่ในจิตใจของคริสเตียน ทรงเป็นพยานว่า คำสอนที่เขาเชื่อแต่เริ่มแรก ซึ่งท่านยอห์นกำลังสอนซ้ำอยู่นี้เป็นความจริง (20-21) ถ้าจะเชื่อในพระบิดาก็จะต้องเชื่อในพระบุตรด้วย เพราะทั้งสองเป็นพระเจ้าแยกไม่ออก (22-23) ถ้าจะดำเนินชีวิตไปกับพระบิดา ก็จะต้องดำเนินไปอยู่กับพระบุตรด้วย และที่หมายปลายทางคือชีวิตนิรันดร์ (24-25) เมื่อคริสเตียนยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำงานในจิตใจเขา ก็จะมีความสามารถมากขึ้น ๆ ในการตัดสินระหว่างคำสอนที่ถูกและที่ผิด (26-27) ทั้งนี้จะทำให้ตั้งมั่นคงอยู่ในความเชื่อ และบริสุทธิ์ในการประพฤติ จึงไม่ต้องอายเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาพิจารณาชีวิตและการกระทำ (28-29)

3:1-5:5 ดำเนินชีวิตโดยความรัก

บุตรของพระเจ้าไม่ปล่อยตนกระทำบาป (3:1-10)

ท่านยอห์นรู้สึกปลาบปลื้มใจ เมื่อคิดถึงพระมหากรุณาธิคุณของพระเจ้า ซึ่งพระองค์ทรงโปรดให้คนบาปมีโอกาสเป็นบุตรของพระองค์ เมื่อเป็นบุตรของพระองค์แล้ว ก็ย่อมสนใจในสิ่งฝ่ายพระองค์ทำให้คนที่สนใจแต่สิ่งฝ่ายโลกคิดฉงนฉงายในพวกคริสเตียน (3:1) คริสเตียนไม่รู้ว่าชีวิตในสวรรค์จะเป็นอย่างไร เพียงแต่ทราบว่า เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่จะให้เขาเหมือนพระเยซู เขาจึงควรตั้งใจดัดแปลงชีวิตให้บริสุทธิ์เหมือนพระองค์เสียแต่เดี๋ยวนี้ (2-3)

พวกสอนผิด ๆ กล่าวว่าความรู้สำคัญยิ่ง การประพฤติไม่สู้จะสำคัญนัก ยอห์นคัดค้านว่า การประพฤติบาปเป็นการล่วงละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้า คนที่ปล่อยตนไปทำบาปก็ไม่รู้จักพระเจ้าเลย ข้อเหล่านี้ไม่ขัดกับที่ท่านสอนใน 1:8, 10 ว่าคริสเตียนทุกคนต้องมีบาปบ้าง แต่สอนว่าคริสเตียนจะไม่

ตั้งใจทำบาป เขาอาจผิดพลาดบ้าง แต่เขาไม่ปล่อยตนทำบาปเป็นประจำ (4-6) ดูการประพฤติของคนแล้วจะรู้ว่า เขาอยู่ฝ่ายพระเจ้าหรืออยู่ฝ่ายพญามาร (7-8) ถ้าเป็นคริสเตียนแท้ ฤทธิ์ของพระเจ้าภายในจะต่อสู้กับมาร เพื่อจะไม่ทำบาป ถ้าทำบาปโดยไม่รู้สึกอาย ก็แสดงว่าไม่เป็นคริสเตียน (9-10)

จงรักซึ่งกันและกัน (3:11-24)

ลักษณะของชีวิตคริสเตียนแท้คือความรัก คาอินไม่ได้ตอบสนองคุณงามความดีของอาแบลทำนองเดียวกันชาวโลกคงไม่ตอบสนองความรักของคริสเตียน (11-12) เมื่อชีวิตของผู้ชอบธรรมทำให้ความบาปของคนอื่นเด่นขึ้น คนอื่นนั้นย่อมเกลียดคนดี (13-14) ความเกลียดชังเป็นบ่อเกิดของการฆ่าคน มันไม่เข้ากับชีวิตคริสเตียน แต่ความรักจะมีผลในการเสียสละปฏิเสธตนเองเพื่อเห็นแก่ผู้อื่น ในเรื่องนี้พระเยซูคริสต์เป็นตัวอย่างดีเลิศ (15-18)

มาตรฐานสูงอย่างนี้ บางคนคงท้อใจ นึกว่าจะเป็นคริสเตียนสมบูรณ์ได้อย่างไร จิตใจอาจกล่าวโทษเขาจนกระทั่งเขาหวั่นไหว ท่านยอห์นจึงให้กำลังใจโดยกล่าวว่า พระเจ้าทรงทราบน้ำใจของเขา แม้การกระทำดีเล็ก ๆ น้อย ๆ ซึ่งเขาเองอาจไม่คิดถึง พระเจ้าก็ทรงบันทึกไว้ทั้งสิ้น จึงไม่ต้องกังวลแต่จงเข้าเฝ้าพระเจ้าอย่างแน่ใจ (19-21) ความมั่นใจนี้ได้มาโดยการเชื่อฟังทำตามคำสั่งสอนของพระองค์ (22-24)

พิจารณาระหว่างคำสอนจริงและคำสอนเท็จ (4:1-6)

คริสเตียนควรพินิจพิเคราะห์คำสอนทุกเวลา เพราะคำสอนไม่ใช่จะถูกต้องและมีประโยชน์ทุกอย่างแม้ว่าเขาอ้างว่า สอนโดยพระวิญญาณดลใจก็ตาม การสอนผิด ๆ เรื่องพระเยซูอาจเป็นที่พอใจคนเหล่านั้นที่ไม่ยอมเชื่อว่า พระองค์เป็นพระเจ้าและเป็นมนุษย์ผู้ปราศจากบาป แต่คำสอนแบบนั้นมาจากมารซาตานไม่ต้องสงสัย (4:1-3) คริสเตียนไม่ต้องกลัวผู้สอนผิด ๆ เพราะคนที่มีพระเจ้าย่อมชนะคนที่มีมาร ไม่เป็นเรื่องแปลกที่บางคนจะเลื่อมใสคำสอนผิด เพราะชาวโลกย่อมฟังคนที่พูดตามปัญญาของโลก (4-6)

ลักษณะของความรักแบบคริสเตียน (4:7-5:5)

พระเจ้าทรงเป็นความรัก บุตรของพระองค์จึงมีนิสัยรักตกทอดมา (7-8) ตัวอย่างความรักคือพระเจ้ารับโทษแทนคนที่กบฏต่อพระองค์พระเยซูสิ้นพระชนม์เพื่อคนบาปจะมีชีวิต (9-10) ไม่มีใครเห็นพระเจ้าได้ เพราะพระองค์เป็นวิญญาณ แต่คนน่าจะเห็นลักษณะของพระองค์ได้บ้างในชีวิตของคริสเตียน ซึ่งแสดงออกอย่างแจ่มแจ้งเวลาเขารักคนที่ไม่น่ารัก (11-12)

การที่คริสเตียนรับด้วยปากว่า พระเยซูคริสต์เป็นพระบุตรของพระเจ้า ทำให้เขามั่นใจในพระเจ้ามากยิ่งขึ้น พระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่กับเขา ยืนยันในใจว่าเขาอยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าอยู่ในเขา (13-15) เมื่อสัมพันธ์สนิทกับพระเจ้าผู้ทรงเป็นความรักแล้ว เขาก็จะแสดงความรักนี้ออกต่อเพื่อนมนุษย์ ทั้งนี้จะทำให้จิตใจเขามั่นคงขึ้นในความรอดชั่วนิรันดร์ เขาจึงไม่ต้องกลัวการพิพากษา (16-18) สรุปได้ว่าคนเหล่านั้นที่รักพระเจ้าต้องรักซึ่งกันและกัน แต่คนที่เกลียดกันไม่รู้จักพระองค์ (19-21)

ท่านยอห์นย้ำสองประการใหญ่อีก ประการที่หนึ่งต้องเชื่อต้องเชื่อว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์ (คือเป็นพระเจ้า) เพื่อจะรอดได้ ประการที่สองถ้ารักพระเจ้าต้องรักบรรดาบุตรของพระเจ้าด้วย (5:1) เมื่อรักพระเจ้าด้วยใจจริงแล้ว ก็จะเต็มใจปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระองค์ จะมีพละฝ่ายจิตใจโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ว่า พระองค์ทรงชนะการล่อลวงทดลองใจของมาร แล้วคนที่มีฤทธิ์เดชของพระเจ้าก็จะชนะเช่นเดียวกัน (2-5)

5:6-21 ความแน่ใจในชีวิตนิรันดร์

หลักฐานแห่งความมั่นใจในความรอด (5:6-12)

พวกนอสติกไม่เชื่อว่า พระเยซูผู้ซึ่งสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเป็นพระคริสต์ คือเป็นพระบุตรของพระเจ้า เขาสอนว่า “พระคริสต์” (คือความเป็นพระเจ้า) ได้ลงมาสู่พระเยซูหลังจากที่พระองค์รับศีลบัพติศมาเพื่อบันดาลให้พระองค์มีฤทธิ์อำนาจกระทำการอัศจรรย์ได้ แต่ความเป็นพระเจ้านี้ได้แยกออกจากพระเยซูก่อนพระองค์สิ้นพระชนม์ ฉะนั้นผู้ที่ทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเป็นมนุษย์ธรรมดาชื่อเยซู ไม่เป็นพระคริสต์คือไม่เป็นพระเจ้า สรุปคำสอนของเขาว่า พระคริสต์ (คือความเป็นพระเจ้าของพระเยซู) มาด้วยน้ำ (คือศีลบัพติศมา) แต่ไม่มาด้วยโลหิต (คือการสิ้นพระชนม์)

ท่านยอห์นปฏิเสธคำสอนนี้อย่างเด็ดขาดว่า พระเยซูเป็นพระคริสต์ตลอดกาล เป็นพระเจ้าโดยสมบูรณ์ไม่เคยขาด ท่านจึงอ้างพยานสามประการเพื่อเป็นหลักฐาน พยานแรกคือน้ำ หมายความว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์เวลารับบัพติศมา (ยอห์น 1:29-34) พยานที่สองคือโลหิตหมายความว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์เวลาสิ้นพระชนม์และคืนพระชนม์ (ยอห์น 20:26-31) กิจการ (2:22-24) พยานที่สามคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งยืนยันความจริงนี้ในจิตใจของคริสเตียนทุกคน (1 ยอห์น 2:20, 3:24, 4:13) ถ้าคนเชื่อสิ่งที่เพื่อนมนุษย์สาบานตัวอ้างเป็นพยาน ก็ควรจะเชื่อคำพยานของพระเจ้าดังกล่าวนี้ยิ่งกว่านี้อีกสักเท่าใด (6-10) ถ้ารับคำพยานของพระเจ้าเรื่องพระบุตรว่าเป็นความจริง พระองค์ก็จะประทานชีวิตนิรันดร์ให้ (11-12)

ผลแห่งความมั่นใจของคริสเตียน (5:13-21)

เมื่อคริสเตียนแน่ใจแล้วว่า พระเจ้าทรงโปรดรับเขาเป็นบุตร ทั้งทรงประทานชีวิตนิรันดร์ให้เขาจะมั่นใจทูลขอพระองค์โดยไม่สงสัย แต่ว่าก่อนที่จะทูลขอ ก็ต้องนึกคิดตรึกตรองอย่างรอบคอบ เพื่อจะได้ทูลขอให้ถูกต้องตามพระประสงค์ของพระเจ้า ไม่ใช่ขอส่งเดช พระเจ้าจึงจะสดับฟังและตอบคำทูลขอ (13-15) ที่สำคัญยิ่งคือจะอธิษฐานเพื่อคนอื่น ไม่ใช่เพื่อตนเองเท่านั้น คงจะมีบางกรณีซึ่งไม่ต้องอธิษฐาน เพราะไม่ว่าอธิษฐานแค่ไหน พระเจ้าจะไม่ทรงตอบ เพราะขัดกับน้ำพระทัยของพระองค์เช่นบาปบางอย่างมีผลซึ่งจะแก้ไม่ได้ตลอดกระทั่งถึงวันตาย (16-17)

สิ่งที่น่าสังเกตในชีวิตคริสเตียนแท้คือ การละทิ้งความบาป เพราะพระเยซูคริสต์ทรงช่วยให้ชนะมารซาตาน ในเมื่อคริสเตียนอยู่ฝ่ายพระเจ้าแล้วก็แตกต่างกับชาวโลก (18-19) รากฐานชีวิตคือพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรับสภาพความเป็นมนุษย์เพื่อช่วยมนุษย์ให้รอด พระองค์นี้แหละที่เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้แต่พระองค์เดียว จงยึดพระองค์ไว้มั่นเถิด ส่วนที่พวกนอสติกสอนนั้นไม่เป็นพระเจ้าเลย เป็นพระอื่นซึ่งไม่ดีกว่ารูปเคารพ (20-21)

2 ยอห์น

เหตุที่เขียนจดหมายฉบับนี้

ไม่ใช่ที่เมืองเอเฟซัสเท่านั้นที่มีคนสอนผิด ๆ แบบเซอรินทุส แต่เขาได้ใช้คนไปสอนทั่วแคว้นอาเซีย ท่านยอห์นจึงเห็นจำเป็นที่จะต้องเขียนจดหมายอีกฉบับหนึ่ง (คือ 2 ยอห์น) ฝากไปถึงคริสตจักรแห่งหนึ่ง ที่ได้รับการรบกวนจากพวกนี้ เพื่อเตือนไม่ให้คนเหล่านี้เข้าร่วมในคริสตจักรถ้าปล่อยให้เขาเข้ามา เขาจะทำให้คริสตจักรยุ่งยากจนผลที่สุดจะแตกสลายไป

ข้อความของจดหมาย 2 ยอห์น

เป็นที่เข้าใจกันว่า "ท่านสุภาพสตรีที่ทรงเลือกไว้" หมายถึงคริสตจักรแห่งหนึ่ง และ "บรรดาบุตรของท่าน" หมายถึงบรรดาสมาชิกของคริสตจักรนั้น พวกคริสเตียนนี้ได้ร่วมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับคริสเตียนทั่วโลกในความจริงและความรักแห่งพระเจ้า (1-3)

ท่านยอห์นเตือนสติจิตใจพวกคริสเตียน ให้จำไว้เสมอว่า ผู้ที่จะดำเนินชีวิตในทางของพระเจ้าย่อมรักผู้อื่นและประพฤติตามพระวจนะทุกเมื่อ (4-6) ถ้าทำเช่นนี้ คริสตจักรจะเข้มแข็ง สามารถต้านทานการโจมตีของพวกผู้สอนผิด ๆ แต่ถ้าปล่อยให้คริสตจักรอ่อนแอลง จะเป็นโอกาสให้พวกสอนผิด ๆ แทรกเข้ามาได้ง่าย ๆ และเมื่อเข้ามาแล้ว เขาจะทำลายสิ่งดีที่พวกคริสเตียนได้อุตส่าห์สร้างไว้เสียหมด (7-8) พวกสอนเท็จนั้นคิดว่าเขามีความรู้สูง แต่คำสอนของเขากลับทำลายความรอดเสีย ฉะนั้นต้องกั้นเขาไว้ ไม่ให้เข้าเป็นอันขาด จะอะลุ้มอล่วยต่อคนที่ปฏิเสธความเป็นพระเจ้าของพระเยซูคริสต์ไม่ได้ เพราะนั่นเป็นรากฐานแห่งความรอดของคริสเตียน จึงสำคัญยิ่งที่จะต้องชันสูตรคำสอนทุกอย่าง (9-11)

ยอห์นคิดว่าจะไปเยี่ยมในไม่ช้า จึงไม่ได้เขียนอะไรมาก คริสตจักรที่ท่านอาศัยอยู่เวลานั้น (คงเป็นคริสตจักรเมืองเอเฟซัส) ได้ฝากความคิดถึงไปด้วย (12-13)

3 ยอห์น

เหตุที่เขียนจดหมายฉบับนี้

แม้ว่าเหล่าคริสตจักรในเอเซียไมเนอร์ ได้รับการรบกวนจากพวกที่เที่ยวสอนผิด ๆ แต่ก็ยังมีคนอื่นไปสอนพระวจนะแท้จริง ในคริสตจักรแห่งหนึ่งมีคนหนึ่งชื่อดิโอเตรเฟส ที่ไม่ยอมให้คนที่สอนกิตติคุณแท้นั้นเข้าร่วมในคริสตจักร ดิโอเตรเฟสถือว่า คนเหล่านี้เป็นผู้แทนของท่านยอห์นที่เขาพร่ำกล่าวใส่ความและท้าทาย ท่านยอห์นจึงเขียนจดหมายฉบับที่สามนี้ฝากไปให้เพื่อนคนหนึ่งชื่อกายอัส ที่อาจจะเป็นผู้ปกครองคนหนึ่งในคริสตจักรนั้น

ข้อความของจดหมาย 3 ยอห์น

ท่านยอห์นรู้สึกปลื้มปิติมีกำลังใจขึ้นเป็นกอง เมื่อได้ข่าวเรื่องกายอัสว่าเขาจำเริญเข้มแข็งขึ้นฝ่ายวิญญาณ และสัตย์ซื่อต่อสัจธรรมแห่งพระเจ้าเสมอ (1-4) ชีวิตของกายอัสเป็นที่พิสูจน์ความเชื่อของเขา เพราะเขาแสดงความรักต่อพี่น้องคริสเตียนโดยจริงใจโดยเฉพาะในการรับรองพวกเหล่านั้น ที่ไปสอนพระวจนะตามคริสตจักร แม้ว่ากายอัสจะไม่รู้จักคนเหล่านี้มาก่อน แต่พอฟังคำที่เขาสอนกันก็รู้ว่าเป็นคริสเตียนแท้ การที่กายอัสรับรองพวกเขาเป็นการช่วยรักษาคำสอนอันแท้จริงไว้ ท่ามกลางความเสื่อมโทรม (5-8)

ส่วนดิโอเตรเฟสมีนิสัยตรงกันข้ามกับกายอัส เขาเป็นคนมักใหญ่ใฝ่สูงยึดอำนาจบังคับทุกคนในคริสตจักร เขาไม่ยอมให้คนอื่นเข้ามาสอนในคริสตจักรเลย ทั้งเก็บจดหมายของท่านยอห์นไว้ ไม่ให้ใครอ่าน ดังนั้นท่านยอห์นจึงกล่าวว่า ถ้ากายอัสไม่สามารถปราบดิโอเตรเฟสได้ ยอห์นก็คงจะต้องมาเองและใช้อำนาจอัครทูตจัดการกับเขา (9-10)

ก่อนได้รับจดหมายจากท่านยอห์น กายอัสคงอยู่เฉยเพราะไม่อยากมีเรื่องกับดิโอเตรเฟส แต่ยอห์นเตือนไม่ให้คิดอย่างนั้น เพราะเป็นการปล่อยความชั่วให้ทวีขึ้น ท่านจึงแนะนำอีกคนหนึ่งชื่อเดเมตริอัสที่มีคุณสมบัติฝ่ายจิตวิญญาณเหมาะที่จะช่วยกายอัสในการแก้ปัญหา เพื่อเห็นแก่พระเกียรติยศของพระเจ้า (11-12) ส่วนเรื่องอื่น ๆ ยอห์นก็เอาไว้ก่อน จะพูดกันทีหลังเวลาท่านไปเยี่ยม (13-15)

ยูดา

เหตุที่เขียนจดหมายฉบับนี้

เข้าใจว่ายูดาเป็นน้องชายของพระเยซู ท่านคงได้รับเชื่อพระเยซูหลังจากที่พระองค์คืนพระชนม์ เหมือนยากอบพี่ชายของท่าน (มาระโก 6:3, ยอห์น 7:2-5, กิจการ 1:14) เราไม่ทราบว่ายูดาเขียนจดหมายที่ไหนและเขียนถึงใคร นอกจากทราบเพียงว่า พวกคริสเตียนเกิดยุ่งยากเดือดร้อนขึ้นในเรื่องการสอนผิด ๆ เหมือนกับท่านเปโตรจำต้องคัดค้านในจดหมายฉบับที่สองของท่าน ดูเหมือนผู้เขียนทั้งสองคนคัดค้านพวกเดียวกันที่สอนผิด ๆ นั้น

ถึงแม้จดหมายของยูดาสั้น แต่ก็ยังกล่าวตรงไปตรงมาอย่างรุนแรงมาก กล่าวโทษคนเหล่านั้นที่อ้างว่า ความรู้สูงที่เขามีอยู่นั้น เป็นเหตุให้เขามีเสรีภาพอย่างเต็มที่ จึงปล่อยตนประพฤติตามลามกโดยไม่มีการยับยั้งชั่งใจแต่ประการใดเลย ยูดาเตือนไว้ว่า บั้นปลายของคนแบบนั้นคือความพินาศโดยต้องถูกทรมานอย่างไร้ความเมตตาอยู่ตลอดชั่วกัปป์ชั่วกัลป์

ข้อความของจดหมายยูดา

การพิพากษาลงโทษผู้สอนเทียมเท็จ (1-16)

ยูดาตั้งใจจะเขียนเรื่องชีวิตคริสเตียนโดยทั่ว ๆ ไป แต่เกิดมีคำสอนชั่วช้าขึ้น ท่านก็เลยเขียนเตือนพวกคริสเตียนให้ยึดเหนี่ยวเอาความเชื่อไว้ และให้ระวังคนเหล่านั้นที่ปล่อยตนประพฤติตรงกันข้ามกับคำสอนของคริสเตียน คนที่บิดเบือนความจริงของพระเจ้า เพื่อสนับสนุนการกระทำบาปของตนเอง จะต้องได้รับโทษหนักหนา (1-4)

ไม่ใช่คนที่เข้าร่วมเป็นสมาชิกของคริสตจักร จะเป็นคริสเตียนที่แท้ทุกคน ตัวอย่างมีสามเรื่อง คือ ชนชาติอิสราเอลทั้งหมดพระเจ้าได้ทรงช่วยให้รอดพ้นจากประเทศอียิปต์มาได้แล้ว แต่ก็มีชาวอิสราเอลจำนวนมากไม่เชื่อฟังพระเจ้า จึงถูกทำลายในถิ่นทุรกันดาร แม้แต่ทูตสวรรค์ครั้งหนึ่งทำตัวเสมอกับพระเจ้า ก็ยังต้องถูกทำโทษอย่างรุนแรง อีกประการหนึ่งแม้ว่าเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์เมืองสำคัญ ก็ต้องถูกทำลายลงเพราะการกระทำชั่วของพวกเขา (5-7)

คนสอนผิด ๆ เหล่านี้เต็มไปด้วยตัณหาราคะ และขาดความยำเกรงพระเจ้า พวกเขาหมิ่นประมาทพระเจ้าและทูตสวรรค์ของพระองค์ ถึงแม้ทูตสวรรค์ ชื่อมีคาเอล มีความเป็นอยู่สูงสุดในบรรดาทูตสวรรค์ ท่านก็ไม่กล่าวก้าวร้าวต่อมารเลย เพราะท่านจะไม่นำเอาอำนาจที่เป็นของพระเจ้ามาใช้เป็น

อำนาจของท่าน (8-9 เรื่องมีคาเอลนี้นำมาจากหนังสือเล่มหนึ่งซึ่งบันทึกประวัติศาสตร์บางเรื่อง แต่ไม่ได้อยู่ในพระคัมภีร์ของเรา)

พวกคนสอนผิดเหล่านี้ไม่ได้เข้าใจถึงจิตวิญญาณเลย เขาจึงกระทำเหมือนสัตว์ เนื่องจากสัญชาตญาณฝ่ายโลกนี้ของเขา เขามีความอิจฉาริษยาเหมือนคาอิน มีความโลภเหมือนบาลาอัม และมีความเป็นกบฏเหมือนโคราห์ (10-11, ดูปฐมกาล 4:3-8, กันดารวิถี 22:1-25:9, 16:1-50) พวกเขากินเลี้ยงสังสรรค์กันอย่างน่าอับอาย พวกเขาไม่มีประโยชน์เป็นเหมือนเมฆไม่มีน้ำ เหมือนต้นไม้ไม่มีผล เขาควบคุมตนเองไม่ได้ แต่เป็นเหมือนคลื่นจัดซัดไปซัดมา ดาวที่พลัดออกไปนอกวงโคจรหายจากสายตาไปในความมืดฉันใด เขาก็จะตกในความมืดแห่งการทรงพิพากษาฉันนั้น (12-13)

คำพยากรณ์ของเอโนคทำให้มั่นใจในการพิพากษาคนที่ชั่วช้าเช่นนั้น (14-16 คำพยากรณ์โดยเอโนคนี้ อยู่ในหนังสือเล่มหนึ่งซึ่งไม่ได้อยู่ในพระคัมภีร์ของเรา)

หนุนกำลังใจผู้เชื่อที่แท้จริง (17-25)

พวกอัครทูตของพระเยซูได้เตือนไว้แล้วว่า คนชั่วจะปรากฏในคริสตจักร เพื่อชักนำคริสเตียนให้หลงผิด คนเหลวไหลเหล่านี้ทำให้คริสตจักรต้องแตกแยกออกเป็นหมู่เป็นคณะ (17-18) ทางที่จะต่อต้านพวกนี้คือหมั่นศึกษาพระวจนะให้มากขึ้น อธิษฐานอย่างร้อนรนจริงใจ รักพระเจ้าสุดจิตสุดใจ พยายามชักจูงคนที่ยุ่งเหยิงเนื่องด้วยผู้สอนเท็จให้ได้ฟื้นฟูความศรัทธาของเขา และประการสุดท้ายคือรักษาชีวิตของตนเองให้บริสุทธิ์หมดจด (20-23) พระเจ้าได้ทรงคุ้มครองรักษาบรรดาบุตรของพระองค์ท่ามกลางสิ่งแวดล้อมที่เต็มไปด้วยความชั่วช้า ฉะนั้นจงน้อมถ่อมใจลงสรรเสริญพระบิดาเจ้าเถิด (24-25)

วิวรณ์

เหตุที่เขียนพระธรรมวิวรณ์

ในสมัย ค.ศ.62-68 ซึ่งเป็นตอนหลังสมัยจอมจักรพรรดิเนโรบรรดาคริสเตียนทั่วมหาจักรพรรดิโรมถูกข่มเหงอย่างรุนแรงทารุณ (สมัยนี้ซึ่งเปาโลและเปโตรถูกประหารชีวิต) เมื่อเนโรสิ้นชีวิตลง การข่มเหงก็ค่อยเบาบางลงจนสงบ ไม่ช้าก็เกิดขึ้นอีก และยิ่งร้ายแรงกว่าคราวก่อนเสียด้วยซ้ำ นั่นคือสมัยจอมจักรพรรดิโดมิเชียน (ค.ศ.81-96) บรรดาคริสตจักรถูกกดขี่อย่างแสนสาหัส คริสเตียนถูกฆ่าตายบ้างถูกทรมานบ้างถูกใช้เป็นทาสในเหมืองแร่บ้าง ดูเหมือนว่าคนที่มีอำนาจปกครองล้วนแต่ชั่วทั้งสิ้น ส่วนคนดีได้รับการกดขี่ข่มเหงตลอดเวลา รัฐบาลบังคับให้นมัสการจอมจักรพรรดิ เมื่อพวกคริสเตียนปฏิเสธจึงได้รับการเคี่ยวเข็ญมากยิ่งขึ้น

คริสเตียนหลายคนชักจะท้อถอยเสียแล้ว เพราะไม่เห็นพระเจ้ายื่นพระหัตถ์ห้ามปรามทางโรมหรือช่วยพวกคริสเตียนให้พ้นการชั่วร้ายเหล่านี้แต่ประการใด สถานการณ์อย่างนี้แหละซึ่งเป็นเหตุให้อัครทูตยอห์นเขียนพระธรรมวิวรณ์ เพื่อตักเตือนและให้กำลังใจแก่พวกคริสเตียนไว้

ท่านยอห์นถูกส่งไปทำงานเป็นเชลยที่เกาะพัทโม ซึ่งอยู่ใกล้เมืองเอเฟซัส (1:9) ที่นั่นท่านได้ฝันเห็นนิมิตหลายอย่าง ซึ่งเล็งเห็นสถานการณ์ของคริสตจักรทั้งในสมัยนั้นและในอนาคต โดยเฉพาะเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นเมื่อวันยิ่งใหญ่ของพระเยซูคริสต์ใกล้จะถึงแล้ว คือวันที่พระเยซูจะเสด็จกลับมาตั้งแผ่นดินของพระองค์ด้วยอำนาจและสง่าราศี เขียนเสร็จแล้ว ท่านได้ส่งหนังสือเล่มนี้ไปยังคริสตจักรต่าง ๆ ในแคว้นอาเซีย

ลักษณะของพระธรรมวิวรณ์

พระธรรมวิวรณ์ไม่เหมือนหนังสืออื่น ๆ ในพระคัมภีร์ใหม่ ในเล่มนี้พระเจ้าได้ทรงสำแดงพระดำริของพระองค์โดยให้ผู้เขียนเห็นนิมิตต่าง ๆ จากพวกเทพวิญญาณ สิ่งที่เห็นนั้นล้วนแต่ผิดปกติแปลกประหลาดที่สุด จนเราไม่สามารถวาดภาพมันได้ แต่นั่นไม่สำคัญเท่าไรนัก เพราะความประสงค์ของผู้เขียนไม่ใช่เพื่อให้เราวาดทรรศนียภาพ แต่ให้เราเข้าใจความหมายที่พระองค์จะทรงแจ้งให้ แต่ละนิมิตนั้นไม่จำเป็นต้องเข้ากันกับนิมิตอื่นก็ได้ เพราะแต่ละภาพทรงใช้ชี้แจงเรื่องเดียวเท่านั้น นิมิตต่อไปอาจชี้แจงอีกเรื่องหนึ่งก็ได้ ไม่จำเป็นต้องเข้ารูปของนิมิตก่อน แล้วก็ไม่จำเป็นต้องเรียงลำดับเวลาด้วย

การตีความหมายของหนังสือเล่มนี้

ตั้งแต่สมัยท่านยอห์นเป็นต้นมาจนถึงสมัยปัจจุบันนี้ นักศึกษาพระคัมภีร์ตีความหมายพระธรรมวิวรณ์ไม่เหมือนกัน บางคนเห็นว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับสมัยยอห์นทั้งนั้น ส่วนคนอื่นเห็นตรงกันข้ามบอกว่าทั้งหมดต้องเกี่ยวกับอนาคต บ้างก็กล่าวว่าหนังสือทั้งเล่มเป็นเพียงประวัติศาสตร์ของคริสตจักรตั้งแต่สมัยยอห์นถึงสมัยสุดท้ายของโลก แต่ก็ยังมีคนคิดตรงกันข้ามอีกว่า ไม่เกี่ยวกับประวัติศาสตร์หรือพฤติการณ์ใด ๆ แต่เป็นการสำแดงพระลักษณะของพระเจ้าเท่านั้น ในเมื่อคนสำคัญ ๆ ในคริสตจักรทุกยุคทุกสมัยมีความคิดเห็นไม่เหมือนกัน ก็จำเป็นที่เราจะต้องพิจารณาอย่างดี ไม่กล่าวร้ายผู้อื่นที่มีความคิดเห็นไม่เหมือนเรา แต่ตั้งใจแสวงหาคำสอนจากพระเจ้า ซึ่งย่อมมีผลประโยชน์ในชีวิตคริสเตียนของเรา

อย่างไรก็ตามยังมีบางสิ่งบางอย่างที่เราจะแน่ใจได้ ข้อที่สำคัญคือ พระธรรมนี้มิใช่คู่มือมีไว้สำหรับเล่นลับสมอง ไม่ได้เขียนสำหรับคริสเตียนสบาย ๆ ที่มีเวลาว่างสำหรับไว้เล่นทดลองเชาว์ แต่ได้เขียนสำหรับคริสเตียนที่ถูกข่มเหงอย่างร้ายแรงมาก ไม่รู้จะหลบไปหาความสงบที่ไหน ตัวอย่างต่าง ๆ แม้เกี่ยวกับสมัยจักรพรรดิโรมก็จริง แต่มีหลักปฏิบัติเหมาะสำหรับคริสเตียนทุกชาติทุกสมัย โดยเฉพาะคริสเตียนเหล่านั้นที่ได้รับการเคี่ยวเข็ญเนื่องจากความเชื่อของเขา เมื่อคนเหล่านี้อ่านหนังสือวิวรณ์เขาจะมีกำลังใจมากขึ้นแน่นอน เขาจะเห็นว่าการอดทนของเขาไม่ได้เปล่าประโยชน์ พระเยซูที่เขารับใช้นั้น ยังเป็นพระผู้เป็นเจ้าเหนืออำนาจทั้งหมด สักวันหนึ่งจะทรงปราบปรามศัตรูให้ราบคาบ และขึ้นครองโลกตามโครงการของพระเจ้า

คริสตจักรไม่เคยแพ้มารซาตาน แม้ว่ามันอาจจะฆ่าคริสเตียนได้ก็ตาม แต่ความตายไม่มีอำนาจเหนือเขา พระเยซูชนะอย่างไร เขาก็จะชนะอย่างนั้น ในที่สุดความชั่วร้ายทุกอย่างต้องถูกปราบลง ด้วยฤทธานุภาพอันเกรียงไกร เมื่อพระเยซูคริสต์จะเสด็จกลับมาประหารคนชั่ว และทรงโปรดยกย่องศิษย์ของพระองค์ให้ขึ้นครองด้วยกันกับพระองค์ นิมิตต่าง ๆ ในหนังสือวิวรณ์ คงมีความหมายเต็มเปี่ยมในวาระสุดท้ายนั้นก็จริง แต่ไม่ว่ายุคไหน ทุกคนที่ทนการยากเข็ญเพื่อพระเยซูจะเห็นว่า นิมิตเหล่านี้มีความหมายสำหรับเขาโดยแท้

หัวข้อ

1:1-20	คำนำและนิมิตเห็นบุตรมนุษย์
2:1-3:22	จดหมายถึงคริสตจักรทั้งเจ็ด
4:1-5:14	นิมิตเห็นสวรรค์
6:1-8:5	ตราทั้งเจ็ด

8:6-11:19	แตรทั้งเจ็ด
12:1-14:20	นิมิตอื่น ๆ เกี่ยวกับการต่อสู้และการชนะ
15:1-16:21	ขันทั้งเจ็ด
17:1-19:5	กรุงบาบิโลนมหานคร
19:6-20:15	ชัยชนะแห่งพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่
21:1-22:5	ท้องฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่
22:6-21	คำเตือนตอนสุดท้าย

1:1-20 คำนำและนิมิตเห็นบุตรมนุษย์

คำคำนับคริสตจักรทั้งเจ็ด (1:1-8)

คำชี้แจงเหล่านี้มากจากพระเจ้า และพระองค์ทรงสำแดงความหมายให้ท่านยอห์น โดยผ่านทูตสวรรค์องค์หนึ่งเมื่อท่านได้รับคำชี้แจงสำแดงทั้งหมดเสร็จแล้ว ก็จะต้องส่งต่อไปถึงคริสตจักรต่าง ๆ ในแคว้นอาเซียเพราะในเรื่องนี้บันทึกเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นกับเขาเหล่านั้นในไม่ช้า (1:1-3)

ท่านยอห์นชูกำลังใจคริสเตียน โดยอ้างถึงพระเจ้าผู้ทรงเป็นสามภาค พระบิดาทรงอยู่นิรันดร์ไม่รู้ตาย พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทราบทุกอย่างเฝ้าทูลพระเจ้าแทนคริสเตียนเสมอ และพระบุตรมีความอดทนซื่อสัตย์ท่ามกลางการใส่ร้ายกีดขวาง พระองค์ยังเป็นผู้สูงสุด มีอำนาจเหนือกษัตริย์ทั้งหลายรวมทั้งจอมจักรพรรดิโรมด้วย ถ้าแม้ว่าในโลกนี้คริสเตียนต้องอยู่อย่างลำบากยากเข็ญ แต่เขายังได้อยู่ในราชอาณาจักรพระเจ้า มีตำแหน่งเป็นปุโรหิตเข้าเฝ้าพระองค์ได้เสมอ (4-6 นิมิตในหนังสือวิวรณ์มีหลายภาพที่ประกอบด้วย "เจ็ด" อย่าง มีความหมายว่า ครบบริบูรณ์หรือเต็มหน่วย)

ชัยชนะของพระเยซูยังไม่ปรากฏให้โลกเห็น แต่สักวันหนึ่งพระองค์จะเสด็จกลับมา เวลานั้นศัตรูของพระองค์จะต้องยอมรับว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้สูงสุด ผู้ไม่มีการเริ่มต้นและไม่มีการสิ้นสุด พระองค์ทรงอยู่นิรันดร์ไม่มีอะไรก่อนหรือหลังพระองค์ เหมือนกับในภาษากรีกไม่มีตัวอักษรก่อนตัวอัลฟา ซึ่งเป็นตัวต้น และไม่มีตัวอักษรหลังตัว โอเมกา ซึ่งเป็นตัวสุดท้าย (7-8)

นิมิตเห็นบุตรมนุษย์ (1:9-20)

วันอาทิตย์วันหนึ่ง ท่านยอห์นได้เคลิ้มไปเห็นนิมิตที่บันทึกไว้เหล่านี้ แล้วจะส่งถึงคริสตจักรเจ็ดแห่ง ซึ่งอาจเป็นศูนย์เจ็ดแห่งให้ส่งข่าวไปยังคริสตจักรอื่น ๆ ทั่วแคว้นอาเซีย (9-11)

นิมิตแรกที่ยอห์นเห็นคือ พระเยซูคริสต์ทรงยืนในท่ามกลางคริสตจักรทั้งเจ็ด (ข้อ 20 กล่าวว่าคันประทีปเจ็ดคันและดวงดาวเจ็ดดวงหมายถึงคริสตจักรทั้งเจ็ด) เครื่องทรงของพระองค์แสดงถึงความ

สง่างามศักดิ์ศรีความเกรียงไกร ความรอบรู้สรรพสิ่ง และความมีอำนาจสูงสุดของพระองค์ (12-15) พระผู้ยิ่งใหญ่นี้แหละ ได้ทรงปกปักรักษาคริสตจักรที่ถูกข่มเหงรังแกเหล่านี้ไว้ในพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์ แต่ในเวลาเดียวกันพระองค์อาจใช้ดาบลงโทษผู้ที่ปล่อยปละละเลยต่อความบาป (16)

เมื่อท่านได้เห็นภาพของพระคริสต์ ผู้ทรงมีมหิทธิฤทธิ์อันหาผู้ใดเปรียบไม่ได้ ก็ล้มลงเหมือนถูกฟ้าผ่า แต่พระองค์ทรงเพิ่มพูนกำลังให้ท่านและตรัสต่อไปว่าไม่ต้องกลัวการข่มเหง แม้จะถูกฆ่าตายก็ไม่ต้องกลัวเลยเพราะพระองค์เสด็จเข้าแดนมรณาชนะความตายแล้ว (17-19) ในนิมิตนี้นอกจากคันประทีปกับดวงดาวเป็นสัญลักษณ์ของคริสตจักร ก็ยังมีสัญลักษณ์อีกอย่างหนึ่งคือ ทูตสวรรค์เจ็ดองค์ (20)

2:1-3:22 จดหมายถึงคริสตจักรทั้งเจ็ด

จดหมายเจ็ดฉบับนี้ ทำให้เราทราบเรื่องสถานการณ์ของคริสตจักรในเอเซียไมเนอร์สมัยราว ๆ ค.ศ.80-100 ซึ่งเป็นสมัยหลังการก่อตั้งคริสตจักรเหล่านี้ประมาณ 30 ถึง 50 ปี (ดูกิจการ 16:6-10, 18:19-20, 18:24-19:10, 20:13-38) คริสเตียนถูกล่อลวงเรื่อย ๆ ให้เข้าร่วมในพิธีต่าง ๆ ซึ่งประชาชนปฏิบัติโดยทั่วไปในการกินเลี้ยงไหว้รูปเคารพจอมจักรพรรดิ ในการเลี้ยงเหล่านี้เขามักปล่อยตัวประพฤติปราศจากยางอาย เมื่อพวกคริสเตียนไม่ยอมทำตามเขา ก็ได้รับการข่มเหงรังแก คริสตจักรยังได้รับการลำบากอีกทางหนึ่ง โดยบางคนแทรกเข้าคริสตจักร นำเอาบางสิ่งบางอย่างจากศาสนาประจำชาติ ปะปนกับการปฏิบัติของคริสเตียน

แบบฟอร์มการเขียนจดหมายเจ็ดฉบับนี้คล้ายคลึงกันคือ เริ่มต้นด้วยคำนำ ต่อไปก็มีพระนามพระเยซูอย่างหนึ่ง ซึ่งคัดเอามาจากพระลักษณะของพระองค์ดังกล่าวไว้ใน 1:12-16 ต่อไปก็มีคำชมเชยหรือคำติเตียนเกี่ยวกับสภาพของคริสตจักร มีคำแนะนำตักเตือน คำหนุนน้ำใจ และคำสัญญา ถึงแม้ท่านเขียนจดหมายเหล่านี้ฝากถึงคริสตจักรในเอเซียไมเนอร์ แต่คำกล่าวของท่านเหมาะสำหรับคริสตจักรทุกสมัย ดังนั้นท่านได้ลงไว้ทุกฉบับว่า “ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลาย”

ถึงคริสตจักรเมืองเอเฟซัส (2:1-7)

คริสตจักรเมืองเอเฟซัสได้ถูกพวกสอนผิด ๆ ต่าง ๆ รบกวนตั้งแต่ไหนแต่ไรมาแล้ว (เช่นจดหมาย 1 และ 2 ทิโมธี กับ 1, 2 และ 3 ยอห์น เขียนเพื่อต่อต้านการสอนผิด ๆ ที่เมืองเอเฟซัส ดูกิจการ 20:17, 29-30 ด้วย) ในขณะที่ท่านยอห์นเขียนอยู่นี้ ก็ได้รับการรบกวนจากพวกนิโคลาอีไทที่ได้ปลอมตัวว่าเป็นอัครทูตและสอนผิด ๆ ว่า ถ้าคริสเตียนได้รับไถ่ให้เป็นอิสระแล้ว ก็ไม่ต้องมีการยับยั้งชั่งใจประการใดเลย จะเข้าร่วมการกินเลี้ยงของรูปเคารพก็ได้ แม้จะปล่อยตนไปล่วงประเวณีก็ไม่เป็นไร

คริสตจักรเมืองเอเฟซัสได้ยืนหยัดต่อต้านการสอนผิด ๆ นี้ (2:1-4) น่าเสียใจการที่เขาต้องต่อสู้เพื่อความจริง ทำให้เขากลายเป็นคนแข็งกระด้างไป ไม่มีความร่าเริงตามควร ความรักค่อย ๆ เยือกเย็นลง พระเยซูจึงตักเตือนให้กลับร้อนรนรักพระเจ้าดังเดิม มิฉะนั้นพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงมีอำนาจสูงสุดและเด็ดขาดอาจจะลงโทษคริสตจักร โดยยับยั้งไม่ให้ดำรงชีวิตอยู่ต่อไปได้ หมายความว่าถ้าคริสตจักรขาดความรัก จะค่อย ๆ สลายตัวไปจนในที่สุดจะไม่มีคริสตจักรอีกต่อไป (5-6) ส่วนคนที่กลับทำตามที่พระองค์ทรงสั่งจะเป็นผู้ชนะ ในโลกหน้าเขาจะได้ชีวิตที่สมบูรณ์รื่นรมย์แช่มชื่นตลอดไป (7)

ถึงคริสตจักรเมืองสเมอร์นา (2:8-11)

ฝ่ายโลกนี้คริสเตียนชาวสเมอร์นายากจนแร้นแค้น แต่ฝ่ายจิตวิญญาณเขาร่ำรวยมาก ชาวยิวย่อมอ้างว่าเขาเป็นพลไพร่ของพระเจ้า แต่ที่เมืองสเมอร์นาพิสูจน์ว่าเขาไม่อยู่ฝ่ายพระเจ้าเลย แต่อยู่ฝ่ายมารซาตานต่างหากเพราะเขาข่มเหงใส่ร้ายพวกคริสเตียนเสมอ (8-9) ในไม่ช้าพวกคริสเตียนจะได้รับการข่มเหงร้ายแรงยิ่งกว่านี้อีก เพราะทางโรมจะโจมตีเขาอย่างทารุณชั่วระยะหนึ่ง จนเขาถูกฉุดลากไปติดคุกบ้าง ถูกตัดหัวบ้าง อย่างไรก็ตามพระเยซูจะไม่ละทิ้งเขาไว้ พระองค์ผู้ทรงชนะความตายโดยฟื้นขึ้นมาอีก ก็จะทรงช่วยให้เขาชนะเช่นเดียวกัน และมีชีวิตตลอดไปโดยไม่รู้ดับ (10-11)

ถึงคริสตจักรเมืองเปอร์กามัม (2:12-17)

คริสตจักรเมืองเปอร์กามัมได้รับความลำบาก เพราะเมืองเปอร์กามัมเป็นศูนย์เผยแพร่ลัทธินมัสการจอมจักรพรรดิทั่วแคว้นอาเซีย พระเยซูจึงเปรียบเมืองนั้นเหมือนสำนักงานใหญ่ของมารซาตาน น่าสรรเสริญที่คริสเตียนส่วนมากไม่ได้พ่ายแพ้ต่อการทดลองแบบนี้ ถึงแม้คนหนึ่งชื่อ อันทีพาถูกประหารชีวิต พวกเขาก็ยืนกรานอยู่ (12-13)

ความทุกข์ลำบากไม่อาจทำลายคริสตจักรได้ มารจึงเปลี่ยนชั้นเชิงพวกนิโคลาอีไทที่ก่อการยุ่งยากในคริสตจักรเมืองเอเฟซัส ก็อุตส่าห์มายุ่งกับคริสตจักรเมืองเปอร์กามัมอีกด้วย การที่เขาชักนำคริสเตียนให้กินเลี้ยงรูปเคารพและล่วงประเวณี เขาก็ทำตามแบบบาลาอัมสมัยพระคัมภีร์เดิม (14-15 ดูกันดารวิถี 22:1-25:9, 31:16)

พระเยซูผู้ทรงถือดาบแห่งการพิพากษา จะจัดการกับบรรดาคนที่จะอะลุ่มอล่วยต่อคำสอนอันเทียมเท็จนั้น แต่คนที่ปฏิเสธไม่ยอมร่วมกินเลี้ยงรูปเคารพ พระเจ้าจะทรงโปรดให้เข้าร่วมในงานเลี้ยงของพระองค์ในสวรรค์ พระองค์จะทรงอวยพระพรเขาในทางพิเศษ ซึ่งไม่มีใครจะทราบนอกจากพระเจ้าและผู้รับ อาจเปรียบเหมือนธรรมเนียมสมัยนั้น เวลาคนได้รับเชิญไปงานเลี้ยงใหญ่ เขาได้รับหินขาวจากเจ้าภาพจารึกชื่อของผู้รับไว้เพื่อเป็นสิทธิ์ให้เข้างานเลี้ยงโดยไม่มีใครกล้าห้ามปรามได้เลย (16-17)

ถึงคริสตจักรเมืองธิราทิยา (2:18-29)

พระเจ้าผู้ได้ทรงทราบทรงเห็นสรรพสิ่งทั้งปวง ได้ทรงเห็นว่าคริสตจักรเมืองธิราทิยาเจริญก้าวหน้ามากไปเหมือนกัน (18-19) แต่มีข้อตำหนิข้อใหญ่คือ คำสอนที่สนับสนุนให้ร่วมกินเลี้ยงรูปเคารพอย่างเฮฮาซึ่งยั่วเย้าราคะตัณหาจนมีการล่วงประเวณีเกิดขึ้น ก็ได้แผ่มายังเมืองธิราทิยาด้วย ที่เมืองอื่น ๆ คนที่สอนแบบนี้เป็นผู้ชาย จึงเปรียบเหมือนบาลาอัมแต่ที่เมืองธิราทิยาคนสอนผิด ๆ เป็นผู้หญิง จึงเปรียบเหมือนนางกษัตริย์เยเซเบล ที่ได้ส่งเสริมศาสนาพระบาอัลในอิสราเอลเมื่อสมัยก่อน (20, 1 พงศ์กษัตริย์ 16:31-33, 2 พงศ์กษัตริย์ 9:22)

พระเจ้าได้ทรงเตือนเธอแล้ว แต่ไม่ได้ผล จึงทรงเตือนเป็นครั้งสุดท้ายว่าถ้าไม่กลับใจเสียใหม่ ทั้งเธอและพรรคพวกของเธอจะถูกลงโทษโดยเกิดเจ็บไข้ได้ป่วยบ้าง เป็นโรคร้ายแรงบ้าง หรืออาจถึงตายบ้าง ตามขนาดความบาปของแต่ละคน (21-23)

ส่วนคนที่ไม่ยอมแพ้ผู้สอนชั่วร้ายเหล่านี้ ก็จะได้รับบำเหน็จจากพระคริสต์ บำเหน็จนั้นคือให้อยู่ใกล้ชิดกับพระองค์ ทั้งจะครอบครองร่วมกับพระองค์ในวันใหญ่ยิ่งซึ่งจะมีมาภายหน้า กลางคืนอันมืดมนแห่งการทุกข์ยากจะล่วงเลยไป พระเยซูผู้ได้เปรียบเหมือนดาวประจำรุ่งแห่งยุคใหม่นั้น จะอยู่กับเขาตลอดไป (24-29 ดู 22:16)

ถึงคริสตจักรเมืองซาร์ดิส (3:1-6)

คริสตจักรเมืองซาร์ดิสได้ปรองดองเข้ากับศาสนาประจำชาติของจักรพรรดิโรม ผลที่สุดคริสตจักรไม่เพียงแต่ไม่เจริญเติบโต กลับซูบผอมอ่อนแอลงทุกวัน กำลังตายลงทุกที สมาชิกคริสตจักรนั้นเป็นคริสเตียนแต่ชื่อ ไม่มีชีวิตฝ่ายวิญญาณ พระเยซูผู้ทรงเป็นประมุขของคริสตจักรอยากจะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้อย่างบริบูรณ์ คริสตจักรจะได้มีชีวิตฟื้นฟูขึ้นใหม่ แต่เขาต้องตื่นตัวกลับใจเสียก่อน มิฉะนั้นแทนที่จะช่วยให้มีชีวิตใหม่ขึ้น พระองค์ก็จะลงโทษ (3:1-3)

ยังมีบางคนในคริสตจักร ที่ไม่ได้ตามสมาชิกส่วนใหญ่ในการปรองดองกับศาสนาเทียมเท็จนั้นเหมือนดังว่า พวกเล็กน้อยนี้ได้รักษาตนให้สะอาด ดังนั้นเขาจะมีส่วนด้วยกันกับพระคริสต์ในสง่าราศี ที่ยิ่งบริสุทธิ์ผุดผ่องมากกว่านี้อีก พระองค์เองจะเป็นผู้รับรองเขาเฉพาะพระพักตร์พระบิดาไม่มีใครสามารถใส่ร้ายหรือขับไล่เขาต่อไปได้อีกแล้ว (4-6)

ถึงคริสตจักรเมืองฟีลาเดลเฟีย (3:7-13)

ในคริสตจักรทั้งเจ็ด มีสองคริสตจักรเท่านั้นที่ไม่มีคำกล่าวต่อว่าเขา คือคริสตจักรสเมอร์นาและคริสตจักรฟีลาเดลเฟีย พวกหนึ่งยากจนมากอีกพวกหนึ่งมีสมาชิกน้อย ความทุกข์ลำบากทั้งสองแห่งเกิดจากพวกชาวยิวส่วนมาก

ตามพระคัมภีร์เดิมคนที่ "ถือลูกกุญแจแห่งดาวิด" มีสิทธิ์เด็ดขาดที่จะให้คนเข้าเมืองแห่งดาวิด คือกรุงเยรูซาเล็ม ในนิมิตนี้หมายถึงกรุงเยรูซาเล็มใหม่ คือแผ่นดินของพระเจ้านั่นเอง หมายความว่าพระเยซูเป็นผู้ที่เปิดทางให้ใคร ๆ เข้าแผ่นดินพระองค์ โดยไม่โปรดชาติหนึ่งชาติใดเป็นพิเศษ ชาวยิวเข้าใจว่าพวกเขาเท่านั้นที่เข้าแผ่นดินของพระองค์ได้ แต่คนอื่นเข้าไม่ได้ พระเยซูตรัสสอนตรงกันข้ามว่า ที่เมืองฟีลาเดลเฟียคริสตจักรเล็ก ๆ ที่ชาวยิวดูหมิ่นนั้นเป็นพลไพร่แท้ของพระองค์ พระเยซูเปิดทางให้แล้ว ชาวยิวไม่สามารถปิดไว้ได้เลย ถ้าชาวยิวจะเข้าแผ่นดินพระเจ้า ก็จะต้องถ่อมลงทำตามคริสเตียนคนต่างชาตินั้น (7-9)

พระเจ้าจะทรงพิพากษามนุษย์โลก แต่ในขณะเดียวกันก็จะทรงคุ้มครองรักษาบรรดาผู้เชื่อไว้ การเสด็จกลับมาของพระเยซูจะนำพระพรมาสู่เขา ถ้าเขาภักดีต่อพระองค์โดยไม่ย่อท้อ (10-11) ผู้ที่ชนะก็จะเป็นเหมือนเสาในพระวิหารของพระเจ้าในสวรรค์ หมายความว่าอยู่กับพระองค์อย่างถาวร เป็นของพระเจ้า เป็นของสวรรค์ และเป็นของพระผู้ไถ่คือพระเยซู (12-13)

ถึงคริสตจักรเมืองเลาดีเซีย (3:14-22)

เมืองเลาดีเซียเป็นศูนย์กลางการศึกษา การเมือง และการค้าขายในแคว้นนั้น ชาวเมืองนี้ส่วนมากมีอันจะกิน อยู่กันอย่างสุขสบาย ทำให้เกิดนิสัยถือตัวว่าดีเพียงพอแล้ว ไม่ขาดสิ่งใดเลย น่าเสียใจที่คริสเตียนชาวเลาดีเซียติดนิสัยนี้ด้วย ถึงแม้คริสตจักรในเมืองนี้ไม่ได้เกี่ยวข้องกับการกินเลี้ยงรูปเคารพ ไม่มีการล่วงประเวณี ไม่มีพวกยุ่งสอนผิด ๆ เหมือนคริสตจักรอื่น ๆ แต่พระองค์ทรงต่อว่าคริสตจักรนี้แรงกว่าเพื่อน

เมื่อพวกเขาร่ำรวยแล้ว ก็อวดตัวนึกว่าสมบูรณ์ดีเลิศแล้ว เขาทำเหมือนไม่ต้องพึ่งพระเจ้า คิดว่าตนเองรอบรู้ทุกอย่าง เขาทำทุกสิ่งได้โดยไม่ต้องพึ่งพาอาศัยใคร พระเยซูจึงเตือนเขาให้จำไว้ว่า พระองค์เป็นเบื้องต้นแห่งสรรพสิ่งทั้งปวง พระองค์มีอำนาจเหนือสิ่งเหล่านั้น พวกเขาคิดแต่ฝ่ายโลก แต่พระเยซูทรงดูฝ่ายวิญญาณ จึงตรัสว่าอยากจะคายออกจากปากเสีย เขาไม่เย็นไม่ร้อน ยังไม่ทิ้งพระเจ้า แต่ไม่รู้สึกอายที่สภาพฝ่ายวิญญาณโทรมเหมือนคนบาป ถ้าเย็นชืดทีเดียวรู้ว่าผิดก็มีทางแก้ได้ ถ้าร้อนรนเพื่อพระเจ้าก็ยิ่งเป็นการดี แต่เมื่ออยู่อย่างเฉื่อยชาแบบนี้แก้ยาก (14-16) พระองค์จึงใคร่จะให้พวกเขากลับใจเสียใหม่ เลิกพึ่งฝ่ายโลก ไปขอจากพระเจ้า จิตวิญญาณจะได้ร่ำรวยสวยงามและมีสุขภาพดี (17-19)

ถึงแม้ว่าพระเยซูทรงเสียพระทัยในคริสตจักรนี้มาก แต่ก็ยังทรงรักคริสเตียนทุกคน คริสเตียนบางคนคงไม่ฟังคำตักเตือนของพระองค์แต่พระองค์ทรงเรียกร้องอยู่เรื่อย หากมีสักกี่คนรับคำเตือนและขอเชิญพระองค์เข้าไปในชีวิตของเขา ถ้าเขาต้อนรับพระองค์มาปกครองในชีวิตของเขาในโลกนี้ พระองค์จะต้อนรับเขาร่วมปกครองกับพระองค์ในโลกหน้า (20-22)

4:1-5:14 นิมิตเห็นสวรรค์

นิมิตเห็นพระที่นั่ง (4:1-11)

ในนิมิตต่อไปท่านยอห์นได้ขึ้นสวรรค์ เพื่อเห็นเหตุการณ์ต่าง ๆ ตามที่พระเจ้าทรงเห็น ซึ่งไม่เหมือนที่มนุษย์เราเห็นในโลกนี้ เพราะเราดูแต่ผิวเผินเท่านั้น ก่อนที่ท่านจะทราบเหตุการณ์ล่วงหน้า ก็จำเป็นที่ท่านต้องเข้าใจเรื่องพระผู้ใหญ่ยิ่งบ้าง ผู้ทรงประทับในสง่าราศีอันหรูหรามหึมาเหลือจะพรรณนาได้ (4:1-3)

ไม่มีใครสามารถเข้าใกล้พระเจ้าผู้บริสุทธิ์ได้ แม้จะข้ามลานหน้าพระที่นั่งก็ข้ามไม่ได้ ลานนั้นเปรียบเสมือนทะเลแก้วผลึก มีฟ้าแลบฟ้าร้องและเสียงต่าง ๆ ดังออกจากพระที่นั่ง ส่วนตรงหน้าพระที่นั่งนั้นคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงรอบรู้เห็นทุกอย่างถัดไปจากนั้นก็มีสัตว์สี่ตัวรอบพระที่นั่ง เข้าใจว่าเป็นเครูบเหมือนที่กล่าวถึงในพระคัมภีร์เดิมบ่อยครั้งว่าเป็นเทพวิญญาณที่เฝ้าพระที่นั่งของพระเจ้า ถัดออกไปอีกก็มีพวกเทพวิญญาณอีกวงหนึ่ง ซึ่งในนิมิตเรียกว่า ผู้อาวุโสยี่สิบสี่คน (4-8)

นิมิตคงมีความหมายว่า สิ่งทั้งหลายที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นทั่วสากลจักรวาล ได้ร่วมกันสรรเสริญพระผู้ทรงสร้างผู้ทรงยิ่งใหญ่ ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ภายใต้อำนาจของพระเจ้า ประชาชนของพระองค์จึงไม่ต้องกลัวบรรดาศัตรูที่ทำร้ายเขา แต่ควรยึดมั่นในฤทธิ์เดชและพระปัญญาของพระองค์ (9-11)

นิมิตเห็นพระเมษโปดก (5:11-14)

ที่พระหัตถ์ของพระเจ้ามีหนังสือม้วนหนึ่ง ซึ่งคนบันทึกเหตุการณ์ล่วงหน้า ที่พระองค์จะทรงเผยให้ท่านยอห์นทราบสมัยนั้นเอกสารสำคัญทุกม้วนต้องติดตราไว้ ไม่มีคนแกะตราได้นอกจากผู้ที่มีสิทธิ์ (ตรานี้เหมือนครั้งที่ไปไปรษณีย์ใช้ติดบนห่อของสัมภาระที่สำคัญ) ในเรื่องเฉพาะหน้านี้ ผู้ที่จะเปิดตราคลี่ม้วนหนังสือ ต้องเป็นผู้สมควรรับสิทธิ์จากพระเจ้าผู้ทรงบริสุทธิ์ ทั้งต้องเป็นเจ้าแห่งประวัติศาสตร์โลกด้วย ท่านยอห์นหาทั่วฟ้าสวรรค์และสากลจักรวาล ไม่พบแม้แต่สักคนหนึ่งที่สามารถเปิดคลี่ม้วนได้ท่านจึงร้องไห้ เพราะโครงการของพระเจ้าต้องปิดบังไว้ตลอดไป (5:1-4)

ทันใดนั้นเองก็เห็นผู้หนึ่งที่สมควรคลี่ม้วนคือ พระเยซูคริสต์เจ้า พระเมสสิยาห์จากวงศ์ตระกูลกษัตริย์ดาวิด พระองค์ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงฤทธิ์สูงสุด (เขาเจ็ดเขา) และทรงรอบรู้สารพัดทุกสิ่ง (ตาเจ็ดดวง) แต่ความสมควรที่จะแกะตราคลี่ม้วนได้สืบเนื่องจากการที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน สิงห์แห่งตระกูลยูดายอมเป็นพระเมษโปดกของพระเจ้า คือเป็นลูกแกะที่ถวายบูชาพระเจ้า (5-6) เมื่อพระคริสต์รับม้วนหนังสือจากพระบิดา พวกสัตว์และผู้อาวุโสได้ร้องสรรเสริญอีกครั้งหนึ่ง การทรงสิ้นพระชนม์ของพระเยซูไม่เพียงเป็นสาเหตุแห่งการไถ่บาปเท่านั้นแต่เป็นสาเหตุแห่งชัยชนะ ที่พระองค์จะมีเวลาเสด็จกลับมาตั้งแผ่นดินของพระองค์ คนที่พระองค์ทรงไถ่ไว้ก็จะร่วมในการปกครองนั้น (7-10)

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงสร้างทั่วท้องฟ้าและสากลจักรวาล ได้ร่วมสรรเสริญพระเยซูพระผู้ไถ่ (11-14) ในบทที่ 4 ได้สรรเสริญพระเจ้าเพราะเป็นพระผู้สร้าง ในบทที่ 5 ได้สรรเสริญเพราะเป็นพระผู้ไถ่

6:1-8:5 ตราทั้งเจ็ด

ตราทั้งเจ็ด (6:1-8:5) แตรทั้งเจ็ด (8:6-11:19) และขันทั้งเจ็ด (15:1-16:21) เป็นนิมิตสามชุดแสดงถึงการพิพากษาลงโทษของพระเจ้าต่อมนุษย์โลก ในนิมิตสามชุดนี้มีบางสิ่งบางอย่างคล้ายกัน ประกอบด้วยเจ็ดขั้น สองชุดแรกมีวรรคก่อนขั้นสุดท้าย คล้ายกับพระองค์ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ ไม่ประสงค์ให้มนุษย์ต้องพินาศไป แต่ปรารถนาที่จะให้กลับใจเสียใหม่ อย่างไรก็ตามพระองค์จะอดกลั้นพระทัยไว้ตลอดไปเป็นนิตย์นั้นมิได้ สักวันหนึ่งการพิพากษาอันใหญ่หลวงมหึมาครั้งสุดท้ายนั้น ต้องลงมาสู่มนุษย์เป็นแน่ (ดูโรม 2:2-6, 2 เปโตร 3:8-10) ลักษณะการพิพากษาซึ่งพระเยซูคริสต์ทรงกล่าวไว้ในมัทธิว 24:3-31 ได้บรรยายอย่างละเอียดในนิมิตสามชุดนี้

ในพระคัมภีร์การทำนายถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นล่วงหน้า ไม่ได้กล่าวถึงวันเวลาโดยตรงว่าจะเกิดขึ้นตรงกับปีไหนวันไหน เพียงแต่กล่าวว่าจะมีเหตุการณ์เกิดขึ้น ต่อไปก็มีเหตุการณ์อย่างอื่นแต่ไม่ได้กล่าว “ต่อไป” นั้นหมายความว่า “ต่อไปทันที” หรือ “ต่อไปอีกกี่ร้อยกี่พันปี” ทั้งนี้เพราะผู้พยากรณ์เห็นเหตุการณ์เหมือนที่พระเจ้าทรงเห็น และพระองค์ไม่นับเวลาเหมือนมนุษย์นับ ไม่ว่าอดีต ปัจจุบัน หรืออนาคต ก็ปรากฏต่อพระพักตร์พระองค์เสมอ พระองค์ไม่ถูกจำกัดด้วยเวลา (2 เปโตร 3:8) ฉะนั้นพระคัมภีร์ไม่เคยกล่าวอย่างเจาะจงว่า พระเยซูจะเสด็จกลับมาตรงกับวันไหน “วันนั้น โมงนั้น ไม่มีใครรู้...รู้แต่พระบิดาองค์เดียว” (มาระโก 13:32) “ไม่ใช่ธุระของท่านที่จะรู้เวลาและวาระซึ่งพระบิดาได้ทรงกำหนดไว้” (กิจการ 1:7)

การทรงทำนายถึงเหตุการณ์ซึ่งจะเกิดขึ้นล่วงหน้านี้ ไม่ใช่เพื่อจะให้รู้รายละเอียดของประวัติศาสตร์โลกไว้ล่วงหน้า แต่เพื่อจะให้มีกำลังใจกล้ายืนมั่นเพื่อพระองค์ ตลอดจนดำเนินชีวิต

ปราศจากมลทิน จะได้ไม่ละอายเมื่อพระองค์เสด็จกลับมาพิพากษาโลก “ถ้าคนชอบธรรมจะรอดพ้นไปได้อย่างยากเย็นแล้ว คนที่ไม่เคารพพระเจ้าและคนบาปจะไปอยู่ที่ไหนเหตุฉะนั้นขอให้คนทั้งหลายที่ทนทุกข์ทรมานตามพระประสงค์ของพระเจ้าจงประพฤติชอบ และฝากวิญญาณจิตของตนไว้กับพระองค์พระผู้สร้างผู้เที่ยงธรรมนั้นเถิด” (1 เปโตร 4:18-19)

คนที่ศึกษาดูคำพยากรณ์เรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูควรจำไว้เสมอว่า คนเหล่านั้นที่ศึกษาดูคำพยากรณ์เรื่องการเสด็จมาครั้งที่หนึ่ง (คือการประสูติ) คิดผิดแทบทุกคน ถึงแม้เป็นศาสนาจารย์และเป็นคนที่รักพระเจ้ามากหลายคน เขาก็เข้าใจผิดเรื่องการเสด็จมาบังเกิดในโลกนี้ จนไม่รู้ว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ (ยอห์น 1:45-46, 5:39-40) นี่เป็นข้อเตือนว่า ไม่ควรพยายามตีความหมายละเอียดเกินไปหรือตรงตัวเกินไป เพราะในวันข้างหน้านั้นอาจปรากฏว่า คำนั้นเป็นเพียงสำนวนพูดหรือคำเปรียบเทียบก็ได้

แกะตราดวงที่หนึ่งถึงดวงที่หก (6:1-17)

วิธีติดตราหนังสือม้วนนี้แปลกหน่อย เวลาคลี่ม้วนจึงต้องแกะตราดวงแรกคลี่เพียงช่วงหนึ่ง พอเผยเรื่องนั้น ก็แกะตราดวงที่สองคลี่อีกช่วงหนึ่งเผยเรื่องที่สอง ทำแบบนี้จนแกะตราทั้งเจ็ดดวงและคลี่หนังสือทั้งหมดอีกอย่างหนึ่งเมื่อยอห์นเห็นพระเยซูแกะตราเริ่มคลี่ม้วน แทนที่จะได้ยินเสียงบรรยาย ก็ได้เห็นนิมิตอีก

เวลาแกะตราสี่ดวงแรก ยอห์นได้เห็นม้าสี่ตัว ตัวที่หนึ่งหมายความว่า ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกออกไปสู้รบจะได้ยึดปกครองประเทศอื่น ๆ ตัวที่สองแสดงถึงการประหัตประหารกันและกัน และความทุกข์โศกเศร้าซึ่งเป็นผลของการทำสงครามกัน (6:1-4) ม้าตัวที่สามถือเครื่องชั่ง แสดงว่ากันดารอาหารจนต้องจำกัดข้าว ชาวบ้านร้านตลาดหาข้าวกินโดยยากเพราะข้าวทั้งจำกัดทั้งแพง แต่อาหารดี ๆ ของพวกคนฐานะดียังไม่ขาด (5-6) ม้าตัวที่สี่แสดงว่า ความเป็นอยู่ของประชาชนเสื่อมลงมากเนื่องจากการทำสงครามและกันดารอาหาร ผลที่สุดโรคระบาดร้ายแรงจะคุกคามทั่วไป จนคนตายเป็นหมื่นเป็นแสนคน (7-8)

บางคนคงเห็นว่านิมิตสี่อย่างนี้ไม่แปลก เพราะในประวัติศาสตร์โลกมีสงครามและการกันดารอาหารบ่อยครั้ง แต่ตราที่ห้าเพิ่มความหมายลงไปอีก ท่านยอห์นได้ขึ้นสวรรค์เห็นว่า แม้พระเจ้าจะลงโทษมนุษย์ ผู้ที่อยู่ฝ่ายพระองค์ไม่ต้องกลัว บางคนอาจถูกศัตรูของพระเจ้าฆ่าเขาก็จริง แต่เขาไม่ควรสงสัยความยุติธรรมของพระเจ้า คนจะถูกฆ่ามากกว่านี้อีก แต่เขาไม่ใช่ฝ่ายแพ้ ตรงกันข้าม พระองค์จะยกย่องเขา ทั้งจะประทานเสื้อผ้าชุดขาวให้เขา ซึ่งมีความหมายว่าเขาเป็นผู้มีชัยชนะ (9-11)

พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อและยุติธรรมเสมอ พระองค์จะทรงตอบสนองคนเหล่านั้นที่ต่อสู้พระองค์และฆ่าพวกคริสเตียน นี่เป็นความหมายของตราที่หก นิมิตนี้น่ากลัวน่าขนพองสยองเกล้า ในวันแห่ง

พระพิโรธนั้นไม่มีใครจะหนีพ้นไปได้ ผู้ที่จะเทพระพิโรธของพระเจ้าลงมาสู่มนุษย์คือ พระเยซูคริสต์ พระเมษโปดกของพระเจ้า เป็นผู้ที่ยอมรับพระพิโรธที่ไม้กางเขนแล้ว เพื่อมนุษย์ทุกคนมีทางรอดพ้นจากพระพิโรธนั้น โดยกลับใจเชื่อพระองค์ (12-17)

วรรคระหว่างแกะตราดวงที่หกและดวงที่เจ็ด (7:1-17)

ก่อนแกะตราดวงสุดท้ายพระเจ้าทรงให้ท่านยอห์นแน่ใจว่า ในเวลาแห่งความลำบากแสนเข็ญนั้น พระองค์จะไม่ทรงลืมคนที่เชื่อในพระองค์ พระองค์จะไม่ปล่อยพายุกล้าแห่งพระพิโรธนั้นให้พัดทำลายมนุษย์ทุกคนแต่จะป้องกันพวกของพระองค์ไว้เป็นพิเศษ นี่เป็นความหมายของ "การประทับตราบรรดาผู้รับใช้พระเจ้า" เขาเป็นของพระองค์ เขาอาจได้รับความยากเข็ญจากคนบาป แต่เขาจะไม่ได้รับอันตรายจากพระพิโรธของพระเจ้า พระพิโรธนั้นสำหรับคนอธรรมเท่านั้น (7:1-3)

สัญลักษณ์หมายถึงบรรดาคนที่เชื่อในพระเจ้านั้น คือจำนวนคน 144,000 คน ซึ่งเหลือจากทุกตระกูลในอิสราเอล หมายความว่าพระองค์ทรงรู้จักทุกคนที่เชื่อ จะทรงคุ้มครองพลไพร่ของพระองค์ไว้โดยไม่ให้สูญหายไปสักคนหนึ่ง (4-8)

ในนิมิตที่แล้วนี้ท่านได้เห็นพวกคริสเตียนในโลก ต่อไปท่านก็หวนกลับไปสวรรค์อีก เห็นพวกเดียวกันที่นั่น ปรากฏว่าจำนวนคริสเตียนเหล่านี้นับไม่ถ้วน มาจากทุกชาติทุกภาษา ในโลกเขาถูกเคี่ยวเข็ญถูกฆ่าตายเป็นจำนวนมาก แต่ในสวรรค์เขาได้มีชีวิตอยู่ เป็นผู้มีชัยด้วยกันกับพระเยซูคริสต์ผู้ได้ทรงชนะความตาย เขาจึงแต่งตัวชุดขาวและถือใบตาลซึ่งในสมัยนั้นเป็นเครื่องยศของผู้ชนะ (9-10) บรรดาทูตสวรรค์ก็ร่วมสรรเสริญพระเจ้าด้วยกันกับบรรดาคริสเตียนที่รอด (11-12)

มีผู้หนึ่งอธิบายทั้งหมดนี้ให้ยอห์นเข้าใจ ทั้งเน้นว่าเขาเหล่านั้นสมควรยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าได้ ไม่ใช่เพราะการกระทำดีของเขา แต่เพราะการทรงสิ้นพระชนม์ (13-14) เขาเหล่านั้นจะอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ เป็นปุโรหิตรับใช้พระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์ เขาจะไม่มีการทุกข์ทรมานอีกต่อไปแล้ว เพราะพระเยซูคริสต์เจ้าจะทรงคุ้มครองดูแลรักษาเขาไว้ (15-17)

แกะตราดวงที่เจ็ด (8:1-5)

นิมิตของตราหกดวงแรกแสดงให้เห็นว่า การพิพากษาลงโทษคนบาปจะหนักแน่นขึ้นทุกที ส่วนชีวิตของคริสเตียนก็จะลำบากมากขึ้นด้วย เนื่องจากคนอธรรมจะยิ่งต่อสู้พระเจ้าด้วยการข่มเหงคริสเตียนจนสุดขีดพวกคริสเตียนจึงได้อธิษฐานทูลขอพระเจ้าแล้วว่า "อีกนานเท่าใดพระองค์จึงจะทรงพิพากษาและตอบสนองต่อคนทั้งหลายที่อยู่ในโลก" (6:10) ขณะนี้พระเจ้าจะทรงตอบคำอธิษฐานนั้น พระองค์ทรงอดกลั้นพระทัยไว้พอสมควรแล้ว ถึงเวลาที่จะพิพากษาลงโทษครั้งใหญ่

ในสวรรค์ทุกสิ่งทุกอย่างเงียบกริบลง คอยพระองค์ด้วยความหวาดกลัวจนตัวสั่น พอแกะตราดวงที่เจ็ดก็ได้เห็นว่า การพิพากษาครั้งใหญ่นี้เหลือจะบรรยายย่อ ๆ ได้ ต้องขยายความออกไปอีกจะได้เข้าใจอย่างละเอียด ฉะนั้นทูตสวรรค์ได้เผยนิมิตอีกชุดหนึ่งที่เรียกว่าตราทั้งเจ็ด (8:1-2)

ก่อนบรรยายนิมิตชุดใหม่นี้ ต้องบรรยายนิมิตของตราดวงที่เจ็ดให้จบก่อน ยอห์นได้เห็นคำอธิษฐานของพวกคริสเตียนดังกล่าวตั้งไว้ในกระถางไฟที่แท่นทองคำเพื่อถวายพระเจ้า ต่อไปมีทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้เอาไฟจากแท่นไปใส่กระถางที่บรรจุคำอธิษฐานของพวกคริสเตียนนั้น และโยนกระถางลงไปถึงโลก พอกระถางถึงโลกแล้ว โลกก็ปั่นป่วนด้วยพระพิโรธของพระเจ้า ทั้งนี้มีความหมายว่า คำอธิษฐานของพวกคริสเตียนที่ถูกข่มเหงนั้น เป็นเหตุให้พระเจ้าอดกลั้นพระทัยต่อไปไม่ไหว จึงลงมาพิพากษามนุษย์ (3-5 ดู มัทธิว 24:22)

8:6-11:19 แตรทั้งเจ็ด

เป่าแตรคันที่หนึ่งถึงคันที่สี่ (8:6-13)

การพิพากษาของแตรทั้งเจ็ดนี้ หนักกว่าการพิพากษาของพวกตราแตรสี่คันแรกแสดงถึงการพิพากษาซึ่งมาจากพระเจ้าโดยทางภัยพิบัติบนโลกเหมือนภัยพิบัติที่เกิดขึ้นในประเทศอียิปต์เมื่อคราวที่พระเจ้าทรงใช้โมเสสต่อสู้กับกษัตริย์ฟาโรห์ ขั้นที่สองแก่ทะเล ขั้นที่สามแก่แม่น้ำลำคลอง ขั้นที่สี่แก่ดวงดาวในท้องฟ้า การพิพากษานี้ทำให้เสียหายไปมาก แต่ยังไม่สูญสลายไปหมด เป็นการเตือนมนุษย์ว่า จะลงโทษหนักกว่านี้อีกถ้าไม่รีบกลับใจเสียใหม่ (6-12) แตรคันที่ห้าที่หกและที่เจ็ดต่อไปจะเรียกว่าวิบัติที่หนึ่งที่สองและที่สาม (13)

เป่าแตรคันที่ห้าและที่หก (9:1-21)

ความทรมานฝ่ายธรรมชาติมีอยู่แล้ว แต่จะมีความทรมานเพิ่มลงไปซึ่งร้ายกว่านั้นอีก ตามธรรมดามารซาตานไม่อาจใช้ฤทธิ์อำนาจของมันเกินขอบเขตที่พระเจ้าทรงอนุญาตไว้ แต่ในคราววิบัติใหญ่ของโลกดังกล่าวนี้ พระองค์จะทรงปล่อยพวกผีปีศาจและวิญญาณชั่ว ซึ่งถูกคุมขังไว้ออกมาทรมานบรรดามนุษย์ที่ไม่อยู่ฝ่ายพระเจ้า แต่พระองค์ไม่ได้ทรงให้ทรมานคนเหล่านั้นที่อยู่ฝ่ายพระองค์ คือคนที่ "มีตราของพระเจ้าบนหน้าผากของเขา" ฝูงปีศาจเหล่านี้เปรียบเหมือนฝูงตั๊กแตน ผู้เขียนจะให้เราทราบว่ามันไม่ใช่ตั๊กแตนจริง ๆ เพราะมันไม่กินพืช ซึ่งตามปกติเป็นอาหารของตั๊กแตน แต่ท่านบรรยายไว้ทุกอย่างจะได้ภาพที่น่าเกลียดน่ากลัว อีกอย่างหนึ่งมันเปรียบเหมือนแมลงป่อง ทรมานให้เจ็บปวดรวดร้าวจนคนอยากตายเสียดีกว่า แต่ตายไม่ได้ ต้องทนทุกข์ทรมานอยู่โดยไม่มีการบรรเทาแต่ว่าตั๊กแตนมีชีวิตเพียงห้าเดือน และการทรมานของซาตานนี้จะมีเพียงชั่วระยะหนึ่งเหมือนกัน (9:1-6)

หัวหน้าของกองทัพผีปีศาจคือมารซาตาน ซึ่งมีอีกชื่อหนึ่งว่าผู้ทำลาย (ตามภาษาฮีบรู อบัดโดน ตามภาษากรีก อะพลลูโอน) เป็นผู้ทำลายความดี สร้างความชั่ว (7-12)

พอแตรคันที่หกดังขึ้น ก็มีเสียงจากแท่นทองคำ ทำให้เราระลึกว่าสิ่งทั้งหมดเหล่านี้สืบเนื่องจากคำอธิษฐานของพวกคริสเตียนที่ถูกข่มเหง ดู (6:10, 8:3) ในวินาทีนั้นเองพระเจ้าทรงปล่อยทูตสวรรค์ที่ชั่ว การชั่วช้าเลวทรามของพวกปีศาจก็โผล่ขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ปีศาจในนิมิตที่แล้วไม่ได้ฆ่าคน แต่ปีศาจในนิมิตนี้ได้ประหารมนุษย์นับจำนวนไม่ถ้วน การบรรยายถึงบริวารของพญามารซาตานน่ากลัวหวาดเสียว ใคร ๆ คงคิดว่าทั้งโลกต้องพินาศเป็นผุยผง (13-19)

พระเจ้าทรงอนุญาตให้มารซาตานเรืองอำนาจชั่วคราว เพื่อเป็นการพิพากษามนุษย์อย่างหนึ่ง แต่พระองค์ยังประสงค์ให้มนุษย์กลับตัวรู้ว่าชั่วเลวสักแค่ไหน จะได้กลับใจเชื่อพระองค์และรอดได้ น่าอนาถใจ ไม่ว่าพระองค์ทรงลงโทษอย่างรุนแรงสักเพียงใด คนไม่ยอมกลับใจ คงดื่มด่ำในความชั่วนั้นต่อไป ทั้งหมดนี้แสดงถึงนิสัยแท้ของคนบาป คริสเตียนจึงรู้เหตุที่คนบาปไม่เข้าใจเขา และไม่ยอมฟังพระวจนะที่เขาประกาศ (20-21)

วรรคระหว่างเป่าแตรคันที่หกและคันที่เจ็ด (10:1-11)

ต่อมามีทูตสวรรค์องค์ใหญ่โตปรากฏ ถือหนังสือม้วนเล็กซึ่งบันทึกเหตุการณ์ต่อไป เท้าขวาของท่านยืนอยู่บนทะเล เท้าซ้ายยืนอยู่บนบก แสดงว่าจะประกาศข่าวให้ทั้งโลกฟัง ยอห์นได้พบนิมิตอีกชุดหนึ่งเรียกว่าฟ้าร้องทั้งเจ็ด แต่ทูตสวรรค์ห้ามท่านไม่ให้บันทึกข้อความใด ๆ (10:1-4) ทูตสวรรค์ได้ประกาศว่าพระเจ้าจะไม่รอคอยอีกแล้ว ถึงเวลาที่พระองค์จะพิพากษาลงโทษครั้งใหญ่ (5-7)

การที่ท่านยอห์นต้องรับประทานหนังสือม้วนเล็กนั้น จะแปลข้อความตามตัวอักษรไม่ได้ คงหมายความว่าท่านต้องเก็บพระธรรมนั้นไว้ในใจ ใคร่ครวญ จดจำ จะได้ซาบซึ้ง การประกาศจึงจะได้ผล เวลารับพระวจนะของพระเจ้ารู้สึกหวานดี แต่พอนึกตรึกตรองถึงการพิพากษาของพระเจ้าต่อปวงคนชั่วก็รู้สึกขม เป็นสิ่งที่ไม่อยากพูด อย่างไรก็ตามจำเป็นที่จะต้องประกาศเรื่องของพระเจ้าทั้งหมด จะเลือกเอาแต่ข้อหวาน ๆ ที่คนชอบฟังไม่ได้ (8-11)

พยานทั้งสอง (11:1-14)

นิมิตที่ท่านเห็นต่อไป หมายถึงการประกาศข่าวประเสริฐท่ามกลางการต่อสู้และความทุกข์แสนเข็ญ การประกาศนั้นจะลำบากยากเย็นที่สุดท่านผู้เขียนจึงใคร่จะหนุนน้ำใจของพวกคริสเตียน ให้ยืนยงต่อไปโดยไม่ล่าถอย นิมิตต่อไปเหล่านี้สลับซับซ้อนน่าปวดหัว มีตัวอย่างต่าง ๆ จากพระคัมภีร์เดิมปะปนกันยุ่ง แต่ถ้าเราไม่ตีความหมายตรงตัวอักษรมากเกินไปก็คงจะพอเข้าใจเรื่องได้

ในดาเนียล 9:24-27 มีคำพยากรณ์ว่า ชาวต่างประเทศจะทำให้พระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มสกปรกเป็นมลทินเป็นเวลาปีกับหกเดือนซึ่งได้เกิดขึ้นเมื่อสมัยก่อน ค.ศ.167 ถึง 164 ตอนที่กษัตริย์ แอนติโอคุส อีบีพฟานีส์ แห่งประเทศซีเรีย ได้บุกรุกกรุงเยรูซาเล็ม ทำการอัปยศต่าง ๆ ในพระวิหาร และฆ่าฟันพลไพร่ของพระองค์อย่างทารุณโหดร้าย

เรื่องนี้เป็นตัวอย่างแสดงว่า ศัตรูของอิสราเอลเหยียบย่ำพระวิหารของพระเจ้าอย่างไร ศัตรูของคริสเตียนก็จะเหยียบย่ำคริสเตียนอย่างนั้น คนที่ถูกฆ่าเพื่อพระองค์ก็มี แต่พระเจ้าจะไม่ทรงให้คริสตจักรสูญสิ้นไป รายละเอียดของนิมิตคือ คนในลานพระวิหารชั้นนอกที่ถูกมอบให้แก่คนต่างชาติคงหมายถึงพวกคริสเตียนที่ถูกข่มเหงและฆ่าตายบ้าง ส่วนคนที่นมัสการพระเจ้าหน้าแท่นบูชาข้างในพระวิหาร หมายถึงพวกคริสเตียนพวกเดียวกัน ที่จะรอดชั่วนิรันดร์ และจะปลอดภัยถาวรต่อพระพักตร์พระเจ้าในสวรรค์ (11:1-2)

ในนิมิตเหล่านี้อ้างถึงระยะเวลาที่คริสตจักรจะทนทุกข์อย่างสาหัสสามปีครึ่ง ซึ่งเท่ากับ 42 เดือน ซึ่งเท่ากับ 1260 วัน ซึ่งเท่ากับ "วารหนึ่ง สองวาร และครึ่งวาร" ดู 11:2, 12:6, 14, ดาเนียล 12:7

ผู้รับใช้พระเจ้าสองคนในนิมิตนี้ เป็นภาพหมายถึงการยืนหยัดเป็นพยานอย่างแข็งแรงของคริสตจักรในระหว่างเวลาแสนเข็ญนั้น (3) จะเป็นเหมือนกิจการของโยชูวากับเศรุบบาเบล สองคนที่ช่วยกันอบรมอิสราเอลให้มั่นคงในความเชื่อ เมื่อสมัยกลับแผ่นดินเดิมหลังจากเป็นเชลยในต่างแดน (4 ดูเศคาริยาห์ 4:1-14) คริสตจักรในยุคแห่งความทุกข์เวทนายิ่งนั้น จะมีฤทธิ์เดชจากพระเจ้าเป็นพิเศษเหมือนโมเสสที่ได้ช่วยชาติอิสราเอลให้พ้นความพินาศ และเหมือนเอลียาห์ที่ได้รักษาป้องกันศาสนาไว้ไม่ให้ถูกทำลายล้าง (5-6 ดู อพยพ 4:9, 7:1-12:51, 1 พงศ์กษัตริย์ 17:1, 2 พงศ์กษัตริย์ 1:7-12, ลูกา 4, 25)

เมื่อบรรดาคริสเตียนขยันเผยแพร่ข่าวประเสริฐ มารซาตานจะอยู่เฉย ๆ ไม่ได้ ต้องออกต่อสู้อย่างเอาจริงเอาจัง ซาตานดูเหมือนสัตว์ร้ายขึ้นมาจากเหวลึกมาฆ่าคริสเตียน (7) ชาวโลกฆ่าพระเยซูเสียแล้วยังไม่พอต้องฆ่าศิษย์พระองค์เสียด้วย โลกเป็นนครแห่งความชั่วเหมือนโสโดม เป็นประเทศแห่งการกดขี่ข่มเหงเหมือนอียิปต์ คนทั่วโลกพากันดีใจที่เขาได้ประหัตประหารคริสเตียน และเย้ยหยันทำการอัปยศอดสูอย่างยิ่งต่อพวกเขา (8-10) ดูเหมือนว่าฝ่ายข่มเหงได้ชนะคริสเตียนเสียแล้ว แต่ก็ไม่ใช่พวกคริสเตียนต่างหากที่มีชัย พระเยซูเสด็จกลับมา คนที่ตายแล้วก็เป็นขึ้นมาจากความตายและถูกรับขึ้นไปอยู่กับพระองค์ ส่วนพวกศัตรูของพระองค์ไม่ว่าจะแข็งแกร่งรุ่งเรืองเพียงใดก็ตาม ก็ถูกย่อยยับไปด้วยฤทธานุภาพเกรียงไกรของพระองค์ (11-64)

เป่าแตรคันที่เจ็ด (11:15-19)

เราทราบดีแล้วว่า ท่านยอห์นไม่ได้เขียนเรื่องตามลำดับเวลา แต่กล่าวหวนไปกลับมา กล่าวถึงเหตุการณ์ในแง่ต่าง ๆ ขยายความออกไปบ้างเพิ่มรายละเอียดลงไปเป็นต้น ทีนี้ท่านได้กล่าวถึงการเป่า

แตรคันที่เจ็ด ซึ่งแสดงถึงการตั้งแผ่นดินของพระเยซูในโลกนี้ บรรดาทูตสวรรค์และมนุษย์ต้องยอมรับว่า พระองค์เป็นพระผู้เป็นเจ้าผู้ใหญ่ยิ่งสูงสุด เป็นผู้ครอบครองตลอดไปชั่วนิรันดร์ พระองค์จะลงโทษคนบาป และจะประทานบำเหน็จแก่ผู้เชื่อที่ซื่อสัตย์ (15-18) หีบพันธสัญญาของพระเจ้าที่ยอห์นเห็นคงมีความหมายว่า พระองค์ทรงรักษาคำสัญญาทุกประการ จนพลไพร่ของพระองค์ทุกยุคทุกชาติได้ไปอยู่กับพระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์ (19)

12:1-14:20 นิมิตอื่น ๆ เกี่ยวกับการต่อสู้และการชนะ

พวกคริสเตียนที่ได้รับการกดขี่ข่มเหงไม่ว่ายุคไหน คงได้รับทั้งคำเตือนและคำชูกำลังใจจากบทที่ 12 ถึง 14 นี้ มารซาตานทำลายพระคริสต์ไม่ได้ ก็หันไปทำลายพวกคริสเตียน แต่ก็ไม่สำเร็จอีก เมื่อมันรู้ว่าใกล้จะถึงเวลาที่มันจะถูกพระเจ้าพิพากษา มันก็ยิ่งโหดร้ายทารุณ หลายคนจะถูกฆ่าเพื่อพระองค์แน่ แต่ในที่สุดเขาจะมีชัยชนะเหลือจะนึกคิดตรึกตรองได้

ผู้หญิง บุตร และพญานาค (12:1-17)

ผู้หญิงคนนี้หมายถึงพลไพร่ของพระเจ้า คือชาติอิสราเอลที่ให้กำเนิดแก่พระเยซู แต่พลไพร่ของพระเจ้าตามความหมายในพระคัมภีร์ใหม่ไม่ใช่คนเหล่านั้นที่เชื้อสายของอับราฮัมโดยสายโลหิต แต่คนที่เป็นเชื้อสายโดยความเชื่อ คนที่เชื่อในพระองค์ไม่ว่าชาติไหนหรือสมัยไหน ก็เป็นเชื้อสายของอับราฮัม คือเป็นอิสราเอลที่แท้จริง (12:1-2 ดู โรม 9:6, 16, กาลาเทีย 3:28-29, 6:16

พญานาคหมายถึงพญามารซาตาน มีชีวิต ความฉลาดและอำนาจผิดธรรมดา ทำให้ปราบมันยาก ส่วนจะฆ่ามันก็ยิ่งไม่สำเร็จ การที่มัน "ตวัดดวงดาวในท้องฟ้าทิ้งลงมาที่แผ่นดินโลกเสียหนึ่งในสามส่วน" แสดงถึงอำนาจของมัน ซึ่งมีเทพวิญญาณตกอยู่ในเงื้อมมือของมันเป็นจำนวนมาก จึงได้กลายเป็นพวกผีปีศาจและวิญญาณชั่วต่าง ๆ มารมีชัยตั้งแค่นี้แล้วยังไม่พอใจ มันหาช่องทางที่จะฆ่าพระผู้เป็นเจ้าแห่งสากลจักรวาลด้วยพอพระเยซูประสูติ มารก็หาทางฆ่าพระองค์โดยใช้กษัตริย์เฮโรด แต่ไม่สำเร็จ ในตอนสุดท้ายมารดูเหมือนทำลายพระองค์โดยให้ตรึงไว้บนไม้กางเขน แต่พระองค์ชนะมาร ชนะความตาย และถูกรับขึ้นไปหาพระบิดาในสวรรค์ (3-5)

ทำลายพระเยซูไม่ได้ มารก็มุ่งทำลายพวกคริสเตียนแทน พระเจ้าทรงทราบล่วงหน้าแล้วว่า มารจะทำร้ายต่อคริสตจักรอย่างอำมหิตโหดเหี้ยมสักเพียงใด จึงได้ทรงเตรียมการไว้ เพื่อจะได้ดูแลเล้าโลมใจคริสตจักรในระหว่างเวลาแห่งความทุกข์เวทนา คริสเตียนจึงไม่ต้องกลัวมัน ยิ่งถูกมารทำร้าย ก็ยิ่งมีฤทธิ์ของพระเจ้าช่วยเขาไว้ (6. 1260 วันที่พระเจ้าทรงรักษาไว้เป็นพิเศษนี้ ตรงกับ 42 เดือนใน 11:2-3 ที่คริสตจักรทนทุกข์เข็ญ)

ไม่ใช่ในโลกนี้เท่านั้นที่มีการสู้รบระหว่างฝ่ายดีกับฝ่ายชั่ว ในโลกแห่งพวกเทพวิญญาณก็มีเช่นกัน อัครเทวทูตาธิบดี มีคาเอล เคยต่อสู้กับมารซาตานโยนทิ้งออกจากสวรรค์ เพื่อรักษาความบริสุทธิ์ของสวรรค์ไว้ (7-9) การชนะของมีคาเอลเป็นภาพแสดงถึงชัยชนะของพลไพร่ของพระองค์ ที่กำลังถูกข่มเหงและฆ่าตาย ชัยชนะของเขาเหล่านั้น ได้เกิดจากการสิ้นพระชนม์คือพระชนม์ของพระเยซู พระองค์ทรงลบล้างความบาปของเขาที่ไม้กางเขนเสียสิ้น มารจึงหารอยตำหนิกล่าวโทษเขาต่อพระพักตร์พระเจ้าไม่ได้ (10-11) มารซาตานรู้ว่ามันแพ้เสียแล้ว เหลือเวลาเพียงเล็กน้อยก็จะถูกทำโทษครั้งใหญ่เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา มันจึงยิ่งข่มเหงรังแกหนักเท่าที่จะทำได้ (12)

นิมิตต่อไปได้กลับขยายความข้อ 6 ออกไปอีก มารไม่สามารถฆ่าพระเยซูได้ แต่ยังตั้งใจแก้แค้นอยู่ จึงหันไปฆ่าพลไพร่ของพระองค์แทนมันพยายามทุกวิถีทางที่จะล้างผลาญ แต่ไม่บรรลุผลสำเร็จ พระองค์ยิ่งใหญ่กว่ามัน จึงช่วยพวกของพระองค์ให้รอดได้ทุกที (13-16) อย่างไรก็ตามมารไม่ยอมเลิกต่อสู้คนเหล่านั้นที่เชื่อและรักพระเยซู (17)

สัตว์ร้ายจากทะเล (13:1-10)

สัตว์ร้ายจากทะเลน่ากลัวจนไม่อาจบรรยายได้ มันคงหมายถึงผู้นั้นที่เรียกว่า “ปฏิปักษ์ของพระคริสต์” และ “คนนอกกฎหมาย” (1 ยอห์น 2:18, 2 เธสะโลนิกา 2:3-10) มีรูปร่างเหมือนพญานาคที่ได้พบในบทที่ 12 แล้ว พญานาคหรือมารซาตานนั้นเป็นวิญญาณชั่ว แต่สัตว์ร้ายจากทะเลนี้เป็นมนุษย์คนหนึ่ง ที่ได้รับอำนาจจากมาร อาจสรุปได้ว่าพระเจ้าทรงรับสภาพเป็นมนุษย์ฉันใด มารซาตานก็รับสภาพเป็นมนุษย์ฉันนั้นพระเยซูเป็นพระเจ้า มีแต่ความดี ปฏิปักษ์ของพระเยซูก็ปลอมตัวเป็นพระเจ้า มีแต่ความชั่ว ผู้นี้ยึดอำนาจอธิปไตยปกครองทั้งโลกและกบฏต่อพระเจ้าจนสุดกำลัง มันเลียนแบบพระเยซูบ้าง เช่นทำเหมือนตายแล้วแต่ได้ฟื้นขึ้นมาเรืองอำนาจร้ายกาจยิ่งกว่าเดิม ทำให้ชาวโลกหลงฝักใฝ่นมัสการทั้งมันและมารซาตานเจ้าของมันด้วย (13:1-4 ดู 2 เธสะโลนิกา 2:3-12)

ถึงปฏิปักษ์ของพระคริสต์จะแผ่อำนาจปกครองทั่วโลกก็ตาม แต่พระเจ้าทรงให้กำลังใจคริสเตียนไว้โดยตรัสว่า พระองค์ทรงกำหนดเวลาของมันไว้ (5-7) คริสเตียนที่ไม่ยอมกราบไหว้มันจะถูกจับเป็นแน่ ถ้าเป็นเช่นนั้นเขาก็ไม่ควรต่อสู้ เพราะอาวุธฝ่ายโลกนี้คงไม่มีประโยชน์อะไรในการต่อสู้มารซาตาน แต่คงกลับทำให้ได้รับความทุกข์ลำบากมากขึ้นจึงควรยอมทนทุกข์ทรมานดีกว่า (8-10)

สัตว์ร้ายจากแผ่นดิน (13:11-18)

สัตว์ร้ายจากทะเลมีอำนาจทุกอย่าง สัตว์ร้ายจากแผ่นดินเกี่ยวกับอำนาจเฉพาะทางศาสนา พระคัมภีร์เรียกสัตว์ตัวนี้ว่า คนที่ปลอมตัวเป็นผู้เผยพระวจนะ หรือผู้พยากรณ์เท็จ (16:13, 19:20) พระเจ้าทรงประกอบด้วยสามพระภาคซึ่งอาจเรียกว่า ตรีเอกานุภาพ คือ พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณ

บริสุทธิ์ ซาตานก็ปลอมตัวเป็นสามภาคเช่นกัน แต่เป็นตรีเอกานุภาพแห่งความชั่วร้าย คือ ซาตาน ปฏิปักษ์ของพระคริสต์และผู้ปลอมตัวเผยพระวจนะ พระวิญญาณบริสุทธิ์ยกย่องเทิดทูนพระเยซูอย่างไร คนที่ปลอมตัวเป็นผู้เผยพระวจนะก็ยกย่องเทิดทูนปฏิปักษ์ของพระคริสต์อย่างนั้น

ผู้พยากรณ์เท็จนี้แกล้งทำตัวเป็นคนสุภาพอ่อนหวานนิ่มนวลเหมือนลูกแกะ แต่นิสัยแท้ของมันร้ายอย่างกับพญานาค ผู้นี้ได้รับอำนาจจากซาตานเช่นกับปฏิปักษ์ของพระเยซู สามารถทำการอิทธิฤทธิ์ต่าง ๆ ทั้งทำให้รูปสลักของปฏิปักษ์ของพระเยซูนั้นพูดได้ด้วย การที่สัตว์ร้ายสองตัวนี้ร่วมมือทำงานแสดงว่า อำนาจฝ่ายการเมืองกับอำนาจฝ่ายศาสนา ช่วยกันปราบปรามพวกคริสเตียน (11-15, ดู 2 เธสะโลนิกา 2:9-10, มัทธิว 24:15)

พระเจ้าทรงประทับตราคริสเตียนไว้แล้ว (ดู 7:3) มารก็ประทับตราพวกของมันเช่นกัน เพื่อทุกคนที่ไม่มีตราของมันไว้จะได้ไม่มีทางซื้อของเลี้ยงชีพได้ เป็นกฎหมายที่ร้ายกาจนัก ที่รัฐบาลแห่งสากลโลกของมันตราออกมา เพื่อกวาดคริสเตียนให้สูญสิ้นล่วงลับไป ความชั่วแผ่ซ่านไปทั่วโลก จนทุกคนต้องมีตรานั้นซึ่งเป็นชื่อของปฏิปักษ์ของพระเยซู (16-17) สมัยยอห์นเขานิยมการเล่นทดลองเชาวน์ชนิดหนึ่งซึ่งใช้เลขแทนตัวอักษร บอกเบอร์ให้คนเดาว่าเป็นชื่อใคร ยอห์นจึงบอกว่าเลขชื่อของปฏิปักษ์ของพระเยซูคือ 666 แต่ไม่มีใครเดาถูกว่า ปฏิปักษ์ของพระองค์นั้นคือใคร (18)

เพลงของคนที่ได้รับการไถ่บาป (14:1-5)

จำนวนคน 144,000 คนที่ตามพระเมษโปดก เป็นพวกเดียวกันที่พบแล้วใน 7:3, 4, 9, 17 คือบรรดาคนที่ได้รับการไถ่บาปโดยพระโลหิตของพระเยซู ในนิมิต 7:1-8 ได้เห็นคนเหล่านั้นตอนที่ถูกข่มเหงในโลกในนิมิต 7:9-17 ได้เห็นคนพวกเดียวกันในสวรรค์ ในนิมิตบทที่ 14 นี้ได้เห็นพวกเดียวกันอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้เขาอยู่กับพระเยซูคริสต์ตอนที่พระองค์เสด็จกลับมาครอบครองโลก (14:1)

พวกนี้ร้องเพลงบทหนึ่ง ซึ่งเป็นความจริงเฉพาะคนที่รอดพ้นจากความผิดบาปด้วยพระโลหิตของพระเยซูเท่านั้น คนอื่นจึงร้องเพลงบทนี้ไม่ได้ (2-3) ในเมื่อพระเยซูทรงชำระเขาให้บริสุทธิ์แล้ว เขาก็ไม่ได้ทำตัวเป็นมลทินโดยผ่อนผันประนีประนอมกับพวกศัตรูของพระองค์ เขารักษาตนให้บริสุทธิ์เหมือนหญิงพรหมจารี อีกอย่างหนึ่งเขาเปรียบเหมือนข้าวฟ่อนแรกที่ถวายพระเจ้า มีความหมายว่าเป็นของพระเจ้าโดยสิ้นเชิง (4-5)

การเก็บเกี่ยวแผ่นดินโลก (14:6-20)

ต่อไปมีทูตสวรรค์สามองค์ประกาศการพิพากษา ทูตองค์หนึ่งเห็นว่า เรื่องการพิพากษาเป็นส่วนหนึ่งซึ่งขาดเสียไม่ได้ ในการประกาศข่าวประเสริฐ จึงร้องเรียกให้มนุษย์รีบกลับใจเสียใหม่ (6-7) องค์ที่สองประกาศการพิพากษาต่อเมืองบาบิโลน ซึ่งเป็นสัญลักษณ์หมายถึงมนุษย์โลกที่เย่อหยิ่ง ไม่เคารพนับ

ถือพระเจ้า แต่ได้ทำให้โลกเน่าเปื่อยด้วยความชั่ว โลกเจริญก้าวหน้ามากขึ้นเพียงใด ความชั่วก็ทวีคูณมากขึ้นเพียงนั้น (8)

ทูตองค์ที่สามประกาศว่า พระเจ้าทรงพระพิโรธต่อบรรดาคนที่กราบไหว้ติดตามปฏิปักษ์ของพระคริสต์ (9-11) คริสเตียนควรจะใคร่ครวญสิ่งเหล่านี้ไว้ จะได้มีกำลังใจขึ้น ความทุกข์ทรมานของพวกเขาเป็นเพียงชั่วคราว แต่ความทุกข์ทรมานของฝ่ายที่ข่มเหงเขาจะอยู่ชั่วกัปป์กัลป์พระองค์จะประทานบำเหน็จแก่บรรดาคนที่ซื่อสัตย์ต่อพระองค์ ให้เขาพักอยู่ใต้ร่มพระคุณของพระองค์ตลอดไป (12-13)

ความชั่วได้พอกพูนขึ้นจนยอดสุดแล้ว ในที่สุดพระเจ้าจึงต้องจัดการกับคนบาปอย่างเด็ดขาด การพิพากษาลงโทษครั้งยิ่งใหญ่นี้ เปรียบเหมือนการเกี่ยวเก็บผลองุ่น (14-16) ผลองุ่นถูกเทลงในบ่อย่ำองุ่นใหญ่และถูกเหยียบย่ำคั้นองุ่นนั้น เป็นภาพน่ากลัวชวนขนลุกพองเหลือเกิน แสดงถึงเลือดของมนุษย์ที่ไหลออกจนท่วมแผ่นดินโลก เมื่อพระเจ้าทรงประหัตประหารบรรดาผู้กบฏ ด้วยพระพิโรธอันยุติธรรม (17-20)

15:1-16:21 ขันทั้งเจ็ด

หลายครั้งทีเดียว ที่ท่านยอห์นได้กล่าวถึงการพิพากษาในวาระสุดท้ายนี้โดยเห็นนิมิตต่าง ๆ ในหลายแง่ นิมิตที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้เรียกว่าขันทั้งเจ็ด หรือภัยพิบัติทั้งเจ็ด บรรยายถึงมหาวิบัติครั้งสุดท้ายโดยละเอียด พระเจ้าได้ทรงเตือนมนุษย์ไว้โดยภัยพิบัติต่าง ๆ หลายครั้งหลายคราแล้วแต่ในเมื่อมนุษย์ยังดื้อด้านอยู่ไม่ยอมกลับใจ พระองค์ก็ไม่มีการอดกลั้นพระทัยไว้อีกต่อไปแล้ว พระองค์ต้องพิพากษาลงโทษ

เตรียมเทขันทั้งเจ็ด (15:1-8)

ก่อนกล่าวถึงนิมิตของขันทั้งเจ็ดนี้ ยอห์นได้เห็นนิมิตเรื่องคริสเตียนเหล่านั้นที่รอดจากเวลาแห่งความทุกข์เวทนา ความรอดนั้นมีลักษณะบางอย่างคล้ายกับความรอดของชนชาติอิสราเอล เวลาพวกเขาข้ามทะเลแดง หลุดพ้นจากอำนาจโหดร้ายทารุณของอียิปต์เมื่อสมัยโมเสส ชาวโลกซาบซึ้งในการกระทำอย่างอัศจรรย์ของปฏิปักษ์ของพระคริสต์และพวกของมัน แต่พวกคริสเตียนไม่สนใจเลย เขาซาบซึ้งในการกระทำของพระเจ้าผู้สูงสุดมากกว่า (15:1-4)

พลับพลาของอิสราเอลเมื่อสมัยโมเสส ถือกันว่าเป็นที่ประทับของพระเจ้า ในข้อ 5 นี้ เรียกพลับพลาว่า “วิหารของเต็นท์แห่งสักขีพยาน” ซึ่งหมายถึงที่ประทับของพระเจ้าในสวรรค์ การที่ทูตสวรรค์เจ็ดองค์ออกจากวิหารแสดงว่า การนี้มาจากพระเจ้า ส่วนการทรงชุดขาวของพวกท่านหมายความว่า การพิพากษาของพระเจ้าเป็นไปด้วยความบริสุทธิ์ (5-7) ในระหว่างภัยพิบัติเหล่านี้ไม่มีใครสามารถ

เข้าไปในพระวิหารได้ แสดงว่าสายเกินไปที่จะอ้อนวอนพระเจ้าเสียแล้ว ถึงเวลาที่พระองค์ต้องจัดการอย่างเด็ดขาด (8)

โปรดสังเกตว่า 15:5 ได้ติดต่อกับ 11:19 หรือจะพูดอีกนัยหนึ่งว่า การเทขันทั้งเจ็ดได้ติดต่อกับการเป่าแตรคันสุดท้าย เราเห็นแล้วว่าตราดวงที่เจ็ดขยายออกไปในแตรทั้งเจ็ด ตอนนี้แตรคันที่เจ็ดก็จะขยายออกไปในขันทั้งเจ็ดเช่นกัน วิบัติแต่ละตอนได้เพิ่มความรุนแรงน่ากลัวแก่วิบัติที่เกิดขึ้นก่อนแล้ว

การเทขันทั้งเจ็ด (16:1-21)

ภัยพิบัติเหล่านี้รุนแรงกว่าภัยพิบัติซึ่งเกิดจากแตรทั้งเจ็ด ในแตรทั้งเจ็ดไม่ทำการเสียหายโดยทั่วไป เป็นเพียง "หนึ่งในสามส่วน" แต่ความหายนะที่มาสู่โลกในนิมิตขันทั้งเจ็ดนี้ไม่อาจระงับได้ เมื่อถูกพิพากษาตามนิมิตแตรทั้งเจ็ดแล้ว เขาก็ไม่ยอมกลับใจ แต่เมื่อถูกพิพากษาตามนิมิตขันทั้งเจ็ด ก็ยิ่งแข็งกระด้างมากขึ้นและแช่งสาปพระเจ้าด้วย (ดู 8:7-12, 9:20-21)

เมื่อเทขันที่หนึ่งเกิดโรคระบาด เทขันที่สองสัตว์ในทะเลตายหมด เทขันที่สามน้ำในแม่น้ำลำธารใช้กินไม่ได้ คนที่ได้ทรมานคริสเตียนก็ถูกทรมานเอง (16:1-6) คำกล่าวซึ่งออกจากแท่นบูชาแสดงว่า สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเนื่องด้วยคำอธิษฐานของผู้ถูกข่มเหง (7, ดู 6:9-10, 8:1-5, 9:13-14, 14:18) ภัยพิบัติครั้งที่สี่และห้าเกิดขึ้นจากดวงดาวส่องแสงไม่ปกติ แต่แทนที่คนจะกลับใจก็ด่าพระเจ้ามากขึ้น (8-11)

พอเทขันที่หก พวกผีปีศาจโสโครกของตรีเอกานุภาพแห่งความชั่วนั้น ได้ชักชวนประเทศต่าง ๆ ให้ออกไปทำสงครามกัน แต่ผลสุดท้ายผู้ที่สู้รบกับเขาคือพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์สูงสุดนั่นเอง พระองค์ทรงประหารศัตรูเหล่านี้อย่างง่ายดาย (12-14) พระเยซูจะเสด็จมาอย่างกะทันหัน ฉะนั้นขอให้ทุกคนเตรียมไว้ให้พร้อมเพื่อรับเสด็จพระองค์ จะได้ไม่ละอายในวันแห่งชัยชนะอันใหญ่หลวงของพระองค์ (15-16)

ขันใบที่เจ็ด แตรคันที่เจ็ด และตราดวงที่เจ็ดกล่าวถึงความปั่นป่วนของโลกเหมือนกัน เพราะขันทั้งเจ็ดใบรวมอยู่ในแตรคันที่เจ็ดและแตรเจ็ดคันรวมอยู่ในตราดวงที่เจ็ด (17-18, ดู 8:5, 11:19)

ในพระคัมภีร์เดิมเมืองบาบิโลนเป็นนครแห่งอารยธรรมเลิศสุด แต่ในเวลาเดียวกันเป็นนครแห่งความเย่อหยิ่งจองหองพองตัวว่า ได้เจริญก้าวหน้าด้วยความฉลาดของตัวเองโดยไม่ต้องพึ่งพระเจ้า ในหนังสือวิวรณ์บาบิโลนจึงเป็นสัญลักษณ์ของมนุษย์โลก ที่มีลักษณะเหมือนบาบิโลนเขาได้เจริญก้าวหน้าจนคิดว่าจะแข่งกับพระเจ้าได้แล้ว เป็นสากลอาณาจักรที่ปฏิปักษ์ของพระคริสต์ได้สร้างขึ้นนั่นเอง แต่พระองค์ทรงลงโทษจนแตกสลายหมดสิ้น เหตุการณ์เหล่านี้น่ากลัวหวาดเสียว (19-21) ชัยชนะของพระเจ้าครั้งใหญ่นี้จะขยายออกไปอีกในบทที่ 17 ถึง 19 ต่อไป

17:1-19:5 กรุงบาบิโลนมหานคร

หญิงแพศยาและสัตว์ร้าย (17:1-6)

หญิงแพศยาคนสำคัญนี้ หมายถึงนครบาบิโลนดังที่อธิบายไว้แล้วนครบาบิโลนตามความหมายนี้มีทุกยุคทุกสมัย เพราะมนุษย์พยายามเรื่อย ๆ ที่จะสร้างระเบียบสังคม สร้างความเจริญ และสร้างอารยธรรมซึ่งปราศจากพระเจ้า สำหรับยอห์นบาบิโลนนี้คือ มหาจักรพรรดิโรม แต่ในสมัยสุดท้ายของโลกจะเป็นสากลอาณาจักร ซึ่งมนุษย์ทั่วโลกร่วมกันภายใต้การปกครองของปฏิปักษ์ของพระคริสต์ ประเทศเหล่านี้จะทำสนธิสัญญากันเพื่อให้สากลอาณาจักรมั่นคง แต่พระเจ้าทรงเห็นการเข้าหุ้นกันนี้เป็นเหมือนการเข้าหาหญิงโสเภณี เป็นการร่วมกันกบฏต่อพระองค์ (17:1-2 ความหมายของ "อยู่บนน้ำมากหลาย" ดู ข้อ 15)

ท่านยอห์นก็ถูกนำมาจากนครใหญ่ ซึ่งเป็นสถานที่แห่งความชั่วของมนุษย์ไปยังถิ่นทุรกันดารซึ่งเป็นสถานที่แห่งความคุ้มกันรักษาของพระเจ้า (ดู 12:6, 14) จากสถานที่นี้ได้เห็นเหมือนพระเจ้าทรงเห็น จึงเห็นว่าถึงแม้รูปร่างหญิงแพศยาคนสำคัญนี้ดูสวยงามชวนชม แต่ในใจแท้เธอชั่วช้าเลวทราม เมาอำนาจฆ่าคริสเตียนตามอำเภอใจ เหมือนคนเมาเหล้าปล่อยตัวตามใจ สิ่งที่ทำให้เธอกล้าหาญคือปฏิปักษ์ของพระเยซูนั้นแหละ (3-6 ดู 13:1)

อำนาจของสัตว์ร้าย (17:7-14)

ต่อไปทูตสวรรค์ได้ชี้แจงความหมายของสัตว์ร้ายและหญิงแพศยาให้ละเอียดขึ้น มารซาตานรับสภาพเป็นมนุษย์คือปฏิปักษ์ของพระคริสต์ยึดอำนาจครอบครองโลกและตั้งตัวเป็นพระเจ้า ผู้นี้คือสัตว์ร้ายนั้น มันได้โจมตีคริสเตียนอย่างโหดเหี้ยม จนดูเหมือนว่าพวกคริสเตียนต้องสูญเสียไปจากโลกนี้เสียสิ้น เมื่อมันหยุดไปพักหนึ่ง คนอาจนึกว่าอำนาจมันสูญเสียแล้ว แต่พอดีมันฟื้นอำนาจขึ้นมาข่มเหงฆ่าฟันร้ายยิ่งกว่าเดิม เหมือนกับมันตายชั่วคราวและฟื้นขึ้นอีก (7-8 ดู 13:3-4 คริสเตียนสมัยยอห์นคงเข้าใจตัวอย่างนี้ดี เมื่อจอมจักรพรรดิเนโรตาย การกดขี่ข่มเหงคริสเตียนสงบลงชั่วระยะหนึ่ง แต่พอจอมจักรพรรดิโดมิเชียนขึ้นครอง การข่มเหงก็ยิ่งร้ายกว่าสมัยเนโรอีก ดูเหมือนเนโรได้คืนชีวิตกลับมาข่มเหงอีกแล้ว)

สำหรับยอห์นจักรพรรดิโรมสมัยศตวรรษแรกนั้น เป็นอาณาจักรของมารซาตาน เป็นสัตว์ร้ายเป็นหญิงแพศยาคนสำคัญ และเป็นนครบาบิโลน ข้อนี้พิสูจน์ได้เพราะท่านกล่าวว่า หัวทั้งเจ็ดของมันคือ "เนินเขาเจ็ดยอด" ซึ่งเป็นอีกชื่อหนึ่งของกรุงโรมสมัยนั้น แต่ในอนาคตคำพยากรณ์นี้จะมีความหมายมากกว่ากรุงโรมสมัยยอห์น ในอนาคตจะมีอำนาจยิ่งใหญ่กว่านั้นอีกมาก ซึ่งจะแผ่ซ่านไปทั่วโลกต่อต้านพระเจ้า (9)

การตีความหมายนิมิตนี้ ก็ยิ่งยากเย็นสับสนลงไปอีกมาก เมื่อท่านยอห์นเพิ่มความหมายให้หัวข้อทั้งเจ็ดนั้นอีกอย่างหนึ่งคือ เป็นกษัตริย์เจ็ดองค์ ล่วงไปแล้วห้าองค์ ยังปกครองอยู่องค์หนึ่ง องค์ที่เจ็ดยังไม่ขึ้นพอขึ้นแล้วก็จะเป็นเหตุให้เกิดอีกองค์หนึ่ง ซึ่งจะยิ่งโหดร้ายทารุณด้วยอำนาจมารซาตานมากกว่าอีกเจ็ดองค์หลายเท่า คริสเตียนสมัยยอห์นคงเข้าใจตัวอย่างนี้ดี เพราะมีเหตุการณ์คล้าย ๆ กันในศตวรรษแรกนั้น แต่ความหมายจะเต็มเปี่ยมในวันนั้นที่ปฏิปักษ์ของพระคริสต์จะปรากฏ แต่อยู่ไม่นานเขาก็จะพินาศ (10-11) หลายชนหลายชาติจะช่วยปฏิปักษ์ของพระคริสต์ให้ต่อสู้พระเจ้า แต่ไม่นานก็จะถูกปราบลงด้วยพระเยซู กษัตริย์แห่งกษัตริย์ทั้งหลาย (12-14)

สัตว์ร้ายทำลายหญิงแพศยา (17:15-18)

ฝ่ายต่อสู้พระเจ้าจะกลมเกลียวกันได้เพียงระยะหนึ่งเท่านั้น แล้วก็แตกทรยศกัน อิจฉากันเกลียดชังกัน หญิงแพศยาคนสำคัญถูกสัตว์ร้ายที่ขี่นั้นฆ่าเสีย มีความหมายว่า มนุษย์ทั่วโลกรวมกันต่อสู้พระเจ้าโดยอาศัยอำนาจมารซาตาน แต่ในที่สุดอำนาจซาตานนั้นจะทำลายมนุษย์ การฆ่าฟันตีรันกันของคนบาป เป็นวิธีอย่างหนึ่งที่พระเจ้าทรงใช้พิพากษาลงโทษเขา (15-18)

นครบาบิโลนล่ม (18:1-8)

ความพินาศของมวลชนที่อวดดีต่อสู้พระเจ้า อาจเปรียบเหมือนการล่มจมของนครแห่งความเจริญรุ่งเรือง คือนครบาบิโลน บทนี้เป็นคำเตือนอย่าให้อิจฉาริษยาต่อความเจริญรุ่งเรืองของคนชั่ว เพราะปลายทางของเขาคือความพินาศ

บาบิโลนเคยเป็นศูนย์การค้าใหญ่โตของโลก บัดนี้เปล่าเปลี่ยวเป็นที่อยู่ของผีชั่วและนกกินซากศพ นี่แหละคือปลายทางของพาณิชยกรรม การเมือง และสังคมมนุษย์ ที่ปัดทิ้งพระเจ้า พาณิชยกรรมที่มัวแต่สร้างอำนาจและความร่ำรวย เพื่อเป็นใหญ่โดยไม่ต้องเกรงกลัวพระเจ้าเปรียบเหมือนการล่วงประเวณี เป็นการละทิ้งพระเจ้าหันไปเข้าหุ้นส่วนกับคนชั่ว ซึ่งไม่ผิดกับชายหรือหญิงสองใจ (18:1-3)

คริสเตียนที่ซื้อขายอะไรไม่ได้ เพราะไม่ยอมรับเครื่องหมายของปฏิปักษ์ของพระเยซูไว้ คงได้รับการกระทบกระเทือนใจมาก (ดู 13:17) ทั้งถูกทดลองใจให้ปรองดองกับความชั่วฝ่ายการค้าขายของโลกบ้าง จะได้สบายแทนอดอยาก แต่ผลที่สุดเขาจะต้องคลายความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าลงหลักปฏิบัติในธุรกิจของคริสเตียนกับชาวโลกไม่เหมือนกัน (4-5) ชาวโลกย่อมปล่อยตนให้ฝักใฝ่กับงานต่าง ๆ ฝ่ายโลก อยากมีหน้ามีตา เป็นอิสระทำตามสบายโดยไม่ต้องเห็นแก่ผู้อื่น ถือว่ามีความรู้ แต่ยิ่งถือตัวเป็นใหญ่ก็ยิ่งมีโทษ (6-8)

คนรู้สึกอย่างไรเมื่อบาบิโลนล่ม (18:9-19:5)

เมื่อนครบาบิโลนนั้นถูกไฟเผาผลาญทำลายเสีย ทุกคนที่เคยได้รับประโยชน์จากเขากลับทุกข์โศกเศร้า พวกหัวหน้าประเทศต่าง ๆ ยืนดูห่าง ๆ แต่ไม่ได้เข้าไปช่วยอะไรเลยเมื่อเห็นเมืองปั่นป่วน (9-10) พวกพ่อค้ากับนักธุรกิจร่ำไห้คร่ำครวญเวลาเห็นบาบิโลนไหม้อยู่นั้น ไม่ใช่เพราะพวกเขารักเมืองนั้นโดยใจจริง แต่เพราะทางหาความร่ำรวยของเขานั้นสลายไปเขาเสียดายกำไรของตัวเองอย่างเดียว ยิ่งหาทรัพย์สมบัติก็ยิ่งเห็นแก่ตัว (11-16) พวกคนเดินเรือก็ทุกข์โศกเช่นเดียวกัน เพราะไม่มีการซื้อขายและเปลี่ยนสินค้าอีกแล้ว (17-19)

ส่วนคนเหล่านั้นที่ไม่ยอมประนีประนอมต่อบาบิโลน แต่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้าตราบเท่าวันตาย ก็ได้มีชัยในที่สุด เพราะพระเจ้าทรงทำลายนครนั้น (20-21) ไม่ว่าเป็นการศิลปะ การช่าง หรือกิจวัตรงานบ้านประจำวัน ก็จะสูญสลายไปทั้งสิ้น พวกที่พระเจ้าทรงต่อว่าเป็นพิเศษคือพวกพ่อค้า เพราะพวกนี้ได้ชักนำคนให้โลภมาก หลงฝักใฝ่แต่สิ่งฝ่ายโลกเพื่อจะได้เป็นอิสระแก่ตัว จึงไม่เกรงกลัวพระเจ้า แต่กลับต่อสู้พระองค์ (22-23) แต่เหตุอันสำคัญที่สุดที่นครบาบิโลนถูกทำลายคือ การที่เขาทรมานกดขี่ประชาชนของพระเจ้า (24)

เมื่อพระเจ้าได้ทรงต่อสู้มนุษย์โลกที่กบฏต่อพระองค์ราบคาบลงแล้ว เหล่าเสนาบดี ข้าราชบริพารและทุกคนที่อยู่ในท้องพระโรง ก็ได้หมอบกราบสรรเสริญเยินยอถวายบังคมแด่พระมหากษัตริย์ (19:1-5)

19:6-20:15 ชัยชนะแห่งพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่

นิมิตที่ผ่านมาแล้ว ส่วนมากเกี่ยวกับอำนาจของคนบาป และความทุกข์ทรมานของพวกคริสเตียน เพื่อผู้ถูกข่มเหงจะได้มีกำลังใจมานะโดยทราบว่า พระเจ้ายังทรงปกครองเหนือสิ่งทั้งหลาย พระองค์จะไม่ให้คนบาปทำร้ายเกินขอบเขตที่พระองค์ทรงกำหนดไว้ กล่าวเรื่องโลกแห่งการต่อสู้ระหว่างความดีกับความชั่วพอสมควรแล้ว นิมิตต่อไปก็บรรยายภาพชัยชนะของพระเจ้า ซึ่งจะปราบคนบาปสิ้นเชิง และนำยุคแห่งสันติสุข

การมงคลสมรสของพระเมษโปดก (19:6-10)

ก่อนที่ท่านยอห์นจะกล่าวถึงการอวสานของตรีเอกานุภาพแห่งความชั่ว ท่านก็ได้เห็นนิมิตเล็งถึงชัยชนะของพลไพร่ของพระเจ้า ในนิมิตนี้ทุกคนได้รับการทรงไถ่บาปแล้ว เปรียบเหมือนเจ้าสาวแต่งตัวชุดสีขาวผุดผ่อง แสดงถึงการที่พระเจ้าทรงชำระให้บริสุทธิ์ เพื่อจะประพฤติอย่างชอบธรรม (6-8) ภาพอันน่าจับใจนี้ได้เปลี่ยนไป แสดงถึงคริสตจักรในอีกแง่หนึ่ง ในภาพก่อนเปรียบเหมือนเจ้าสาว

ในภาพต่อไปเปรียบเหมือนแขกได้รับเชิญจากพระเจ้า ไปร่วมสังสรรค์ร่าเริงครั้งใหญ่ นิมิตที่เผยพระวจนะเหล่านี้ มีจุดมุ่งหมายให้สรรเสริญเยินยอพระเยซูแต่ผู้เดียว (9-10)

การเสด็จลงมาชนะศัตรู (19:11-20:3)

นิมิตเหล่านี้กล่าวกลับไปเวียนมา ไม่เรียงลำดับเวลาโดยตรง เพราะเหตุการณ์มากมายเกิดขึ้นในชั่วพริบตาเดียว เป็นเหตุการณ์เกี่ยวกับแผ่นดินโลก ท้องฟ้า คนชั่ว คริสเตียนคนตาย คริสเตียนคนเป็น ปฏิปักษ์ของพระคริสต์ บริพารของมัน พระเยซู ทูตสวรรค์ และอื่น ๆ อีกมากมายเหลือประมาณ จึงย่อมสลับซับซ้อน นิมิตต่อไปนี้ย้อนกล่าวเรื่องการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์

พระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นกษัตริย์ทั้งหลาย เสด็จมาพิพากษาด้วยความเที่ยงธรรมและความบริสุทธิ์ พระนามจารึกไว้ซึ่งไม่มีใครรู้จัก แสดงถึงฤทธิ์ใหญ่หลวงของพระองค์ ซึ่งเหลือมนุษย์จะเข้าใจได้ (11-12) เครื่องฉลองพระองค์ที่จุ่มเลือดแสดงว่า การสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเป็นเหตุให้พระองค์มีชัยในที่สุด พระองค์ทรงมีเหล่าศักดิเทพเป็นราชบริพาร แต่พระองค์ไม่ต้องอาศัยพวกนั้นหรืออาวุธอันใดช่วยเลย พระองค์ชนะแต่พระองค์เดียว กวาดล้างบรรดาศัตรูด้วยพระวาทะของพระองค์ง่ายดาย (13-16)

ทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้เรียกพวกนกแร้งนกอินทรี ให้มากินศพบรรดามนุษย์ที่ถูกประหารด้วยพระพิโรธของพระคริสต์ (17-18) สัตว์ร้ายสองตัวที่พบในบทที่ (13) แล้ว คือปฏิปักษ์ของคริสต์และผู้ปลอมตัวเป็นผู้เผยพระวจนะ ได้ถูกโยนทิ้งไปในบึงไฟที่ไหม้ด้วยกำมะถัน ไม่มีทางหนีพ้นไปได้อีกแล้ว ส่วนบรรดามนุษย์ที่เลื่อมใสมันได้ถูกฆ่าเสีย (19-21)

ตรีเอกานุภาพแห่งความชั่วถูกทำลายย่อยยับลงไปสองภาคแล้วเหลืออยู่เพียงมารซาตานเอง แต่พระองค์ยังไม่ทรงทำลายมัน พระองค์ทรงขังมันไว้เป็นเวลานาน (ดูคำอธิบายข้อ 4-6 ต่อไป) เพื่อมันจะไม่ยุยงคนให้กบฏต่อพระเจ้าอีก สักวันหนึ่งพระองค์จะปล่อยมันอีกชั่วระยะหนึ่ง (20:1-3)

การครอบครองร่วมกับพระคริสต์ (20:4-6)

คริสเตียนที่ได้รับความทุกข์แสนเข็ญ ตั้งแต่สมัยยอห์นตลอดจนสมัยสุดท้ายของโลก คงมีกำลังใจขึ้นเมื่อได้ยินว่า มารซาตานที่เบียดเบียนเขาจะถูกขังไว้ ส่วนพวกเขาที่ได้รับความทุกข์เวทนาชั่วเวลาหนึ่ง ทั้งถูกฆ่าตายเพื่อพระองค์บ้าง ก็จะเป็นขึ้นมาจากความตาย แทนที่จะถูกบดขยี้ให้แหลกลาน ก็จะขึ้นครอบครองด้วยกันกับพระเยซูคริสต์ ไม่ใช่เฉพาะคริสเตียนพวกนี้เท่านั้นที่จะได้มีส่วนร่วมในการตั้งแผ่นดินของพระองค์ในโลกนี้ แต่คริสเตียนทุกสมัยจะเป็นขึ้นมาจากความตายด้วย และร่วมกับคริสเตียนที่ยังมีชีวิตอยู่ครอบครองร่วมกับพระองค์ (4 ดูมัทธิว 19:28, 1 โครินธ์ 6:2 พันปีที่พระเยซูทรงปกครองนี้ ตรงกับพันปีที่ซาตานถูกขังไว้)

การที่บรรดาคริสเตียนเป็นขึ้นมาจากความตายเรียกว่า การฟื้นจากความตายครั้งแรก ส่วนครั้งที่สองหมายถึงคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อ เขาจะเป็นขึ้นมาจากความตายหลังเวลาพันปีนั้น เพื่อถูกพิพากษาลงโทษครั้งสุดท้าย ที่พระคัมภีร์เรียกว่าความตายครั้งที่สอง (5-6 เราไม่ควรตีความหมายตรงตัวอักษรเกินไป เพราะทั้งหมดนี้เป็นนิมิต คำว่าพันปีนี้คงเป็นภาพสัญลักษณ์ที่หมายความว่า เวลานานแสนนานเป็นยุคใหม่ที่พระเยซูจะเป็นกษัตริย์ปกครองโลก ลักษณะของคนและโลกเวลานั้นเรายังไม่เข้าใจ ไม่ทราบว่าสิ่งเหล่านี้จะเป็นไปได้อย่างไร แต่พอถึงเวลาแล้วพระเจ้าจะทรงโปรดให้รู้อย่างแจ่มแจ้ง)

การพิพากษาลงโทษมารซาตาน (20:7-10)

พอหมดเวลาพันปีนี้ พระเจ้าจะทรงปล่อยซาตานชั่วระยะหนึ่ง แต่มันจะแสดงทันทีว่าไม่เปลี่ยนนิสัยเก่าเลย มันจะพยายามล่อลวงคนให้หลงผิดเหมือนที่เคยทำในสวนเอเดน จะยุยงคนให้กบฏต่อพระเจ้าอีก (ดู ปฐมกาล 3:1-1, วิวรณ์ 16:12-16) คราวนี้พระเจ้าจะไม่ยอมให้มารเรืองอำนาจเช่นเดิม พวกของมันถูกกลืนกินหายวับไปกับไฟ ส่วนมารก็ถูกส่งไปอยู่กับสัตว์ร้ายสองตัวนั้น ต้องทนทุกข์ทรมานอยู่ในบึงไฟเป็นนิตย์ เป็นการลงโทษอย่างเด็ดขาด ไม่มีความบาปต่อไปอีกแล้ว (7-10)

การพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาว (20:11-15)

เมื่อบรรดาคนที่ไม่เชื่อเป็นขึ้นมาจากความตายด้วยแล้ว (ดูข้อ 5) ก็ถึงการพิพากษาครั้งสุดท้าย พระเจ้าแห่งจักรวาลเป็นผู้พิพากษา และพระองค์ทรงพิพากษาอย่างยุติธรรมที่สุด พระองค์ทรงตรวจดูพยานสองอย่างคือ ที่บันทึกการกระทำของทุกคน และที่บันทึกชื่อของคนเหล่านั้นที่กลับใจรับเอาการไถ่บาปพร้อมด้วยชีวิตใหม่ พวกนี้ไม่กลัวการพิพากษาครั้งใหญ่นี้ เพราะพระเยซูได้ทรงรับโทษแทนเขาที่ไม้กางเขนแล้ว (11-13)

ในที่สุดศัตรูของพระองค์ทั้งหมด พร้อมด้วยศัตรูตัวสุดท้ายคือความตายและแดนมรณา ก็จะถูกทิ้งลงไปในบึงไฟด้วยกันหมด ในบั้นปลายบรรดามนุษย์จะอยู่ในที่สองแห่งคือ ไม่อยู่กับพระเจ้าก็อยู่ในบึงไฟนรก (14-15 ดู 1 โครินธ์ 15:26, 55)

21:1-22:5 ท้องฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่

ในการบรรยายสภาวะนิรันดร์ ท่านยอห์นหาคำอธิบายได้ โดยยากเพราะสิ่งที่ท่านบรรยายนั้นไม่ใช่สิ่งในท้องฟ้าหรือแผ่นดินโลกปัจจุบันอย่างไรก็ตาม ท่านต้องใช้ภาษาเกี่ยวกับท้องฟ้าและโลกปัจจุบัน เพราะท่านไม่มีภาษาอื่นใช้ ท่านจึงวาดรูปภาพให้เราดู แต่ตัวจริงที่ท่านกล่าวถึงไม่ใช่วัตถุตามที่เราเห็นในโลกนี้ ไม่ใช่ท้องฟ้าและโลกปัจจุบันดัดแปลงให้มีรูปลักษณะใหม่ แต่เป็นอีกสภาพหนึ่ง

ต่างหาก ซึ่งไม่เคยมีมาก่อน เป็นชีวิตอีกแบบหนึ่งซึ่งไม่ใช่ชีวิตตามที่เรารู้จักในโลกนี้ เราต้องจำไว้เสมอว่า สิ่งที่ท่านเห็นนี้เป็นแต่เพียงนิมิต ไม่ใช่ของจริง เป็นอุปกรณ์ช่วยให้เราเข้าใจคำสอนเท่านั้น

พระเจ้าทรงโปรดประทับอยู่กับมนุษย์ (21:1-8)

ตามความเข้าใจของเราพระเจ้าอยู่ในสวรรค์ มนุษย์อยู่ในโลก ในสภาวะนิรันดร์จะไม่แบ่งดังนี้ต่อไป จะเป็นสภาพใหม่ซึ่งผู้รับความรอดจะอยู่ใกล้ชิดพระเจ้าในความบริสุทธิ์ ในนิมิตสภาพใหม่ของพลไพร่ของพระเจ้านี้ได้แก่นครเยรูซาเล็มใหม่ หรือนครบริสุทธิ์ นครเยรูซาเล็มนี้ลอยลงมาจากสวรรค์เพื่อแสดงว่ามาจากพระเจ้าไม่ใช่มนุษย์สร้างขึ้นเอง (21:1-4)

ทั้งหมดนี้คงเป็นกำลังใจแก่พวกคริสเตียนที่กำลังถูกขู่เข็ญ ให้เขายืนยงต่อไป จึงไม่ต้องวิตกกังวลเรื่องอนาคตของเขา เพราะพระเจ้าผู้ทรงเป็นเบื้องต้นและเบื้องปลายของสิ่งทั้งปวงเป็นผู้พิทักษ์รักษาเขาไว้ (5-6) ผู้ที่ชนะโดยยืนหยัดต้านทานการเคี่ยวเข็ญของซาตาน จะได้รับบำเหน็จยอดเยี่ยมจากพระเจ้า แต่ผู้ขลาดที่ปฏิเสธพระเจ้าเพราะกลัวการข่มเหง ก็จะถูกกั้นไว้ไม่ให้เข้าเมืองอันบรมสุขนั้น แต่จะถูกทรมานด้วยกันกับคนที่อยู่ฝ่ายมาร (7-8)

นครเยรูซาเล็มใหม่ (21:9-21)

ผู้เชื่อทั้งหลายซึ่งในนิมิตก่อนเปรียบเหมือนเจ้าสาว (ดู 19:6-10, 21:2) ในตอนนี้ก็เปรียบเหมือนนครบริสุทธิ์สวยงามคือ กรุงเยรูซาเล็มใหม่ ผู้สร้างนครนี้เป็นพระเจ้า ไม่ใช่มนุษย์ หมายความว่ามนุษย์รอดโดยการกระทำของพระเจ้า ไม่ใช่โดยการกระทำของตน (9-10) นครนี้ทั้งสง่างามและแข็งแกร่งเหมือนเมืองล้อมด้วยกำแพงสูงใหญ่ ชาวนครนี้จึงอยู่อย่างสุขสบายและปลอดภัยที่สุด เผ่าอิสราเอล 12 เผ่าที่จารึกชื่อไว้เป็นผู้แทนทุกคนที่เชื่อก่อนสมัยพระเยซู ส่วนอัครทูตสิบสองคนเป็นผู้แทนทุกคนที่เชื่อตั้งแต่สมัยพระองค์เป็นต้นมา ทั้งสองพวกรวมกันอาจเรียกว่าอิสราเอลที่แท้จริง หรือเชื้อสายของอับราฮัมโดยความเชื่อ (11-14)

การวัดนครหมายถึงการป้องกันรักษาของพระเจ้า (ดู 11:1-2) รูปลูกบาศก์ของนครหมายถึงความสมบูรณ์ ไม่ว่าดูด้านไหนก็ไม่มีอะไรขาดตกบกพร่อง ข้อเหล่านี้พิสูจน์ว่านครเยรูซาเล็มใหม่ไม่ใช่เมืองตามแบบโลกนี้ เพราะไม่มีเมืองแห่งใดที่เป็นรูปลูกบาศก์ ยาว กว้าง และสูงตั้งสองพันกว่ากิโลเมตร ทูตสวรรค์คงเข้าใจปัญหานี้ไว้ก่อนแล้วจึงบอกว่าท่านใช้วิธีการวัดของมนุษย์ เพื่อคนเข้าใจว่าเป็นนครที่ใหญ่กว่าคนเราจะวาดภาพในใจได้ (15-17) วัสดุที่ใช้สร้างเมืองในนิมิตนี้ล้วนแต่มีค่ามากทั้งสะท้อนแสงสีงดงามตระการตา หมายความว่านครบริสุทธิ์เหลือค่า ทั้งสวยงามวิจิตรเหลือที่จะพรรณนาได้ (18-21)

ชีวิตในนครบริสุทธิ์ (21:22-22:5)

ในนครบริสุทธิ์ไม่ต้องมีพระวิหารสำหรับเป็นที่นมัสการพระเจ้า เพราะพระเจ้าอยู่ทั่วทุกแห่งแล้วไม่ต้องมีดวงดาวส่องแสง เพราะพระรัศมีของพระเจ้าได้เป็นแสงสว่างเจิดจ้าส่องอยู่ตลอดเวลาแล้ว (22-23) พลเมืองของนครนี้มาจากทุกชาติทุกภาษา ไม่ต้องปิดประตูเมืองตอนกลางคืนเหมือนเมืองในโลกสมัยโบราณนั้น เพราะที่นครบริสุทธิ์ไม่มีกลางคืน ไม่มีศัตรูที่โจมตีนครนี้ได้ ประตูจึงเปิดไว้เสมอเพื่อใคร ๆ ที่ต้องการจะเข้าได้ คนหลายชาติ หลายภาษา หลายผิว หลายวัฒนธรรม จะทำให้มีศักดิ์ศรีรื่นรมย์ โดยไม่มีความบาปแทรกเข้าปะปนแม้แต่น้อย (24-27)

นครเยรูซาเล็มใหม่เป็นสวนบรมสุขเกษม ซึ่งสวนเอเดนเปรียบไม่ได้ งูดึกดำบรรพ์ซึ่งเป็นพญามารซาตานไม่มีอีกแล้ว แทนที่จะถูกแช่งสาป มนุษย์กลับได้รับพระพร ใคร ๆ ก็เข้าไปรับประทานจากต้นไม้แห่งชีวิตได้แล้ว หมายความว่า จะได้รับพระพรซึ่งพระเจ้าทรงจัดไว้ให้มนุษย์ตั้งแต่สร้างมนุษย์คู่แรกขึ้น แม่น้ำซึ่งไหลจากพระเจ้าและพระเมษโปดกแสดงถึงการบำรุงเลี้ยงชีวิตอย่างชื่นชมยินดีเสมอ ซึ่งมีไว้สำหรับคนทุกชาติที่เชื่อ (22:1-2 ดู ปฐมกาล 2:9-10, 3:1-24) ในเมืองบรมสุขเกษมไม่ใช่จะปล่อยตัวสนุกสนานสุขสำราญไป แต่ทุกคนเต็มใจรับใช้พระเจ้า ยอดแห่งความสุขนั้นคือ ที่ได้เห็นพระเจ้า อยู่ใกล้ชิดสนิทสนมกับพระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์ (3:5)

22:6-21 คำเตือนตอนสุดท้าย

ยอห์นเน้นว่านิมิตที่ท่านเห็นเหล่านี้มาจากพระเจ้าโดยแท้ พระเจ้าผู้ทรงดลใจผู้เผยพระวจนะสมัยพระคัมภีร์เดิม ก็ได้ดลใจยอห์นเช่นกัน พระองค์ไม่ได้ประทานนิมิตเหล่านี้เพื่อคนจะนั่งเล่นลับสมองหรือทดลองเชาว์แต่เพื่อช่วยให้ต้านทานมารซาตานตราบจนพระเยซูคริสต์จะเสด็จกลับมา (6-7) นิมิตเหล่านี้ไม่ควรจะทำให้ตื่นเต้นเกินควร แต่ควรทำให้กราบลงนมัสการเทิดทูนพระเจ้าเป็นใหญ่ (8-9) ถ้าคนชั่วปักใจทำชั่วต่อพวกคริสเตียนโดยไม่ยอมเลิก คริสเตียนก็ควรปลงใจทนเอา ในไม่ช้าพระเจ้าจะจัดการกับคนชั่วเหล่านั้น ส่วนพวกคริสเตียนจงให้เขาตั้งหน้าตั้งตาติดตามพระเยซูไป โดยไม่ยอมปฏิเสธพระองค์ พระเจ้าก็จะประทานบำเหน็จให้ (10-11)

ไม่มีใครรู้ว่าพระเยซูคริสต์จะเสด็จกลับมาเมื่อไร ไม่ว่ายุคใดก็อาจเป็นยุคสุดท้ายได้ การที่พระคัมภีร์กล่าวว่า พระเยซูจะเสด็จกลับมาในเร็ว ๆ นี้ ก็เพื่อคริสเตียนจะได้เตรียมพร้อมรับเสด็จเสมอ ไม่ละอายเมื่อพระองค์พิจารณาการงานของเขา ผู้เชื่อที่สัตย์ซื่อจะได้รับความสุขในนครบรมสุขเกษม แต่ผู้อื่นจะถูกสะกดกั้นไว้ ต้องถูกโยนทิ้งลงไปในบึงไฟ (12-15)

พระคริสต์เป็นพระเมสสิยาห์ตามเชื้อสายของกษัตริย์ดาวิด พระองค์เป็นดาวรุ่งแห่งวันใหม่ ซึ่งเป็นยุคแห่งชัยชนะของพระองค์และบรรดาผู้เชื่อ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ร่วมเป็นเสียงกับคริสเตียน

ทั้งหลาย วิงวอนพระเยซูให้กลับเร็ว ๆ ทั้งอ้อนวอนชาวโลกให้รีบรับเอาชีวิตนิรันดร์จากพระองค์ หนังสือวิวรณ์กล่าวถึงการพิพากษามาก แต่ก็ยังมีคำชวนเชิญให้รับเอาชีวิตนิรันดร์ซึ่งพระเจ้าประทานให้เปล่า ๆ ด้วยความรักเมตตา (16-17) ท่านยอห์นจบหนังสือโดยเตือนไม่ให้พลิกแพลง ดัดแปลง หรือเพิ่มเติมคำสอนแปลก ๆ แหวกแนวเข้าในหนังสือเล่มนี้เป็นอันขาด (18-21)

ข้อพระคัมภีร์เรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์	
ข่าวประเสริฐแผ่ไปทั่วโลก	มัทธิว 24:14,โรม 10:18,2 เปโตร 3:9-12
ข่มเหงกดขี่คริสเตียนมากขึ้น ๆ	มัทธิว 24:5-14,2 เธสะโลนิกา 1:5-12
ปฏิปักษ์ของพระคริสต์ (คือคนนอกกฎหมาย) ปรากฏ	1 ยอห์น 2:18, 2 เธสะโลนิกา 2:1-12,วิวรณ์ 13:1-10
ผู้ปลอมตัวเป็นผู้เผยพระวจนะปรากฏ	วิวรณ์ 13:11-15, 19:20
บังคับให้นมัสการปฏิปักษ์ของพระคริสต์	มัทธิว 24:15,2 เธสะโลนิกา 2:4, วิวรณ์ 13:11-17
คริสเตียนถูกฆ่าตายจำนวนมาก	วิวรณ์ 13:7, 15:2
พระเจ้าเริ่มเทพระพิโรธลงสู่มนุษย์	มัทธิว 24:15-28, วิวรณ์ 6:1-17,8:1-9:21,11:15-19,15:1-16:21
พระพิโรธนี้ไม่ถูกพวกคริสเตียน	วิวรณ์ 7:1-17, 9:4
คนชั่วยิ่งต่อสู้พระเจ้าโดยแก้แค้นพวกคริสเตียน	วิวรณ์ 12:17, 16:9, 11:21, มัทธิว 24:22
พระเยซูคริสต์เสด็จกลับมาเพื่อ: (1) ช่วยคริสเตียนให้รอดและทรงลงโทษศัตรู	วิวรณ์ 12:17, 16:9, 11:21, มัทธิว 24:22
(2) ให้ผู้เชื่อทุกคนที่ตายแล้วเป็นขึ้นจากความตายอยู่กับพระองค์ด้วยกันกับคริสเตียนที่ยังมีชีวิตอยู่	1 โครินธ์ 15:12-23, 51-52 1 เธสะโลนิกา 4:15-17, 2 เธสะโลนิกา 2:1, ฟีลิปปี 3:21, 1 ยอห์น 3:2, โรม 8:23, วิวรณ์ 19:6-10, ยอห์น 5:28-29
3) ล้างผลาญพวกของปฏิปักษ์ของพระคริสต์และขังคุมมารซาตาน	2 เธสะโลนิกา 2:8-12, 2 เปโตร 3:10-12, วิวรณ์ 19:11-20:3

(4) พิจารณาการงานของผู้เชื่อทุกคนและประทานบำเหน็จ	1 เธสะโลนิกา 2:19, 3:13, 5:23, 2 ทิโมธี 4:8, 1 โครินธ์ 3:12-15, 2 โครินธ์ 5:10, โรม 14:10
(5) ตั้งแผ่นดินของพระองค์	2 ทิโมธี 2:12, 4:1, ลูกา 21:31, มัทธิว 19:28, โรม 8:19-23, ทิตัส 2:13, วิวรณ์ 5:10, 20:4-6
ซาตานกบฏและถูกประหาร คนบาปเป็นขึ้นมาจากความตายเพื่อถูกพิพากษา	วิวรณ์ 20:7-10, มัทธิว 13:24-30, 36:43,47-50, 1 โครินธ์ 15:22-26, วิวรณ์ 20:5, 11:15, ยอห์น 5:28-29
สภาวะสุดท้าย	1 โครินธ์ 15:24-28, วิวรณ์ 21:1-22:5

สภาพของคนตายในปัจจุบัน

สักวันหนึ่งทุกคนต้องเป็นขึ้นมาจากความตายและถูกพระเจ้าพิพากษา คนที่เชื่อจะเป็นขึ้นมาตอนที่พระเยซูคริสต์เสด็จกลับมา คนที่ไม่เชื่อจะเป็นขึ้นมาหลังเวลาที่พระเยซูปกครองพันปี (ยอห์น 5:28-29, 11:25-26, 1 โครินธ์ 15:20-28, 1 เธสะโลนิกา 4:15-18, วิวรณ์ 20:4-15) ถ้าเราพิจารณาข้อพระคัมภีร์เราจะเห็นว่าสิ่งที่สำคัญที่สุดคือ สภาพสุดท้ายเมื่อเราเป็นขึ้นมาจากความตายสู่การพิพากษา อย่างไรก็ตามเราย่อมสงสัยว่า ก่อนเป็นขึ้นมาจากความตายนี้สภาพของคนตายเป็นอย่างไร

พอคนตายไปแล้วจิตวิญญาณออกจากร่างกาย เมื่อออกจากโลกนี้ไปแล้ว ก็ไม่มีวันเวลาเหมือนดั่งที่มีในโลกนี้ คำว่า อดีต ปัจจุบันและอนาคต มีความหมายเฉพาะโลกมนุษย์เท่านั้นเมื่อออกจากโลกนี้ไป คำเหล่านี้ก็ไม่มีความหมาย เพราะจิตวิญญาณไม่อยู่ในระบบเวลาของโลก ทั้งไม่มีตัวตนดังที่เห็นในโลกนี้ เราจึงจะวาดภาพของสภาพจิตวิญญาณไม่ได้เลย

ความตายเป็นสิ่งที่น่าเกลียดน่ากลัว เพราะเป็นผลอย่างหนึ่งของความบาป จึงเป็นศัตรูของพระเจ้า (โรม 6:23, 1 โครินธ์ 15:26, 2 โครินธ์ 5:1-5) แต่ชีวิตหลังความตายและน่ากลัวหรือน่ายินดีนั้นก็แล้วแต่เราตัดสินใจในโลกนี้ เมื่อพระคัมภีร์กล่าวถึงผลอย่างน่ากลัวของความตาย ส่วนมากใช้คำว่าแดนมรณาหรือแดนคนตาย ซึ่งมีความหมายว่าเป็นสถานที่หรือสภาพซึ่งเราไม่อยากไปสู่แน่นอน (ในพระคัมภีร์เดิม ดูเฉลยธรรมบัญญัติ 32:22, สดุดี 16:10, 86,13, 94:17, โฮเชยา 14:9-11, เอเสเคียล 32:17-32, ในพระคัมภีร์ใหม่ ดู ลูกา 16:19-31, กิจการ 2:27,31, มัทธิว 11:23, 16:18, วิวรณ์ 1:18, 6:8, 20:13-14)

ส่วนความชื่นชมยินดีหลังความตาย พระคัมภีร์ก็กล่าวว่าเป็นชีวิตอยู่กับพระเยซูคริสต์ในเมืองบรมสุขเกษม (ในพระคัมภีร์เดิม ดู สดุดี 16:11, 73:24, โยบ 19:26 ในพระคัมภีร์ใหม่ ดู ฟีลิปปี 1:23,

กิจการ 7:59, ลูกา 23:43, 2 โครินธ์ 5:8) ฝ่ายหนึ่งลงไปสู่ความเสียหายอย่างขมขื่น (ลูกา 16:23-24, 1 เปโตร 3:19, 2 เปโตร 2:9) อีกฝ่ายหนึ่งขึ้นไปสู่สภาพอันเลิศประเสริฐสดชื่น (ลูกา 16:22, ฟีลิปปี 1:21, 2 ทิโมธี 4:6-8)

ทั้งนี้ทั้งนั้นเป็นสภาพของคนหลังความตาย พระคัมภีร์ไม่แบ่งแยกระหว่าง "สภาพชั่วคราว" (คือวาระระหว่างการตายและการเป็นขึ้นมาจากความตายไปสู่การพิพากษา) และ "สภาพถาวร" (คือหลังถูกพิพากษา) เพราะเมื่อออกจากโลกนี้แล้วไม่มีวันเวลาเดือนปี และถ้าไม่มีวันเวลาแบบโลกนี้แล้วจะเปรียบเทียบ "ชั่วคราว" และ "ถาวร" ไม่ได้ ไม่มีความหมายเสียแล้ว เพราะทุกสิ่งทุกอย่างปรากฏต่อพระพักตร์พระเจ้าเสมอ ไม่ว่าอดีต ปัจจุบัน หรืออนาคต ฉะนั้น เราไม่ควรปวดหัวเรื่องสิ่งที่เราไม่อาจเข้าใจได้ในโลกนี้ แต่ควรสังวรไว้เสมอว่า เมื่อเราตายไปเราจะขึ้นไปหาพระเจ้าหรือลงไปถูกทรมานและจะเป็นอย่างนั้นชั่วนิรันดร์